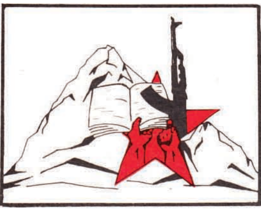

SERXWEBÛN

JI SERXWEBÛN Û AZADİYÊ BI RÛMET'TIR TIŞTEK NİNE

Sayı 38 / Şubat 1985 / 2.-DM

PKK DAVALARINDA BOL İDAM;

Türkiye'de Hafif Ceza ve Beraatlar! Bu İkili Ölçü Neyin İtirafıdır?

1981 yılından bu yana devam etmekte olan PKK-Mardin davası sonuçlandı. 242'si tutuklu olarak "yargılanan" 624 kişilik davada 22 devrimci tutuklu idama çarptırılırken, 25'i de ömür boyu ağır hapis cezasına mahkum edildi. Aynı davada 276 kişi 3-36 yıl arasında değişen çeşitli hapis cezalarına çarptırılırken, mahkeme, 251 kişi hakkında beraat, 30 kişinin davasının tefrikine, 4 davanın düşmesine, 13 dava hakkında görevsizlik ve 3 davanın da birleştirilmesine karar verdi.

Mardin davasında verilen 22 idam kararıyla birlikte, PKK davalarında kesinleşen toplam idam cezası 121'e yükseldi.

7. Kolordu ve Sıkıyönetim Komutanlığı 2 Nolu Askeri Mahkemesinde görülmekte olan dava 1981 yılında başlamıştı. Askeri Savcının 123 kişi hakkında idam talep ettiği davada, 1 Aralık 1982'de açılan 181 kişilik ek bir dava ile birlikte idam talebi 144'e ulaşmıştı. Aradan geçen dört yıla rağmen bilinçli bir politikanın ürünü olarak geciktirilen davanın sonuçlandırılmasının 15 Ağustos eylemleri ardından hızlanan siyasal gelişmeler ortamına denk getirilmesi dikkatleri üzerine çekti.

PKK-Mardin davasının sonuçlandırıldığı ve 22 idam kararının açıklandığı siyasal ortam, bunun izahını gerekli kılmaktadır. Sömürgeci-faşist cuntanın davaları belirli aralıklarla sonuçlandırıp oldukça fazla sayıdaki idam kararlarının özellikle dış kamuoyunda yaratacağı tepkileri frenlemeye çalıştığı bilinmektedir. Ancak bu işin sadece bir yönünü oluşturmaktadır. Biraz bir dikkatle görülecektir ki, dava sonuçlarının açıklanması ya belli girişimlere denk düşmekte, ya da bunların bir ön habercisi olmaktadır. PKK-Merkez davasının sonuçlandırılması ve bu dava da 35 idam kararının verilmesinin sömürgeci-faşist ordunun Güney Kürdistan'a saldırı harekatı ile aynı dönemde olduğu hatırlardadır. Sömürgeci-faşist cunta, 1983 planları gereğince dışarda provakasyonu dayatarak Partiyi içten yıkma hedefine ulaşmayı amaçlarken, Güney Kürdistan'a saldırı harekatıyla PKK'yi bu koldan sıkıştırarak ezmeye ve dışarıda, içten ve dıştan yöneltilen saldırılarla

Devamı 19. sayfada

Özel Harp Dairesi'nin Faaliyetlerini Boşa Çıkaralım!

«Bir savaş yaşanmaktadır. Bu, iki güç açısından varolma savaşıdır. Ama temsil ettikleri çıkarlar açısından tümüyle iki farklı dünyanın savaşı. Bir yanda; en gerici, imhacı, sömürgeci ve faşist amaçlarla bir halkın varlığına kastetme temelinde kan, sömürü ve işkence üzerine kurulu TC'nin varlık mücadelesi; diğer yanda, çağımızın bu kokuşmuş yapısına ve arkasındaki tüm bir emperyalist sisteme karşı kendi varlığını koruma ve bağımsız halklar topluluğuna katılma savaşı veren bir halkın mücadelesi. Yani, birisi haksız ve gerici temellerde dayatılan bir savaş; diğeri ise, hiç bir biçimde tartışılamayacak kadar haklı ve meşru olan bir savaş. Böyle bir çatışmanın aynı zemin üzerinde çok yönlü ve tavizsiz geçeceği de o halde son derece açıktır.»

(YAZISI ORTA SAYFADA)

DERSİM'DE HORTLATILMAK İSTENEN AJAN-MİLİSLERE DİKKAT!

Sömürgeci-faşist Türk devleti, genelde tüm Kuzey-Batı Kürdistan ve özelde de Dersim özgülünde nasıl bir yapı yaratmaya çalıştığını son aylarda daha da hızlandırdığı faaliyetleri ve açık beyanlarla bir kez daha ortaya koymuştur. Düşman, faaliyetlerini alenen sürdürmektedir ve Dersim üzerindeki alçakça amaçlarını da baştan beri gizlememektedir.

15.2.1985 tarihinde 8. Kolordunun Dersim'deki tutuklamalarla ilgili olarak yaptığı basın açıklamasında, gözaltına alınan kişilerin ağzından sarfedilen sözler bunun en son örneğini oluşturmaktadır. Sözü edilen açıklama şöyledir:

"8. Kolordu ve Sıkıyönetim Komutanlığı sorumluluk bölgesinde, Tunceli ili güvenlik kuvvetlerince aşağıda açıklanan eylemlerin faili 20 bölücü çete mensubu yakalanmıştır.

Yürütülen soruşturma neticesi, yakalanan bu çete mensuplarının bizzat arazide gösterdikleri barınak ve sığınaklarda çeteye ait silah ve maizemeler de ele geçirilmiştir.

Bölücü çete mensuplarının yaptıkları açıklamalarında:

-Güvenlik güçlerince sürekli olarak, takip edilmeleri sonucu dar bir sahaya sıkıştıklarını ve bazı çete mensuplarının yakalanması ile de panik içerisinde olduklarını,

-Lider durumundaki elemanlarının kendilerine maddi çıkar sağladığını ve kendi menfaatlerini ön planda tuttuklarını,

-Ilımlı üyelerin, işkence ve baskı yapılarak yıldırılmaya çalışıldığını,

-Güvenlik güçleriyle çatışmaya girmek istemeyenlerin diğer çete mensuplarınca zorlandığını ve bulundukları yerlerdeki halkı baskı altında tuttuğunu,

-Çetelere vaat edilen hiçbir şeyin gerçekleştirilmemesi nedeniyle, sempatizanlarının çetelere cephe aldığını ve bu durumun çete içerisinde kopmalara ve bölünmelere neden olduğunu,

-Çeşitli nedenlerle çete içine düşmüş kişilerin perişanlık ve ümitsizliğe düştüğünü, pişmanlık duyanların sayılarının arttığını,

Devamı 17. sayfada

KÜRDİSTAN ÖZEL

ANTEP VE MERSİN CEZAEVİNDE DİRENİŞ YÜKSELİYOR!

Edindiğimiz son bilgilere göre, Mersin cezaevinde gelişen direniş eğilimini kırmak için, aktif direnen ve direnişe önderlik eden PKK'li 40 kişi 7-8 Kasım 1984 tarihinde, Antep'de yeni faaliyete geçen E tipi cezaevine getiriliyorlar.

Antep'e ilk getirildiklerinde çok ağır işkencelere maruz kalıyorlar. Ağır işkencelerin etkisinden, hemen tüm tutuklular baygınlık geçiriyorlar. Baygınlık geçirmede geciken olunca veya işkenceye daha fazla dirençli olan tutuklular üzerinde ise bayıltıncaya kadar işkenceleri sürdürüyorlar. Örneğin Ahmet Cerenbelli adlı PKK'li tutuklu işkence anında aşırı bağırmadığı ve baygınlık geçirmediği için, ikinci kez işkenceye tabi tutularak, vahşi duygularını tatmin edinceye kadar dövüyorlar.

40 Kişilik gruptan, işkence sonucu komalık duruma gelenler hastaneye kaldırılırken, en az işkence görenler ise ancak 15 günde işkencelerin etkisinden birazda olsa kurtulabiliyorlar.

İşkencelerin üzerinden 3 ay gibi uzun bir zaman geçmiş olmasına rağmen, hala bir çok tutuklu koma halinde hastanede yatmaktadırlar.

Son edinilen bilgilere göre koma halinde hastanede (Antep Devlet hastanesi) yatanlar arasında Ömer Gelici, Sait Ateş, Galip Öğüt ve Hasan Şerik'in durumu ciddidir. Bu dört savaş esirininde yakılmış olduğu ve özellikle de Ömer Gelici ile Hasan Şerik'in kurtulma şanslarının hemen hemen olmadığı söyleniyor.

Koma vaziyetinden çıkan savaş esirlerinin ise, hücrelere atıldığı ve yeniden işkencelere tabi kılındıkları bildirilmektedir.

Yine bu dönemde görüşmeye giden bir tutuklu ailesi nöbet tutan askerle arasında geçen konuşmada asker *"hemşerim asker sırrıdır, söylenmez ama.. Bu PKK'li devrimciler de nasıl can var. İnsanlar bu işkenceye nasıl dayanabiliyor, hele o yakılanlar nasıl oluyorda ölmüyor.. Tuhafıma giden de bu kadar işkenceye rağmen bir kelime bile konuşmuyor ve direniş gösteriyorlar. Acaba bunları direndiren ve yaşatan güç nedir?"* diyerek hayretini gizlemezken, PKK'li savaş esirlerinin direnişi karşısında duyduğu saygıyı ifade etmektedir.

Yine geçtiğimiz aylarda Mersin cezaevinde de savaş esirleri, üzerinde oynanmak istenen oyunlara karşı ve Antep cezaevindeki işkenceleri protesto etmek ve direnişe destek olmak amacıyla 500 kişinin katıldığı bir açlık grevi başlattılar. 500 kişiyle başlayan açlık grevi 7. gününde 350 kişiye düşmesine rağmen, savaş esirleri kararlı bir biçimde sürdürdüler. Bunun karşısında faşist cezaevi yönetimi geri adım atarak, tutukluların isteklerini kabul etmek zorunda kaldı.

Kısa bir süre sonra ise, Mersin cezaevinde tutukluların elde ettiği haklar yeniden gaspedilmek, *"istiklâl marşı"* vb. okutturulmaya çalışılıyor. Buna karşı tutukluların yeni den direniş gösterdikleri, cezaevi yönetimi ile aralarında çatışma çıktığı bildirilmektedir. Karşılıklı kavgada bir çok tutuklu yaralanırken, işkencelerin dozu yeniden arttırıldı. Ayrıca cezaevi yönetimi de değiştirilerek, bizzat özel eğitilmiş MİT mensubu gardiyanlar görevlendirilmektedir.

Sömürgeci-faşist yönetimin tüm uygulamalarına rağmen, savaş esirlerinin direnişi yükselmektedir. Cuntanın oyunlarını boşa çıkaran savaş esirleri, 15 Ağustos devrimci atılımı ile yeni bir döneme giren mücadelemize sömürgeci zindanlardan da gerekli cevabı ve mesajı ulaştırmaktadırlar. Bu mesaj, her türlü koşulda ve tüm olanaksızlıklara rağmen, sonuna kadar sömürgeciliğe ve tüm oyunlarına karşı direnmek..direnmek...yine direnmektir.

3.2.1985

Partizanın Mektubu

Kürdistan'da Devrimci Silahlı Mücadele ve Maskesi Düşen Tasfiyecilik

Yazısı 14. sayfada

İÇİNDEKİLER

KÜRDİSTAN'DA ÖZEL HARP DAİRESİ (KONTR-GERİLLA)'NIN FAALİYETLERİ

Mücadelemiz Bunları Altedecektir!

Halkımızın PKK önderliğindeki Ulusal Kurtuluş Mücadelesini boğmak isteyen sömürgeci-faşistler, mücadelemize karşı dayattıkları kontr-gerilla faaliyetlerini yoğunlaştırdılar.

Özel Harp Dairesinin yürütücülüğünde geliştirilen karşı-devrim ve ulusal imha faaliyetleri, özellikle 15 Ağustos eylemleri sonrasında daha pervasız bir biçime ulaştı. Mücadelenin ileri atılımlar kaydetmesinden duydukları korkuyla emperyalistler ve sömürgeciler, birbirini takip eden toplantılar yaparak, bütün güçlerini harekete geçirdiler.

21-23 Ocak tarihleri arasında dünya çapında ünlü terör uzmanlarının katıldığı bir sempozyum yapıldı. Adalet Bakanı Necat Eldem'in başkanlığında yapıldığı söylenen sempozyum'un konusu; *"terörizme karşı mücadelede yeni yöntemler ve teröristlerin topluma yeniden kazandırılmasıydı"*

Aynı tarihlere denk gelen biçimde TRT yeni haber ve yorumlar yayınlamaya başladı. 8 Şubat 1985 tarihinde Siirt'in Şirvan ilçesine bağlı Maden köyünün Hürmüz mezrasında 5 kişinin bir evde kuşatıldığı ve teslim ol çağrısına uymamaları üzerine çıkan silahlı çatışmada üçünün ölü, ikisinin ise sağ olarak ele geçirildiğini bildiren bir haber yayınlandı. Ancak daha sonra konuya ilişkin her hangi bir açıklama yapılmadı.

Sömürgeciler bir gün sonra, radyo haberinde yine 7-8 Şubat tarihlerinde Siirt'in bir köyünde iki kişinin köylüler tarafından iple bağlanarak devlete teslim edildiği haberini verdiler.

Bu haberler dizisinin üçüncü gününde ise, adını vermedikleri bir köyde ve tarihi belirsiz bir zamanda bir evde saklanan bir kişinin

Devamı 18. sayfada

HALFETİ MEKTUBU

Sömürgecilerin Hiçbir Oyunu ve Entrikası Sökmeyecektir!

Bilindiği üzere, Urfa ve çevresi, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin ilk çekirdeklerinin oluşmaya başladığı andan itibaren sömürgeciler ve onların yerli uşakları feodal-kompradorların hakimiyet kurmak istedikleri ve ilerici-devrimci gelişmelerin boğulmak istendiği bir yöremizdir. Feodal üretim ilişkilerinden tutalım da aşiretçi-gerici yapıya kadar her türlü çelişkinin var olduğu; yurtsever yapının yanısıra en koyu gericiliğin de hortlatıldığı bu yörede, amansız çatışmalar yaşanmış ve sonuçta haklı olan, yeni olan güç üstün gelerek çürümüş ve gereksizleşmiş yapıya nihai darbeyi vurmuştur. Haksızlığın köleliğin ve gericiliğin ortadan kaldırılması için verilen savaşım elbetteki kolay kazanılmamış, bu uğurda Halkımız en değerli neferlerini şehit vererek bu kazanımları da ancak dökülen bu kanlar sonucu elde edebilmiştir. Kanla kazanılan bu değerlere ne pahasına olursa olsun sonuna-kadar sahip çıkan yurtsever halkımız, davanın zorlu bir dava olduğunu bilincine çıkararak, düşmanı tarafından uygulanan vahşi baskı ve zulüm karşısında tek bir adım dahi geri atmayarak kendi geleceğini de böylece belirlemiştir.

Cuntanın 12 Eylülde işbaşına gelmesinin ardından Kürdistan genelinde estirilen terör ve katliam havası en sert biçimde kendisini bu yöremizde de göstermiş ve baskı görmeyen, işkenceden geçirilmeyen tek insanımız dahi kalmamacasına uygulanan vahşet, sömürgeci cellatların tek sarıldıkları silah olmuştur. Ne varki bağımsızlığa ulaşmak için yola çıkan ve öncü gücü PKK ye tüm benliğiyle sarılan halkımızı ne bu baskı ve zulüm ve nede insanlık dışı onur kırıcı hakaretler geriye döndürmeye yetmemiştir. Daha ilk fırsatta, devrimcilerin gösterdiği direnişe sahip çıkılmış, ülkede cunta sonrası patlatılan ilk kurşunlara büyük bir coşkuyla selam verilmiştir. İşte sömürgecileri asıl çılgına çeviren de bu coşku ve kurtuluşa olan özlemdir.

15 Ağustosta gerçekleştirilen şanlı direniş ve saldırı eylemleri en güçlü tarzda yankısını Urfa yöremizde de göstermiş, istisnasız tüm kaza ve köylerde bir bayram havası esmiş, dört yıl boyunca çekilen sıkıntılar ve acılar bir anda unutularak özlenen günlerin nihayet geldiği müjdesi dilden dile dolaşarak tüm insanlarımızı sarmıştır. Hainlerin, döneklerin ve korkakların panik içerisine girdiği, sömürgeci kolluk kuvetlerinin ne yapacaklarını dahi şaşırdıkları bu ortamda, yurtsever kitleler hesaplaşma gününün yakın olduğu düşüncesiyle kinini daha da bilemiştir.

Bu şaşkınlık ortamından sıyrılan ve halktaki sevinci görünce çılgına dönen düşman yörede büyük bir baskı operasyonu gerçekleştirerek yeniden imha seferlerine başlamış ve adeta yeniden işgal ediyormuşcasına her yere sayısız asker dikmeye, böylece denetimi elinde tutmaya çalışmıştır. Bu sözde denetimle halkın devrimcilerle olan bağlarını koparacağını zanneden düşman, asıl bağların onların hiç bir zaman ulaşamadığı yüreklerimizde olduğunu ise unutmuşlar ve büyük bir gaflet içerisine düşmüşlerdir. İşkenceyle, dayakla bir şey elde edemeyince çeşitli oyun ve entrikalara da girişen sömürgeci kolluk kuvvetleri, halkın değer yargılarını ayaklar altına almaktan tutalım da, hırsızlığa kadar akla gelemiyecek bir yığın oyun tertiplemiş ve çok yönlü uygulamaya soktuğu bu yöntemlerle amaçlarına ulaşmak istemişlerdir.

Biz, yörede tanık olduğumuz ve duyduğumuz bu uygulamaları, Serxwebun aracılığıyla tüm dünya kamuoyuna ve yurtsever Kürdistan halkına ulaştırarak, faşist sömürgeci Türk devletinin yüzünü bir kez daha teşhir etmek ve lanetlenmesini sağlamak istiyoruz.

1984 Eylül ayından itibaren azgınca saldıran düşmanın halkımıza yaşattıklarını sırasıyla izah etmeye çalışacağız.

1) 11- Eylül günü Diyarbakır zindanlarında işkence sonucu katledilen İrfan GÜLER adlı PKK militanının cenazesi Siverek'e getirilmiş ve büyük önlemler altında toprağa verilmiştir.

2) Birecik'in Böğürtlen köyündeki karakolun HRK savaşçıları tarafından taranması üzerine yöreye çok sayıda askeri birlikler getirilmiştir. Kesin olmamakla birlikte üç bine yakın asker, yüz kadar kariyer, iki yüz kadar da cemse takviye edilmiştir.

Yöreye yığılan bu güç, Birecik'e bağlı Alnaşar köyüne baskın düzenlemiş ve tüm köylüyü–kadın, erkek, – okul bahçesine toplatıp çırılçıplak soyarak işkenceden geçirmiştir.

Yine Halfeti'nin Cibin (saylakkaya) köyüne de olağanüstü bir güçle baskın düzenlenmiş, köyü kuşatmaya alan faşist kolluk kuvvetleri köydeki devrimcilerin ailelerini yakalayarak Urfa, Halfeti ve Soruğ'daki işkencehanelere götürerek dayak ve işkenceden geçirmişlerdir Köyde iki genç kız Apocudur diye tutuklanıp işkenceye alınmış, ancak bir şey elde edilmeyince serbest bırakılmışlardır. Aynı köyde bulunan şehit Mehmet Atmaca'nın anne ve babası defalarca karakola götürülmüş ve baskı görmüşlerdir.

3) En üst düzeydeki askeri yetkililer yurtsever köylüleri toplayarak saatlerce konuşmakta ve halkımızın en hassas olduğu noktalara değinerek "Kadın ve kızlarınızı tek dışarı bırakmayın, köyün dışına çıkmalarına müsaade etmeyin, devrimciler namusa el atıyor, dikkatli olun" demiş ve bununla da halkın devrimcilere olan güvenini sarsmak istemişlerdir. Ancak attıkları bu çamur tutmamış, ve bu seferde daha adice bir uygulamaya girişmişlerdir, oyun şöyle:

Silahlı iki genci Cibin köyündeki yaşlı dul bir kadının evine göndermiş ve ekmek istettirmişler. Hemen ardından da kadına, "kimlerde altın var söyle yoksa seni öldürürüz" diyerek bir yığın küfür ve tehdit savurup çekip gitmişlerdir.Kadın telaşla komşularına haber verince muhtar hemen Halfeti karakoluna haber göndermiş ama daha haber ulaşmadan 15 dakika içerisinde köy askerlerle dolunca köylüde şaşırmış. Çünkü bu kadar askerin hemen toparlanması ve tam teçhizat köye ulaşması en az bir saatte yapılacak işkence ve Halfeti karakolunda 40 asker varken 15 dakika içerisinde yüzlerce askerin köye doluşması pek normal bir şey değildir.

Ardından olay bahane edilerek geniş çaplı bir operasyon düzenleniyor, devrimcilerin ailelerine baskı yapılıyor. Cibin köyünde bir PKK militanının babasına yapılan hakaret ve işkenceler buna en açık örnektir. Yine böylesi bir oyunla amaçlanan bazı hususlarıda belirtmek gerekiyor.

Birincisi hemen her evde altın olduğuna göre, halkı altınlarını koruma telaşına düşürerek kendi baskı ve operasyonlarına haklılık kazandırmak.

İkincisi Halkın devrimcilere olan saygı ve sevgisini ortadan kaldırmak. Üçüncüsü; Akşam saatlerinde köyde yabancı birisinin görülmesi halinde hemen ihbar edilmesini sağlamak ve köylülerimizi ihbarcı haline getirmek. Dördüncüsü; yapılan muhtarlık seçimlerinde devletin ajanı olan eski muhtarın yerine halkın bir diğerini seçmesi üzerine, sömürgeciler bu yeni muhtarın devrimcileri ihbar etmediğinden kuşkulanmakta ve böyle bir olay sonucu halkı uyararak her hangi bir yabancı görüldüğünde kolluk kuvvetlerine haber vermelerini isteyip, muhtarıda kontrol altına alabilmek gibi amaçlarına ulaşmayı hedeflemektedirler.

Aynı dönemde benzer yöntemleri kullanan sömürgeci faşistler, Halfeti'ye bağlı Carğıl ve Helben köyleri civarında kanlı kadın elbisesi bulunduğunu söyleyerek, devrimcilerin dağa kadın kaçırdıkları ve hakaret ettikten sonra da öldürdükleri biçiminde iğrenç propagandalar geliştirmişlerdir.

4) Yine bölgeye getirilen askerlerden 400'e yakını Göklü'ye yerleştirilmiş ve bu askerler her salı günü (haftanın bu gününde hayvan pazarı vardır) tüm çevre köylerden gelen halka gözdağı vermek için soyunup marşlar okuyarak gösteriler yapmaktadırlar. Geçtiğimiz Kasım ayının 24-28 günleri arasında, Ömerli ve Cibin köylerinde sömürgeciler, hoparlörlerle anons yaparak, halkın köy dışına çıkmamasını, askerlerin gerçek mermilerle atış yapacağını, dışarı çıkanların vurulabileceğini ve yine mağaralara yaklaşılmamasını istemişlerdir. Tarlasına ve çiftine gidemeyen köylüler büyük maddi zararlara girmişlerdir. Bu belirtilen süre içerisinde 4 gün boyunca yüzlerce asker tam teşkilat kuşanarak çeşitli silahlarla atışlar yapmışlardır. Tatbikat gereği köyleri de kuşatan sömürgeci kolluk kuvvetleri bununla insanlarımıza gözdağı vermeyi amaçlamışlardır.

5) silah toplama operasyonu adı altında Halfeti ilçe merkezinde aramalar yapılmış, halk yakalanarak ağır işkencelerden geçirilmiştir. Asker ve polisle birlikte eski Ülkü Ocakları başkanı da (şimdi ajan ve muhbir şebekesinin başıdır) yurtsever, ilerici ailelerde silah olduğunu söyleyerek eskiden yapamadığını şimdi yapmaktadır. Yine aile tablosu almak amacıyla köyler kuşatılıp, tüm köylüler toplatılmaktadır. Halbuki bu işi bir köy bekçisi bile rahatlıkla yapabilir.

6) Devrimcilerin ailelerini toplumdan teşhir ve tecrit çabaları da açık bir şekilde görülmektedir. Buna en açık örnek, Abdullah ÖCALAN yoldaşın Ömerli köyündeki ailesi üzerindeki uygulamalardır. Sırf arkadaşın yakını olduklarından sık sık işkenceye götürülen bu insanlarla diğer köylülerin konuşması, yardımlaşması vb. tümden yasaklanmıştır. Bu baskılar yüzünden evini metropole taşımak isteyen bu ailelerin durumu halk arasında tepkilere yol açtığından sömürgeci kolluk kuvvetleri taktik değiştirmişlerdir. Bu sefer de en yüksek rütbelilerden bir heyet köye gelip, muhtar ve ihtiyar heyetini de yanına alarak bu ailenin yanına gelmiş ve çok nazik davranarak bugüne kadarki uygulamalardan ötürü özür dilemiş, hal-hatır sualinden sonra hasta olan anneleri için bir dahaki sefere doktor da getireceklerini söyleyip gitmişlerdir.

Aynı yöntemler, Cibin köyündeki Mehmet Atmaca'nın ailesine de uygulanmıştır. Bundaki amaç ise, çocuklarının devrimci olmasından ötürü ailelere baskı yapılmadığı, devletin adil olduğu imajını yaratmak ve o güne kadarki iğrenç uygulamalarının halkta yarattığı tepkiyi ortadan kaldırmaktır. Sahtekarca yaptıkları bu oyunlarının ardından da 12.1.1985 tarihinde Ömerli köyünden en yaşlı birkaç kişiyi Göklü'ye götürmüş ve onlardan Abdullah ÖCALAN arkadaşın ailesi hakkında bilgi istemişlerdir. (Nerede gelip buraya yerleştiği, hangi aşirete mensup olduğu vs. bilgileri tutanağa geçmişlerdir.)

Yine yörede yaygınlaştırmak istedikleri ve her fırsatta söyledikleri bir şeyde Apo ve kardeşi öldü, örgüt de dağıldı biçimindeki yalan haberlerdir.

7) Yöreye gönderilen kuvvetlerden 600 kişilik bir birliği de Bozova yöresine ve Kasar köyü (Adnan Zincirkıran'ın köyü) civarına yerleştiren sömürgeciler, benzer uygulamaları burada da hayata geçirmektedirler.

Aralık 84 sonlarından itibaren Kürdistan genelinde faaliyetlerini geliştiren Kontr-gerilla ve MİT mensubu özel ekipleri, Urfa yöresinde de özel planlar dahilinde faaliyetlerini yoğunlaştırmaktadırlar. Böylece gelişen mücadelenin etkisinin etekemiğe bürünmesi önünde engel oluşturmak istemektedirler.

Ocak ayının sonlarına doğru, Göklü karakol komutanı köy muhtarlarına "*Apocu bir terörist vurduk. 1.70 cm boyundadır. Parkeli, şalvarlı ve ince bıyıklı birsidir. Köylülere sorun böyle bir teröristi tanıyorlar mı? Tanıyan varsa gelip baksın.*" diyerek, yeni bir oyun tezgahlamak istemiştir.

Böyle bir olayın aslı yoktur. Bundan varılmak istenen amaç ise şudur: Aylardan beri, sömürgeci kolluk kuvvetleri tarafından bu yörede operasyonlar yapılmaktadır. Bu operasyonlarda, eli boş adeta kuyruğunu sallayan köpek misali dolaşan sömürgeciler, operasyonlarının sonuçsuz kalmadığını göstermek ve böylece halka gözdağı vermeyi düşünürken, diğer yandan da panik havası yaratarak, yörede devrimcilerin bulunduğundan haberdar olan köylüleri açığa çıkarmak istemişlerdir. Oyunlarının sökmediğini ve hiç kimsenin bu oyuna gelmediğini gören karakol komutanı, yeni bir yalana başvurarak, "cenazeyi Urfa'ya gönderdik" lerini söylemeye başladılar. Köylüler her iki yalanı da yutmayarak, sömürgecilere unutamıyacakları bir ders vermişlerdir.

Bu oyunun hemen ardından, 14 yaşındaki bir çobana saldırmışlardır. Kırlarda silahlı dolaşan 4 kişilik Kontr-gerilla birliği ve işbirlikçi ajanları, Hélbéni (Sütveren) köyünden olan çobanı, hiç bir neden götermeden dayaktan geçirmişlerdir.

Aynı gece çok sayıda askeri birlik yöreye gelerek, Hélbéni ve Naaş (Balaban) köylülerini toplayarak, PKK aleyhinde konuşarak, tehditler savurup, "*Apoculara destek olmayın*" demektedir! Daha sonra operasyonu genişleten sömürgeciler köylülere "*bu operasyon can, mal ve namusunuzu korumak için Apocu avı operasyonudur.*" deniliyor. Gittikleri her köyde de, "*Apocular yöreye gelmiş, bir çobanı dövmüşler, 80.000 TL'sini, almışlar. Sizlerinde bu tür olaylarla karşılaşmamanız için korumaya geldik*" diyerek, köylüleri yardımcı olmaya çağırmaktadırlar.

İşin asıl yüzünü bilen köylüler, bu sözlere inanmadıkları gibi sömürgecilere kin ve öfkelerini gizlememektedirler. Bir çok köylü 3000 yıldır ve özellikle de son 60-70 yıldır namusumuza, anamıza, toprağımıza kimin el attığını çok iyi biliyor ve kime yardımcı olmamız gerektiğinide kavramışız demektedirler.

Yüksek rütbeli subaylar köy köy dolaşarak halkla toplantılar yapmakta, devlete güven ve destek istemektedirler.

Tatlı-sert biçiminde uygulanan yıldırma ve sindirme operasyonları bütün hızıyla devam ederken, halk, baştan da belirttiğimiz gibi artık bu yalanlara doymuş ve işkencelere de aldırmamaktadır. Kin ve nefretini günden güne bilemekte, kurtuluşa, bağımsızlığa olan inanç ve güvenini ise her fırsatta açıkça ortaya koymaktadır.

Devrimci selamlarımızla. . .

Ocak 1985

★★★

SÖMÜRGECİ FAŞİZMİN KARA PENÇESİ ALTINDA!

Burjuva basının şöyle bir gözden geçirilmesi bile, faşizmin kara zulmü altında kana ve kire bulanmamış hiç bir şeyin kalmadığını görmek için yetmektedir. Tekelci burjuvazinin kanlı suratlı temsilcilerinin hala da en utanmaz biçimde göklere çıkardıkları, "*Türk toplumunun örf ve adetlerinin yaşatıcısı, bir 'kutsallık' örneği olarak göstermeye çalıştıkları 'aile', kadın ve çocuk gerçeği örneğin. Toplum öyle bir noktaya getirilmiş ki, aslında kelimelerde gerçek ifadesini bulmayan bu kavramları tek bir cümlede birleştirmek gerekiyor: Kirletilmiş sözcükler*" ya da "*ayaklar altındaki insanlık*" gibi.

Kalem ve bilinci güçlü bir yazar, şu toplum gerçeğine baksaydı, acaba öylesine güçlü olmasına rağmen, halk kitlelerinin yaşadığı dramla, katil ve soyguncu yöneticiler çetesinin en üstte yaşadığı hokkabazlıklar dünyasını yine de aynı eserinde birleştirebilir miydi? Verilen demeçlerin, iki yüzlüce söylenen sözlerin, uygulamada acı, gözyaşı, açlık ve insanın insana saygısının kalmadığı, aç hayvanların bir kafese dolduruluşu sonrası görünümün yaşandığı bir tabloyu, fırçası güçlü bir ressam da olsa acaba çizebilir miydi? Ama açık ki, yaşanan gerçeklerin ne edebiyat ve ne de resim vb. gibi sanat dallarıyla hiç bir ilgisi yok. Ve hele bunların da kire bulandığı, katledildiği bir toplumda tüm bunların ne önemi olabilir? Yaşanan çıplak bir gerçek var. Tıpkı daha oyun çağındayken kadın tüccarlarının elinde otel odaları, ya da bir arabanın arka koltuğunda yavaş yavaş öldürülen bir kız çocuğunun kirletilmiş bedeni, feryad eden ruhu gibi çıplak bir gerçek. Hiç isimlerini vermeye, inandırıcı olmak için kanıt göstermeye gerek yok. Öylesine çok ve öylesine açık ki, kim kanıt isteyebilir.

Elbette amacımız, ayağa düşürülmüş kavramlar için ağıt yakmak değil. Kurbanları karşısında gözyaşı döken timsah misali burjuvazinin kendisi zaten hergün feryad-u fügan içinde salyalarını savurup duruyor. Hergün bir köşe yazarı ya da devlet erkanının pek sayın şahsiyetlerinin dilinden yeterince ahlak dersi verilip -eski-"temiz" ocaklar yad ediliyor. İnsanın midesini ağzına getiren tüm bu sahtekarlıklar, yabancı olmadığımız gerçekler. Kenan Evren, tutuklu annenin ve yeni doğan çocuğunun çığlıkları ile işkencecilerin iğrenç kahkahaları, cezaevi duvarına çarpıp-çarpıp yayılırken küçük kız çocukları ile ak saçlı nineler, jandarmanın dipçiği altında can verirken, umut katledilir, umut kirletilirken, kadınlara sesleniyor: batılı kadının erdemlerini anlatıyor, çarşafın, peçenin ya da bilmem hangi giysinin çağdışılığından dem vuruyor. Oysa, kadınların gözlerinden cezaevlerinde kurulan idam sehpaları var dizi dizi. Daha yirmisine varmadan acının yirmibin türlüsünü tadmış bu insanlara ne anlatılıyor?! Aç, çıplak, işsiz, parasız ve işkence altında bir toplum. Her yıl binlerce kadın yeni bir can getirirken ölümle buluşuyor. Sömürgeci-feodal yapının tüm ağırlığı altında kölece yaşama mahkum edilmiş, yok olmaktan başka kader tanınmayan toplumda, zaten öldürülmek üzere namluların kendisine çevrili olduğu bir toplumda hastane kapılarında ya da bakımsız, ilaçsız ve aç ölen kadın ve çocukların, yaşlı ve hastaların sözü mü olur, denilebilir. Ve bundan daha doğru bir söz de olamaz.

Ama işte, asıl anlatmak istediğimiz husus da bu noktada düğümlü.

Kürdistan, şimdi yepyeni bir süreci yaşıyor. Tüm acılarına ve zorluklarına rağmen geleceğin aydınlık günlerinin umut tohumlarının yeşerdiği bir süreç. Fakat o da ne?!! Her taraftan feryat sesleri yükseliyor! "*Apocular eylemeleriyle halkı katliama götürüyorlar*", "*bu eylemler bir provakasyondur*", "*Apocuların eylemleri halk üzerindeki baskıların artmasına yol açacaktır*", "*halk hazır değildir, erkendir*", "*maceracılar*", "*teröristler*" vb.vb.

Ama öte yanda; köylü ürününe sahip çıkamıyor, jandarmanın namlusu üzerine çevrili. Ökçeleriyle topraklarımızı asırlardır kana bulayan sömürgeci caniler, hayvanlara, toprağa, mutfaktaki bir kaç parça eşyaya kadar herşeye... herşeye el uzatmışlar.

Bir ve binlerce sömürgeci subay, küçücük kız çocuklarına kadar kirli ellerini uzatmış, boyun eğdirmek için yiğit köylü ve işçilerimizin karıları, kızları, annelerini karakollara götürüyorlar.

Daha üç yaşındaki çocuklar, tek suçları dünyaya gelmek olan bu çocuklar katlediliyor...

Fakat öyle ya, bunların yine de "Apocuların" suçu olduğunu, yaptıkları eylemlerin sonucu olduğunu söyleyebilirler.

Ya... geçinemediği için çocuklarını satılığa çıkaran aileler... ya... karısını, kızını satanlar... ya intihar eden kadınlar, erkekler... Burada da katledilen şeyler yok mu? Üstelik bunlar sadece Kürdistan'a ait gerçekler de değil. 3.1.1985 tarihli Hürriyet gazetesi: "*Geçinebilmek için buna mecburduk*" başlığı altında bir haber veriyor. İşsizlik ve açlık içinde çözümsüzlüğe itilen, yol-yordam bulamayan bir çift var karşımızda. Tek çare bulmuşlar; et, pazarında kendilerini satlığa çıkarıp, damla damla kendi kanlarını içmek, bu çare. İsimlerinin hiç önemi yok, binlercesinden sadece bir örnek bunlar: 7.1.1985 tarihli Milliyet; "*1 haftada 13 intihar*" diye başlık atmış. Kim bu cinayetleri işleyen görünmeyen el? Hangi katil, kadın-erkek bu genç insanların gırtlağına yapışmış? 23.1.1985 tarihli Hürriyet de; "*çocuğunu bağrına basmış genç bir anne haykırıyor*" kendi sayfalarından kendi suratlarına tükürüyor katillerin: "*Açtım çaldım*" diyor, "*çocuğumu doyurmak için buna mecburdum*" diyor. 17 Aralık tarihli Hürriyet gazetesi ise şunları yazmış: "*Enflasyon ahlak bozuyor*", "*fuhuş olaylarında son 5 yılda yüzde 180 artış saptanırken, zina suçundan hüküm giyenlerin sayısında da geçen yıla nazaran yükselme görüldü*", "*hırsızlık, gasp, yankesicilik olayları emniyet örgütünü yıldırdı. Emniyet müdürlüklerinin nezarethanelerinin hergün ağzına kadar dolu olduğu bildiriliyor.*" Ve tabi bir de yorum yaptırmışlar profesör ünvanlı sayın "uzman"larına. Konu ile ilgilendiği yazılan Doçent Orhan Morgil, bunlardan biri. Şöyle diyor konuyla ilgili olarak: "*Enflasyonun sosyal etkilerinin ilki, gelir dağılımını bozmasıdır. Eğer aileler ve bireyler gelirlerini fiatların artış hızı kadar artıramıyorlarsa fakirleşiyorlar demektir. Hızlı enflasyon döneminde fiatlar daima ücret ve maaşlardan daha hızlı artar. Önceden baba maaşı ile geçinen ailenin diğer fertlerinin de iş bulması gerekir. Bunlar iş bulamazlar, çünkü işsizlik de başını alıp gitmektedir. Böylece aile bunalıma düşer, gayri meşru yollarla, ahlak dışı yollarla fertler gelirlerini arttırmaya çalışır. Fuhuş, kaçakçılık, hırsızlık ve soygunculuk artar.*" İkincisi ise yine Profesör ünvanlı Erdinç Tokgöz: "*Sayın Morgil'e katılıyorum*" diyor. Tokgöz, şöyle devam ediyor: "*Meşru yoldan gelirini arttıramayan aile gayri meşru yollara gider. Rüşvet, fuhuş, kaçakçılık, sahtekarlık yollarına gider. Mesela gazetelerde sık sık görülmeye başlanan; 'geçinemediği için kendisini sattı", 'üç işadamı 13 yaşındaki kızla basıldı' türünden haberler enflasyon ve işsizliğin büyük ölçüde yol açtığı toplumsal göstergelerdir. Yani enflasyon ve işsizlik hastalıklarının çıbanlarıdır.*" Halklarımıza sunulan yaşam biçimi bu.

Evet! faşizmin çıplak şiddetini, dökülen kanları hiç belirtmeye gerek yok. Kaldı ki, çıplak şiddet yöntemiyle gerçekleştirilen görülen bir katliamdır, çok açık-seçiktir. Ama yıkılan ailelerde, intihar eden **gençlerde, çucuğunu satılığa çıkaran ana-babalarda, cinnet getiren in**sanlarda, yani tüm bu insanların şahsında katledilen bir şey var ki, bundan bin kez daha acı, bin kez daha isyan nedenidir. Böyle bir toplumsal kaos içinde yaşanılabilir mi? Her şey bir ticaret konusu, her şey satlığa çıkarılmış... Tüccarları ise, en üstte oturmuş ahkam kesiyorlar. Her şey ayaklar altında. Ve tüm bunların her birisi bir isyan nedeni.

Kürdistan'da yaşam bir işkencedir. Bu, sadece bir elektrik işkencesi, bir dipçik darbesi değil. İnsanlar açlık, hastalık, fuhuş vb. vb. işkenceler içinde yaşamaya mahkum edilmiş. Aynı gerçekler Türkiye için de geçerli. Hangi toplum böylesine bir kokuşmuşluk ve acı içinde yaşamaya tahammül edebilir? Ve böyle bir yaşam, "*şükredin daha da kötüsü olabilirdi*" diye halka iyi gösterilebilir? Halk yığınları patlama noktasındadır. Bunu, ne kapitalist teknolojinin ölüm kusan savaş araçları, ne de ideolojik sapkınlıklar önleyebilir. Çünkü yara, hiç kimsenin örtemeyeceği kadar derin ve yine merhemle iyileştiremeyeceği kadar kanamaktadır.

Hayır! şu sömürgeci işkencecilerin pençesinde yıllardır zindanlarda tutulanlar değil gerçek tutsaklar. Yine, katledilenler de sömürgecilerle çatışarak şehit düşenler değil. Onlar, bir davanın bilinçli savaşını vererek kurtuluş yolunu halka gösterenlerdir. Cezaevinde yıllardır davanın yılmaz savunuculuğunu yapan devrimciler, kanlı-karanlık hücrelerin içerisinde gök yüzünün maviliğine bile hasret kalsalar, gerçek özgürlüğü yaşayanlardır, o uğurda kavga verenlerdir. Kurtarılması gerekenler onlar değildir yani. Çünkü, onların kendileri gerçek kurtarıcılardır.

Kurtarılması gerekenler; işte, vücutları pazarlanan küçücük kızlarla, duvar diplerinde satılığa çıkarılan şu çocuklar ve gözleri yaşlı anneleridir. Aç insanlardır, çıplak, işsiz, umutsuz, hergün bin defa öldürülen insanlarımızdır.

Faşizmin kara eli her yeri, herşeyi kirletmiştir. Bu elin kırılması insanlarımızın boğazını sıkan bu kanlı elin koparılıp atılması, halklarımızın özgürce nefes almasının sağlanması gerekmiyor mu?

Ülkelerimizde her şey böylesine talan edilir, aileler yıkılır, tüm ahlaki ve toplumsal değerler haraçmezat satılığa çıkarılırken, insanlığımız, duygularımız, umutlarımız katledilirken; fiziksel varlığın ne önemi olabilir? Yaşamın bir işkence olduğu, insanlığın bu kadar ayağa düşürüldüğü bir toplumda, hiç kimse bize, halkımıza direnirsek katledileceğimiz öğüdünü vermeye kalkışmasın, böylesi bir yaşamı bize tek seçenek olarak göstermeye kalkışmasın. Böyle diyenlerin alnına vuracağımız tek bir damga vardır çünkü, ve tarih bu damgayı mutlaka vuracaktır: "**ALÇAKLAR..**"

Bir PKK Partizanı

Elazığ Dev-Yol Davası Sonuçlandı 3 İdam 5 Müebbet!

8. Kolordu ve Sıkıyönetim askeri mahkemesinde üç yıldan buyana devam eden dava sonuçlandı. Faşist "yargı" organlarınca Şerefettin Özcan, Mazhar Naci Yılmaz ve Hıdır Toptaş adlı devrimcilere idam, Hıdır Doğan, İmam Doğan, Adil Balaylı, Fadıl Öztürk ve Zülfikar Yani adlı devrimcilere de ömürboyu hapis cezaları verilmiştir. Aynı davada 24 devrimcide 2 ile 12 yıl arasında değişen hapis cezasına çarptırılmıştır.

★★★

44 Devrimcinin 'Yargılandığı' KAWA Davası Sonuçlandı

İstanbul Sıkıyönetim 1 Numaralı Askeri Mahkemesin de 12 Şubat günü sonuçlanan dava da 24 Devrimci toplam 409 yıl 9 ay 56 gün ağır hapis cezasına çarptırıldı. 18 devrimci de beraat ettirildi.

TKEP'e Üye 25 Kişinin Mahkemesi Sona Erdi

İstanbul Sıkıyönetim Komutanlığı 1 Numaralı askeri mahkemesi 24 Ocak günü, görülen devayı sonuçlandırdı ve TKEP üyesi 25 devrimciyi 20 gün ile 10 yıl arası değişen çeşitli hapis cezalarına çaptır - dı.

★★★

Dev-Sol Davasında Beraat!

İstanbul Sıkıyönetim 2 Numaralı Askeri Mahkemesi'nde görülen Dev-Sol davasında, 6'sı idam istemli 18 kişi beraat etti. 1108 sanıklı ve 277'si için idam cezası istenen dava 4 yıldan beri devam etmekteydi.

İdam istemli Zülfü Anıl, Yaşar Ocak, Ali Rıza Doğan, Salman Demir, Süleyman Kaymaz, Fatih Yıldız'ın yanısıra, diğer tahliye edilenlerin adları ise şöyledir: Şerafettin Şirin, Yunus Babacan, Hurşit Karlıdağ, Nurali Özcan, Salih Demircan, Mehmet Nurettin Dinçer, Hikmet Şırlak, Halil İbrahim Özer, İzzettin Kuruçeşme, Metin Aytekin, Mustafa Özdemirli ve Süleyman Kavran.

OKUYUCUYA;

Gazetemizin ödeme adresi ve kontosu değişmiştir. Ödemelerinizi bundan böyle aşağıdaki adrese gönderin.

Deutsche Bank Köln
A. Çobanoğlu
Konto Nr: 10 50 046
BLZ: 370 700 60

FEYKA-KURDİSTAN'IN II. KONGRESİ TOPLANDI

16-17 Şubat tarihleri arasında devam eden, Feyka-Kurdistan'ın II.olağan Kongresi 75 delege ve 30'a yakın davetli delegenin katılımı ile gerçekleşti. 21-Mart-1984'de kuruluşu gerçekleşen Feyka-Kurdistan 1 yıldır Avrupa'da bulunan Kürdistanlı emekçilerin güç ve olanaklarının Ulusal Kurtuluş Mücadelemize seferber edilebilinmesi doğrultusunda çalışmalarını yürütmektedir.

Açılış ve divan seçiminden sonra, PKK-MK tarafından Kongreye gönderilen mesaj okundu. Büyük alkış ve "Bıji PKK" sloganı ile karşılanan mesaj; Feyka Kurdistan'ın görevlerine değinirken, mücadelenin ulaştığı aşamada yerine getirilmesi gereken görevlere parmak basmaktaydı. Başarı mesajı ile sonuçlanan PKK-MK mesajı Kongre çalışmalarına önemli bir güç kattı.

Çalışma raporunun sunulması ardından, komisyonların sunduğu, karar tasarılarının görüşülmesine geçildi. 11 konuda hazırlanan karar tasarıları Kongre üyelerinin tümü tarafından onaylanarak karar altına alındı.

Geçmiş 1 yıllık faaliyetini gözden geçiren Feyka-Kurdistan, başarılı bazı adımlar atmasının yanısıra, Ulusal Kurtuluş Mücadelemize karşı hala görevlerini yeterince yerine getiremediğini belirtip, özellikle de önümüzdeki dönemde, yerine getirme çalış**malarını yoğunlaştırmak zorunda** olduğunu konuşmada tüm delegeler belirttiler.

6 oturum halinde 2 gün süren Kongre geleceğe ilişkin kararlar almasının yanısıra, geçmiş yetersizlik ve eksikliklerden de önemli dersler çıkardı.

Türkiye ve Kürdistan'dan, bazı örgütlerin, Avrupalı ilericilerin ve bazı kuruluşların yanısıra uluslararası çeşitli güçlerden de yazılı ve sözlü mesajlarının sunulduğu, Feyka-Kurdistan'ın II. Kongresi, seçim maddesi ardından kapanış konuşması ile sonuçlandı.

Disiplini, sorunlara çözüm getirme gücü ile seviyeli ve olgun bir havada geçen II. Kongre, Feyka-Kurdistan'ın geleceğe ilişkin nasıl bir çalışma ve faaliyet yürütmesi gerektiği konusunda önemli bir dönemeci oluşturmaktadır. Pratikte adımların nasıl atılması gerektiği belirlenmiş, önemli olan ise bundan sonra yürütülecek faaliyetlerde gösterilmesi gereken çaba ve **azim olduğu vurgalanmıştır.**

Yurtsever bir Cami İmamıyla Yapılan Ropörtaj:

Yer darlığından ötürü yapılan ropörtajın özetini vermek zorunda kaldık.

"HALK KİTLELERİ PKK'NİN BÖYLE BİR ATILIMLA MÜCADELEYİ BAŞLATMASINDAN OLDUKÇA HOŞNUT VE İNANMIŞ DURUMDADIRLAR"

Soru – *Sayın İmam, 12 Eylül'le birlikte başa geçen askeri faşist cuntanın Kürdistan halkına ve onun öncü gücü PKK'ye karşı yoğun bir savaş başlattığını, bu süre zarfında yoğun bir baskı döneminin yaşandığını bilmekteyiz. Halkımız bu yıllarda adeta yaşamından pişman ettirilircesine korkunç uygulamalara maruz kaldı. Ancak bu yıllarda çeşitli alanlarda devrimci kararlılığını ve direnişçiliğini elden bırakmayan ve bu karanlık dönemi, halkımızın ulusal kurtuluş mücadelesi için hazırlık, eğitim ve örgütlenme faaliyetleriyle başarıyla tamamlayan bir PKK gerçekliği vardır. Bir kaç yıl boyunca sürdürülen böylesi çalışmaların bir ürünü olarak bugün UKM devrimci atılımını gerçekleştirmiştir.*

Sizce kitleler böyle bir devrimci atılımı nasıl karşılamaktadır? Böyle bir mücadeleyi yükseltip başarıya ulaştırmanın koşulları nelerdir? Bize anlatırmısınız?

Cevap: 12 Eylül askeri faşist cuntasının gelmesi Türkiye ve Kürdistan'da gelinmiş bulunan koşullarda ve şartlarda beklenen bir olaydı. Çünkü ulusal kurtuluş mücadelesi veren halklar sürekli böyle faşist rejimlerle karşılaşmışlardır. Bu olay Türk hakim güçlerinin **ve faşist generallerin geleneği** haline gelmiştir. Her on yılda bir içlerindeki kin ve öfkelerini, baskıcı **ve zorbaca uygulamalarla halka** ve onun önderlerine karşı dökmek onların arzuları haline gelmiştir. İşte 12 Eylül rejiminin amacı halklara ve devrimci güçlere karşı bu baskı uygulamalarıyla büyük darbe vurmak bunları tamamen yok etmekti.

Ama maalesef Türk generalleri tarihi bir yanılgıya varmıştı. Çünkü devrimcilerin yeniden budanmış bir ağaç gibi tüm yetersizliklerden ve eksikliklerden arınmış olarak, ilkbaharda taze, yeni ve daha dayanıklı filizlerini vereceğini hesaba katmıyordu. İşte bunu doğrulayan gerçek, ilerici, devrimci önder güç PKK hareketiydi. Söylediğimiz gibi uzun bir dönemde değil, belki de beklenmeyen kısa bir dönemde önderlerinin kabiliyetli, kararlı ve yetenekliliğiyle toparlanıp, döneme ilişkin yeni hazırlıklar ve kararlar alarak, samimi ve halka açık bir şekilde hata ve eksiklikleri değerlendirmiştir. Yani içinde bulunduğumuz döneme daha güçlü filizler verecek adım adım girerek gelişmelerini sürdürmüştür. Bu olay beklenen bir şeydi. Ama bazı çevreler **böyle güçlü bir gelişmenin ortaya çıkacağına inanmayıp generallerin** "Bitirdik, yok ettik" propagandalarından etkilenerek yanılgıya kapılmışlardır. Kısacası bazı çevreler devrimcilerin tekrar gelişmesini kaçınılmaz olan bir toparlanma, yenilenme ve bir temizlik hareketi olduğunu anlamamıştı. İşte bugün bu hazırlıklar ürününü ver**mektedir. Halk kitleleri PKK'nin** böyle bir adım mücadeleyi başlatmasından oldukça hoşnut ve inanmış durumdadırlar. Gerçekten onları kurtuluşa götürecek olan PKK'yi pratikte bizzat görmektedirler.

Faşist rejim ise devrimcilere darbe vurmak için bugün de yine **çeşitli hilekârlıklara, oyunlara** ve sahteliklere başvurmaktadır. Devrimcileri halkın önderlerini yakalamak için oluşturmuş oldukları bazı hain, işbirlikçi, ajan muhbirleriyle harekete geçmişlerdir. Ama bunu da başaramamaktadırlar. Devrimci arkadaşlar bu halk düşmanlarına darbe vurmaktadır. İlerde de bu engelleri aşıp, bunların varlığına son verecekleri inancındayım.

Düşmanın bu oyunlara başvurmasındaki amaç açıktır. Halkla devrimciler arasındaki kaynaşmayı soğutmak için halkla devrimcileri karşı karşıya getirmek amacındadır. Halktan ve PKK'li arkadaşlardan tek umudum bütün bu yalan, uydurma ve sahte düşman propagandalarına karşı uyanık olmak, bunların oyunlarını ve bekledikleri gözlerinde bırakmaktır.

Kutsal olan ulusal kurtuluş mücadelesine sımsıkı sarılmak, mücadeleye tüm kitlelerin katılmasını sağlamak, halkımızı topyekün olarak ulusal kurtuluş savaşımızda birleştirmek. Koşullar dahilide gizlilik kurallarına uymayı unutmamak.

Soru – *Ulusal Kurtuluş Mücadelesi tüm halkın topyekün katıldığı bir mücadeledir. Böyle bir mücadele içerisinde sizce din adamlarının yeri ve rolü nedir?*

Cevap – Evet, Ulusal Kurtuluş Mücadelesi belirtmiş olduğunuz gibi tüm halkın topyekün katıldığı ve katılımının sağlanması gereken kutsal ve haklı bir mücadeledir. Elbette bu mücadeleye her kişinin yetenek ve gücüne göre katılması gerekir. Kimisi silahıyla, kimisi pro**pagandasıyla, kimisi ekmeğiyle vb.** yardımlarla katılabilir. Ulusal Kurtuluş Mücadelesi her insana bir görev verebilecek, bir iş yaptırabilecek bir mücadeledir. İşte bu kutsal **mücadele içerisinde din adamlarına** düşen görev ise özellikle propaganda yönündedir. Bildiğiniz gibi toplumun içersinde din adamlarının yeri ve mevkii vardır. Tabii ki bu toplumsal durumumuzun bir gereğidir. Yüksek bir mevkiye sahip olduklarını söyleyebilirim. İşte bundan dolayıdır ki bu dava içinde görevlerini yerine getirmeleri, yani din adamlarından beklenenleri yapmaları gerekir. Propagandalarıyla, **Peygamber efendimizin hadis-i şe**rifleriyle, Kuran-ı Kerim'in ayetleriyle bunlardan örnekler vererek zulme karşı susmanın, zulmün kaldırılması için şartlar varsa, elden geliyorsa bunu kaldırmak için çalışmamanın ve hatta kalbiyle bile rahatsız olmamanın dinde ne kadar zararlı olduğunu anlatmalıdırlar. Kısacası din adamlarının bulundukları yörede bu kutsal dava uğruna proganganda yapmaları ve halkı bu meseleyle bilinçlendirmeleri onların sahip oldukları mevkiye uygundur. Ve her yurtsever din adamı bunu yapmak zorundadır. Camilerde bugün kemalizmin propagandasını yapmak ne kadar hatalı ve utanç verici bir şey ise, Ulusal Kurtuluşun propagandasını yapmakta o kadar doğru ve şeref verici olacaktır.

Soru – *Bazen "din adamları siyasetle uğraşmamalıdırlar, sadece ibadet işleriyle uğaşmalıdırlar" gibi anlayışlarla karşılaşmaktayız. Sizce bu doğrumudur? Değilse kimler tarafından ne amaçla ortaya atılmaktadır?*

Cevap – Elbette belirtilen bu anlayış kesinlikle doğru değildir. Çünkü dinin kendisi bir siyasetten kaynaklanır ve ona hizmet eder Din ve siyaset ilişkilerini tarihten ve bugünkü bazı olayları açıklayarak izah edebilirim. Bir kere islam dini**nin kurucusu ve yayıcısı Peygamber** efendimiz halife ve havarileri siyasetle uğraşmışlardır. Hazreti Muhammed bizzat savaşlara katılmış, komşu yahudi hıristiyan devletlerle anlaşmalar imzalaması devletin yöneticiliğini yapması vb. gibi çalışmalar da bulunmuştur. Bu durumlar bize onlarında siyasetle uğraştıklarını hatta savaşa katıldıklarını göstermektedir. İşte bu nedenle de olsa din adamlarının dayanağı olan peygamberlerin siyasate katıldıkları, haksızlığa, köleliğe karşı savaşım vermeleri günümüzdeki din adamlarına emir mahiyetindedir. Kaldı ki hiç siyasetle uğraşma**makta başkalarının siyasetine alet** olmak anlamına gelmez mi? Dinimiz namaz kılmak, zekat vermek oruç tutmak gibi kaidelerden ibaret değil midir? Aynı zamanda insan*ların kendi devletlerini kurma*, bu devletlerin de özgür yaşama, insan haklarını savunma zulme, köleliğe karşı çıkma anlayışıdır da.

Bugün yaşanan bazı örneklerde verebilirim. Hıristiyanlık aleminin dini lideri Papa II. Jean Paul bugün siyasetle uğraşmaktadır. Kendisi batılı devletlerin çıkarları gereği geziler yapmakta, demeçler ver**mektedir. Bu din adamlığının siya**sette emperyalizm tarafından nasıl kullanıldığının bir örneği de olsa, gerici ve zenginlerin adına da yapılsa bir siyasettir. Yine Türkiye de **kurulan Diyanet İşleri Başkanlığı da** Türk devletinin siyasetini dini kisve altında yürüten bir örgüt değilmidir? Din adamlarına kemalizmin faşizmin övülmesini, halka kölece itaatı vaaz eden, bunu yapmayanları ise anında görevinden atan bu örgütün kendisidir. Yani dünya da ve Türkiye'de dininde siyasetin bizzat rayında olduğunu kanıtlayan çokça örnekler vardır.

Ama bunun aksi örnekler, yani halkın yanında haklının , doğrunun yanında yer alan din adamları da **vardır. Daha yakın dönemde molla ve ayettullahların İran'da şahlığa** karşı mücadeleleri vardır. Burada halka öncülük etmişlerdir. Güney **Amerika'da devrimci mücadeleleri destekleyen kilise dernekleri vardır. Hatta içlerinde bazıları devrimin liderleri arasına dahi yükselmişlerdir. Türkiye'de de geçmişte haksızlığa karşı mücadele edenler vardır Kürdistan'da yurtsever ve doğrulardan şaşmayan din adamları vardır. Evet çok az da olsa yine de vardır.**

Yani kısaca bizde de din adamlarının siyasetle uğraştıkları ama faşist generallerin, feodallerin çıkarlarına bir siyaset tutturdukları bilinmektedir. Ama Ulusal Kurtuluş Savaşına katılmak bunun siyasetini savunmak gerekiyor. Dünyadaki, bölgedeki olaylardan biraz haberdar olan din adamı bu gerçekleri görmek ve kendi üzerine düşen görevleri yerine getirmek zorundadır. Din adamlarının siyasetle uğraşmalarının sakıncalı ve yanlış olduğu anlayışı, sömürgeciliğin ve işbirlikçilerin uşakların propagandalarıdır. tabii buna sahte şeyh, **molla gibi din adamlarını da alet** etmektedirler. Bunlar dini istismar ederek halkı soyup soğana çevirmişlerdir. Bu nedenle bunlar aynı zamanda işin aslını savunanlara da düşmandırlar. Öte yanda bazı yobaz kesimler de "din elden gidiyor" **yalanını yayarak halkla devrimciler** arasındaki bağı koparmak istemektedirler. Bu gibi sahte, yalan propagandaların gerçeğini halka anlatmak, zulme, sömürüye köleliğe, haksızlığa karşı olan tüm insanların gerçek ve birinci görevidir. Bu görevden kutsal bir görev yoktur.

Soru – *Türk sömürgecilerinin din ve din adamlarına yönelik politikası hakkında bilgi verirmisiniz?*

Cevap – Türk sömürgecilerinin son dönemlerde yeniden kendi çıkarları doğrultusunda dine sarıldıkları görülmektedir. Bugün dinle ilgili gizli ve açık bir çok örgüt ve kuruluşun olduğu bilinmektedir. Bunların gayeleri din kisvesi altında itaat etmeyi ve vurgunlar vurmayı **sağlamaktır. Geçmişte çok sık fay**dalandığı dini maskeyi bugün yine takmış, devrimcilerin ve halkın üzerine giderken bu maskeyi kul**lanmaktadır. Köylerde halka Kur'an üzerine yemin ettirme, devrimcilerin Allahsız, dinsiz olduğu propa**gandasını yayma gibi bir çok örnek verilebilir. Yine dikkatlerin çekilmesi gereken bir durum ise son dönemlerde din ve ahlak derslerinin **bütün okullarda zorunlu hale getiril**mesidir. Ayrıca dini merkezler açarak dini eğitimi yaygınlaştırma girişimleri vardır. Tabii bütün bun**ları yapmalarındaki amaçta belli**dir Sömürgeci faşist devletin din maskesi altında kendi siyasetini yayma faaliyetleridir. TRT ve basın da bu duruma alet edilmişlerdir. Dini program ve yayınların hemen hepsi faşist devletin onayından geçmiş ve ona hizmet eden birer araç duru**mundadır. Böylesi dini çalışmaları** yaygınlaştırma faaliyetlerinin bir yönüde gelişen ilerici devrimci cepheye karşı gericilerin cepheleşmesini amaçlamaktadır.

Halkımızın dini duygularının yüksek olduğunu bildiklerinden buradan saldırmaktadırlar. Sömürgecilerin bahsedilen din politikası **bundan ibarettir. Elbette bu politika**larına uygun olarak din adamlarına da böyle yaklaşmaktadırlar. Bugün bütün hocaların camilerde ve toplantı yerlerinde kemalizmin, devletin büyüklüğü, Türklük gibi vaazler vermesi zorunludur. Bunları yapmayanların ise horlandıkları derhal görevlerinden alındıkları veya tutuklandıkları çok görülmüştür. Ayrıca imamlara ajanlık görevleri dayatılmaktadır, kabul etmeyenler de saydığımız muamelelere uğruyorlar. Kürdistan köylerine ise özel yetiştirilmiş ajanları imamlık yapma adı altında göndermektedirler. Bunların da ne amaçla geldikleri zaten bilinmektedir.
Tüm bunların gerçek yüzünü korkmadan açığa, su yüzüne çıkarmak insanlık görevidir.

Soru – *Sizce din adamlarının bugün ki konumları ve Ulusal Kurtuluştan beklentileri neler olabilir?*

Cevap – Din adamları bugün gerçekleri görememe, gördüklerinde söyleyememe ve halkla bu yönlü bir ilişki içinde olamamaktadır. Sömürgecilerin ve kısmen de olsa feodallerin baskıları altında olmaları, onları gerçekleri söylemekten kaçındırmaktadır. Üstelik yetersiz eğitim, müsbet bilimlere **ilgi duymama, maddi sorunların,** meşru olmayan yollardan karşı**lama ve buna benzer bir dizi sorun**ları da mevcuttur. Din adamları olarak Ulusal Kurtuluş Hareketin**den daha yakın bir ilişki bekliyoruz.** Yani yanlış ve eksik bilgilenmelerden kaynaklanan ve bugün UKM yeterince katılamayan din adamlarının da yaygın katılımı gereklidir. Bunları ulusal kurtuluşa çekmek devrimcilerin görevidir. Ayrıca devrim aleyhine çalışanları, ajanlık yapanları ise gerekirse cezalandırmak ta gerekir. Özellikle din adamlarına UK Savaşının dine karşı her hangi bir zarar getirmeyeceği, herkesin dini inançlarda özgür olduğunu kabul ettirmek gereklidir. Bu **serbestlik din adamları için de** geçerlidir. Ve UKM'ne zarar vermeyecek biçimde dini çalışmalarını yürütebilirler. Ayrıca UKM bölgelerin, dinlerin ve mezheplerin özelliklerini gözönüne alarak din adamlarıyla ilişkiler kurması, bunların UKM'ne maddi-manevi her alandaki güç ve desteklerini sağlamaları dileğindeyim.

Soru – *Yurtsever imamlara yapılan sömürgeci baskılardan bahseder misiniz?*

Cevap – Yurtsever imamlara da diğer yurtseverlere, devrimcilere yapılan baskıların benzeri yapılmaktadır. Çünkü yurtsever imamlar, onların tam istedikleri biçimde hareket etmiyorlar, dediklerini yapmıyorlar. Kendi ulusal gelenek ve göreneklerine göre hareket ediyorlar. Bu durum ise sömürgecilerin çıkarlarıyla çelişmektedir. Tabii sömürgeciler de karşılıksız bırakmıyorlar. İmamların sakallarını kesme, başlarındaki sarıkları atma, küfür, tokat, işkenceye alma gibi uygulamaların yanında görevden alma, sürgüne yollama gibi işlemlere de başvurmaktadırlar. Daha **evvel de belirttiğim gibi ya devletin** bir ajanı, uşağı olacaksın ya da halkımızın uğradığı sömürgeci baskılara maruz kalacaksın.

Soru – *Gezetemiz aracılığıyla, Kürdistan halkına, devrimcilere, **imam ve din adamlarına iletmek** istediğiniz herhangi bir mesajınız var mıdır?*

Cevap – Gazeteniz böyle bir konuya yer ayırdığından ve yetersiz de olsa böyle bir yazıyı yayınlayacağından mücadele ve yayın hayatın**da başarılar dilerim. Teşekkür** eder ve saygılarımı sunarım. Böyle ropörtajların mücadelemiz süresince sürekli böyle yazıları gazeteye ulaştıracağımız inancındayız. Meslektaşlarıma şunu belirteceğim: Doğruları hiç korkmadan, ülkemizin kurtuluşuna, haklılığımıza olan inancımızdan güç alarak söylemeliyiz. Halkımız zaten gerçekleri **giderek görmekte ve kanaat getir**mektedir. Devrimciler davanın kutsallığını düşmana söylediği gibi, davaya sahip çıkmanın dini yönden hiç bir sakıncasının olmadığını halka anlatmak görevindedirler. **Son olarak "Vatan sevgisi, imandadır, imanını seven vatanını sever, onu kurtarmaya çalışır"** diyeceğim. Zindanlardaki, dağlardaki, mücadelenin her alanındaki devrimci arkadaşlara selamlarımı iletir çalışmalarında başarılar dilerim.

Gerçekleri görmüş bir.....imam

Arap Azınlık Halkı 15 Ağustos Direniş Eylemlerini Büyük Bir İlgiyle İzledi

15 Ağustos eylemleri tüm dünyayı Kürdistan ve Kürtler üzerine tartışmaya ve tavır almaya götürürken, Türk burjuvazisinin zulmü altında yaşayan Arap halkını da büyük oranda etkilemiştir. Hatay'ın konumunda olan bölgeler ve hele bu bölgelerde azınlık bir halk yaşıyorsa-sömürgeci bir devletin sınırları dahilinde ulusal kurtuluş sorunu, demokrasi sorunu gündeme gelince büyük önem kazanırlar. Çünkü bu tür alanlar güçler arasında kazanılması ve kendi lehine bir konuma getirilmesi gereken alanlar haline gelirler. Sözkonusu kavgayı ister devrimci güçler kazansın, ister faşist güçler kazansın galip gelen taraf, önüne koyduğu hedeflere varmada kendisine büyük bir zemin hazırlamış demektir. İşte bugün, böyle bir zemini hazırlama çabasına giren güçlerden biri de faşist Türk devletidir.

Türk burjuvazisinin Hatay'daki Arap halkını asimilasyona uğratma çabaları şüphesiz yeni değildir. O, emperyalizmin de desteğini alarak bu alanı ilhak sorununu 1939 yılında sonuçlandırmış, ve şimdi, bunu nasıl başardığını bu *«güzelim vatan parçasını»* nasıl kurtardığını açıkça söyleyebilmektedir. Kürdistan'a uyguladığı kapalı asimilasyon ve yoketme taktiğinin tersine, burada herşeyi açıkça yaptığını ve ilan ettiğini de bilmekteyiz. Kürdistan'da uygulanan sömürgeci politika, Hatay'da da birçok yönüyle uygulanmaktadır. Fakat bugün, Faşist Türk devleti, Hatay üzerinde büyük entrikalar çevirmekte ve burasını daha şimdiden devrimci hareketlere ve özellikle de Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketine karşı kullanmanın hesaplarını yapmaktadır. Türk burjuvazisinin akıl hocalarının, 15 Ağustos eylemlerinin hemen ardından Hatay sorununa ciddi biçimde eğilmeleri tesadüf olamaz ve Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesiyle yakından ilgilidir. Eskiden, Türk burjuvazisi *«Allah'ın hakkını Allah'a verirken, Sezar'ın hakkını niçin Sezar'dan esirgemeli»* sloganı altında Hatay'daki çıkarlarını koruyup kendisini stabilize etmeye çalışırken, bugün Arap halkını Kürdistan'a karşı kullanmaya çalışıyor ve hatta bu halka açıktan Kürtlere karşı savaş çağrısı yapıyor. Kürdistan'daki gelişmeleri görebilen herkes, Türk devletinin bu çabalarının nedenini daha rahat kavramaktadır. İşte ben de bu yazımda iznimi geçirmek için gittiğim Hatay ve köylerinde kaldığım süre boyunca görüp izlediğim bazı olay ve gelişmeleri anlatarak bazı gerçekleri açıklamaya çalışacağım.

Bir süreden beridir Hatay'da 46-47-48 tertipler yeniden askere çağrılmaktadır. Bu insanlara gönderilen ve benim de okuma fırsatını bulduğum tebliğlerde aynen şunlar yazılıyor *«yurt içi güvenliği ve vatanın bütünlüğünü korumak amacı ile Avcı Birliğine seçildiniz. Göreve her an çağrılabilirsiniz, hazır olun.»* Geçen yıl yeniden silah eğitimine tutulan bir köylünün anlattığına göre, faşist ordu yetkilileri eğitim süresince *«Kürtlerden ve Kürt hainlerinden»* sık sık bahsediyorlarmış. Antakya'nın bir köyünde yine böyle bir uygulamaya tabi tutulan bir köylüye bu konuda ne düşündüğünü sorduğumuzda bize şu cevabı verdi: *«Eğer beni Kürtlere karşı savaşa götürürlerse silahımı Kürtlere karşı değil, onlara, hem ile onların en büyüğüne karşı kullanacağım».* Köylümüzün bu sözleri üzerine insan; *«devrimci ortam yoktur halkımız hazır değildir.»* diyen sözde kendilerini Türkiye'nin ve Kürdistan'ın kurtarıcısı olarak gören ve devrimcilik oynayanlara, ne demeli diye düşünüyor.

Bu kin ve öfkeyi Hatay halkı her fırsatta öyle dile getirmektedir ki, Faşist Türk ordusunu her an devrede hazır vaziyette tutmaya kadar götürmektedir. Böyle bir olayı 12 Eylül 1984 günü bizzat yaşadığımız için buraya da aktaracağım: Antakya ve çevresinde yaşayan Arap halkı, her yıl ongün önceden kutlanan (Şeker ve Kurban bayramlarında olduğu gibi) geleneksel bir bayramları vardır. O gün çalışmazlar ve

bayram yaparlar. Bu bayram geçtiğimiz yaz 12 Eylül'e denk gelmişti. Tabi ki denk gelirken de ne cuntanın faşizmini, ne de Arap halkının kutlamadaki kararlılığını hesaba katmamıştı. Antakya'da esnafın %80'i Arap olduğu için o gün tüm dükkanlar kapatılmıştı. Arap olmayan esnaf da geleneği bozmamak için dükkanlarını açmamaktadır. İşte 12 Eylül günü Vali ve Emniyet Amiri dükkanların kapalı olduğunu gördüklerin de, çılgına dönmüş ve çevre şehirlerden de takviye birlikler isteyerek, dükkanları açtırmak istemişlerdi. Halk bunun geleneksel bir gün olduğunu söylemesine rağmen, onlar bunun 12 Eylül'ü protesto görünümüne bürüneceğinden korkarak esnafı tek tek evlerinden alarak ve bir yığın tehdit ve küfür savurarak dükkanları açmaya zorlamışlardır. Bunun üzerine esnaf da geleneğini bozmamak için, evlerini kilitleyip köylere tanıdıklarına ve yakınlarına gitmişlerdir. Cunta birliklerinin tüm baskılarına rağmen korkuya kapılmamış ve *«onlar bunu protesto diye anlıyorlarsa bizde protesto ediyoruz»* diyebilmişlerdir.

Hatay halkının bu tutumu, faşizme karşı olan kararlılığın, kinin ve öfkenin bir ifadesidir. Bu halkın yapısını ve taşıdığı direnişçi potansiyeli anlamak için, Türk mahkemelerinin dosyalarını açıp bakmak da yeterlidir. Çünkü bugün bu yörede mahkemelik olmayan köy çok azdır. Köylüler, Türk devletinin temsilcisi durumunda olan birçok muhtar, bekçi ve ajana *«bizi sizler seçime zorla götürdünüz, biz onlara oy vermeyiz»* diyerek saldırmaktadırlar. Halk faşizme karşı her yolla savaşmaya hazırdır ve bunun abartma olduğunu söyleyen herkes büyük yanılgı içerisindedir. Faşist Evren'in onanması amacıyla yapılan oylamada bir ananın sandık başında, *«benim oğlum bunların düşmanıdır, ben de bu namussuzlara oy vermem»* demesi üzerine yüzlerce seçmen jandarmaların gözü önünde hayır oyunu kullanmıştır.

15 Ağustos eylemlerinin hemen ardından içişleri bakanı bir genelge yayınlamıştır. Bu genelge de *«tüm kıyı illerdeki korsan antenler sökülecek»* denmektedir. Korsan antenle kastedilen örneğin: Arap halkının Suriye televizyonunu seyretmek için kurduğu özel antenler olmaktadır. Faşist Türk devleti her köye ve mahaleye yerleştirdiği ajanlarla buralarda sadece, devrimcilerin olup olmadığını değil, halkın bu tür şeyler karşısındaki tavrını öğrenmek istemektedir. Bu genelge en büyük tirajlı faşist gazetelerde yayınlandığı halde, aradan on gün geçtikten sonra genelgeye ilgili bir tekzip yayınlanmak zorunda kalınır. Çünkü faşist devlet yetkilileri ajanları vasıtasıyla halkın *«Hayır sökmüyoruz, biz Türk televizyonunu seyretmiyoruz ve antenlerimizi kaldırmayacağız, hükümetin geleceği varsa göreceği de var»* dediğini öğrenmiş ve geri adım atmışlardır. Bu olayda, köylerdeki bazı akıl hocalarının, şimdi sökelim jandarma gidince yine takarız demelerine bile karşı çıkılmış ve direnişte karar kılınmıştır.

Kürdistan'a gitmeye hazırlandığımız bir dönemde patlak veren 15 Ağustos eylemlerinin ardından merakla burjuva boyalı basını biraz daha teferruatlı bilgi edinmek için sürekli izlemeye başladık. Köylü haberi duyduğundan beri sürekli eylemleri konuşuyordu. Burjuva basınının *«ayrılıkçı grup»* teriminden başka hiçbir isim kullanmamasına rağmen halk eylemi kimin gerçekleştirdiğini anlıyordu. Hangi örgütün yaptığını bilmiyorlardı ama, *«Kürtler Türk devletine darbe vuruyor, ayaklanıyor, Türk devleti bunu hak etti»* gibi sözlerle sevinç ve memnuniyetlerini dile getiriyorlardı. Daha sonraki günlerde boyalı basın *«eşkiya çembere alındı»* vb. başlıklar atıyordu. Biz, bir çoğu okuma yazma ve Türkçe bilmeyen bu insanlara gazeteyi okuyup tercümeye çalışırken, onlar, *«yeter, gerek yok, hiç inanma ne yazıyorsa onun tersidir»* gibi sözlerle artık faşist cuntayı ne kadar iyi tanıdıklarını ve ona indirilecek her darbeye ne kadar sevindiklerini dile getiriyorlardı.

Bu noktada şunu da belirtmek zorundayım ki, yöre halkının devrimcilerle pek ilişkisi olmadığı gibi, Hatay konusunda çok iddialı olan bazı sol güçlerin varlığından bile habersizdirler. Bazı yerlerde bildiri dağıtma, vb. eylemler olmuşsa da daha ileri gidilememiştir. Devrim konusunda ve yine 15 Ağustos saldırı ve direniş eylemleri konusunda görüşlerini sorduğumuz bir çok insan şu noktada birleşiyordu. *«onlar (Kürtler) yapar»* Peki Halkımız neden böyle bir eylemi yapmasın? diye sorduğumuzda da *«12 Eylül'den önce öyle bir durum vardı ki Türk askerleri bir çok mahalleye giremiyor, silah sesleri kesilmiyordu, fakat cunta geldi bir silah sesini bile duyamadık, şimdiye kadarda bir şey görmedik.»* cevabını alıyorduk. Bu sözler silaha ve mücadeleye açıktan duyulan bir özlem midir, somut bir istem midir, yoksa bu insanlar buna rağmen hazır değilmidir?

Hatay halkının bu tutumu, bizce, bizzat zaferi işaret etmektedir. Zaten bu hususta gereken yorumlar yapıldı ve en iyi cevap ta Eruh ve Şemdinli'de verildi.

Dikkatleri çekmek istediğim önemli bir diğer husus da, Türk devletinin Hatay üzerindeki, ilerki aşamada devreye sokacağı sinsi oyunlarıdır. Bu halk, her ne kadar bu aşamada faşist Türk devletine karşı kin ve öfkeyle dolu olsa da, alan üzerinde devrimci güçlerin faaliyetleri başlatılmadığı ve boş bırakıldığında, baştan belirttiğimiz türden bir zemin olma ve Türk devletinin entrikalarına sahne olma tehlikesi de vardır. Kaldı ki güneyin cenneti diye bilinen bu alan faşist yönetim tarafından cehenneme çevrilmiş, bununla da kalınmayarak toplumu çürütme ve her türlü değerinden yoksun bırakma faaliyetleri ve fuhuş alabildiğine hızlandırılmıştır. Toplumu bu tür yöntemlerle dünyaya ve kendi uygulamalarına karşı duyarsız kalmaya çalışarak kendine uygun zemini yaratmaya çalışmaktadır.

Faşist cuntanın bu niyetlerini yerle bir etmek için, devrimi kendine sorun edinmiş tüm güçler, hem devrimci mücadele açısından, hem de Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine karşı görevlerini yerine getirme açısından yoğun bir çaba harcamalıdırlar. PKK bu konudaki görevini, Arap halkına da Eruh ve Şemdinli'den sinyaller göndererek yerine getirmiştir. Cunta bu sinyallerin yerine varmaması için elinden geleni yaparken, çarşı-sokak ortasında halka zulüm yapan, ve işkenceci olarak bilinen faşist polisleri ve jandarmaları da Kürttür diye tanıtarak halkın nefretini Kürtlere yöneltmek istemektedirler. Buna en iyi örnek te, *«kemik kıran»* ismiyle tanınan, her girdiği evi soyup soğana çeviren, karakollarda genç kızlarımıza sarkıntılık eden ve Türk devleti Kürt sözcüğünü her tarafta yasak etmişken bu azgın faşist serbestçe kendisine *«Kürt»* süsü vermekte ve bunu bizzat devlet yetkilileri yaygınlaştırmaktadırlar. Bu çok anlamlı bir şeydir. Halkın nefret ettiği bu faşisti Kürt diye tanıtarak Kürtlere yönelik bir nefret geliştirilmek istenmektedir.

Halk faşizmin yaşanan pratiğinde önemli dersler çıkarmıştır ve kısa bazı açıklamalar bile onun mücadeleye seferber olmasını sağlayabilmektedir. Arap halkına karşı da yerine getirilmesi gereken devrimci görevler zamanında yapılmalıdır. PKK ve tüm devrimci güçler bu hususta görevini mutlaka yapmalıdırlar. Nasılki bir çok güç, *«cuntanın geliş nedeni Apoculardır»* derken bir gerçeği dile getiriyorlardıysa, bugün de yine benzer şekilde *«PKK, Türkiye'de de devrimin önderliğine adaydır»* derken yine bir gerçeği dile getirmektedirler.

Nasıl ki Vietnam ve Küba'daki Hareketler tüm dünya halklarına bağımsızlık ve demokrasi savaşımların da ışık tutarak bu güne kadar da önderlik ediyor larsa, PKK Hareketinin de Ortadoğu halklarına bu ışığı tutarak, önderlik edeceği tartışma götürmez bir gerçektir. Türkiye ve Kürdistan halklarının başına bela kesilen, belini büken ve yüzyıllardır hakimiyeti sürdüren ihaneti; teslimiyeti nasıl ki PKK esaret ve tutukluluk koşullarında Mazlumlar, Kemaller ve Hayrilerle kırabildiyse; tüm olanaksızlıklara rağmen en değerli militanlarının hayatları pahasına Lübnan'da Filistin halkına Enternasyonalist dayanışmayı gösterebildiyse ve yine; dağınıklığın, örgütsüzlüğün ve ihanetin hakim kılınmaya çalışıldığı bugün, sözüm ona birçok *«örgüt»* tarafından *«Ortadoğunun en güçlü ve sarsılmaz ordusu»* diye nitelendirilen faşist Türk ordusunun, Eruh, Şemdinli ve Kürdistan'ın -bu örgütlerin adını bile bilmediği- birçok yerinde kanatlarını kırabiliyorsa, bu Hareket, halkını zafere götürecektir. Ve yine bu Hareket Ortadoğu Halklarına zafere giden yolda mutlaka ışık tutacaktır.

*** PKK Halklarımıza Devrimci Direniş Yolunu Gösteriyor!**

*** Yaşasın Kürdistan Halkının Bağımsızlık Mücadelesi ve Önderi PKK!**

*** Yaşasın Enternasyonalist Dayanışma!**

Mervan Ali

RÜŞVET, YOLSUZLUK VE REJİMİN GİZLENEMEYEN YÜZÜ

12 Eylül faşist cuntasının, iktidara gelmesi ile birlikte Türkiye ekonomisinde süregelen bunalım daha da derinleşmiş, alınan tüm önlemlere rağmen, bir türlü çıkış yolu bulunamamıştır. 24 Ocak kararlarının askeri zor ile uygulanması sonucu bazı gelişme ve düzelmelerin elde edilebilineceği umud edilmişse de gelinen noktada bunalımın derinleştiği ve çaresizlik içinde cuntanın kıvrandığını görmekteyiz. Açık ki, 24 Ocak kararlarının da Türk ekonomisini hasta yatağından kaldırmaya gücü yetmemiştir. Böylesi bir çözümsüzlük içinde olan rejimin, hergün biraz daha ölüme yaklaştığı da açık bir gerçektir.

Türk ekonomisinin içinde bulunduğu bunalım, artık gizlenemez bir noktaya gelmiştir. Üzerine ne kadar örtü çekilmek istenirse istensin, artık çuval mızrağa dar gelmektedir. Bu gerçeği sömürgeci basın da gizlememekte, sayfalarında ekonominin bunalımına ilişkin çok sayıda haber ve yazıya rastlamak mümkündür.

Bir yandan açlık, yoksulluk alabildiğine gelişirken, halk, yiyecek-ekmek bulamaz durumda, ya hırsızlığa, fuhuşa, ya da organlarını satışa çıkarmaya teşvik edilirken, diğer yandan devletin tepesine üşüşmüş leş kargaları ise, zevk ve sefa sürmekte, milyonlarca lirayı bir-kaç saat içinde harcamaktadırlar. Tabii ki, halkın gördüğü acı, yoksulluk onların umurunda değildir. Onlar için geçerli olan, bir avuç tekel sahibinin işlerinin yürümesi ve kendilerine de bir-kaç kemik pay koparmalarıdır. Bunun için de yapmayacakları, baş vurmayacakları şey de yoktur. Bu yolda, her şeyi kendileri için mübah saymaktadırlar. Nitekim iplikleri pazara çıktıkça, gerçekler birer birer su yüzünde görünmektedir.

Biz bu yazımızda, üzerinde biraz zaman geçmiş de olsa, her zaman ve bundan sonra rejimin yaşayacağı olaylar olduğundan, bir kaç olayı ele alacağız. Bunların içinde de kuşkusuz en belirgin olanı, eski Devlet Bakanı İsmail Özdağlar'ın rüşvet aldığı gerekçesi ile istifa etmesidir. Daha önce de, benzer bir yolsuzluk iddiası ile Gümrük ve Tekel Bakanı Vural Arıkan'ın istifa etme olayı görülmüştü.

Devlet Bakanı Özdağlar'ın rüşvet alması, istifa olayı ve ardından ortaya çıkan gelişmeler, günlerce basının manşetinden inmezken hükümet ve cunta şefleri bu olay karşısında kendilerine yakışır bir biçimde tam bir ikiyüzlülük sergilediler. Başbakan Turgut Özal, yolsuzluk iddialarını açıklarken, TC tarihinde, *"ilk kez bir başbakan, bakanı hakkında soruşturma açtırıyor ve bundan gurur duyuyoruz"* demekteydi. Özal gurur duymakta haksız da değil. Olay, kendilerine bulaşmadan, sadece bir bakan feda edilerek kapatılma başarısı gösterildi. Bu işten ucuz kurtulduğu için Özal gurur duymaktadır. Rüşvete karşı gurur verici "kahramanca" bir savaş veren Özal, vicdan azabı duymuş olacak ki, eski ortağına daha fazla haksızlık yapmamak için, mecliste alkışlamıştır. Önce yolsuzluk diye soruşturma açacaksın, ardından da alkışlayacaksın, gerçekten "gurur" verici bir iş bu.

Özdağlar'ın, adeta bir "kahraman" gibi alkışlanması suçsuzluğundan değil. Açık ki, Özdağlar 25 milyon ve daha fazlasını cebine indirmiştir. Hatta, mecliste konuşan ANAP milletvekili Mehmet Topaç, *"Özdağlar'ın şahsi menfaat karşılığı görevini kötüye kullandığı iddialarını doğrulayıcı ciddi delil ve emareler elde edildiğini"* belirtmekteydi. Rüşvet aldığı kesin olan Özdağlar'ın alkışlanmasının anlamı nedir? Mevcut yönetimde en alttan en üst memuruna kadar rüşvetin ayyuka çıktığını belirtmek bir kehanet değildir. Hangi dairede adım atılırsa rüşvetsiz yürünemeyeceğini ya da rüşvet verilmedikçe iş takibinin olmadığı hepimiz bir çok örnekten bilmekteyiz. Bakan ve üst düzey yöneticilerin farkı, büyük işlerde daha büyük bir miktarı ceblerine indirmeleridir. Evet, bugün Özdağlar'ın başına gelenler, yarın kendilerinin de başına geleceğini bilen ve suçlarını gizlemenin artık olanağının kalmadığını gören milletvekilleri, cunta şeflerinin de direktifiyle, olayı kapatma yoluna gitmişlerdir.

Birçok olayda hükümetin içine girdiği yalan ve demogojiler, bu olayda bir daha açığa çıktı Özdağlar, rüşvet almadığını söylerken, Başbakan Turgut Özal aldığını, yine bazı bakan ve milletvekilleri almadığını, rüşvet verdiği söylenen UM Denizcilik şirketi ise, önce vermediğini, sonra verdiğini açıkladı. En üst yöneticisinden en altına kadar devletin kendi içinde bir çelişkiler yumağı olması, beyanlarının birbirini tutmaması devlet ve hükümetin ciddiyetini göstermektedir.

Rüşvet ve yolsuzluğun bu derece ayyuka çıkmasının altında, günümüz Türk ekonomisinin yaşadığı derin bunalım olsa da, bunun Türk burjuvazisi açısından geçmişe dayanan kökleri de vardır. Kaldı ki, Türk burjuvazisinin doğuşu bu temelde olmuş, devlet fideliğinde emperyalizmle kompradorluk ilişkileri içinde gelişebilmiştir. Bu konuda Maraş katliamı üzerine bir Değerlendirme adlı broşürde, H. Avni Şanda'dan yapılan aktarmada şöyle ilginç bir örnek bulunmaktadır; *"örneğin saray nazırlarından biri, satın alınan her mavzer başına, işbirliği yaptığı yabancı silah fabrikasından bir kuruş rüşvet almıştır."* (MKÜBD syf: 29) Böyle tarihi kökleri de olan rüşvet denilebilinir ki, her dönemde Türk burjuvazisinin arzı olmuştur.

Osmanlı İmparatorluğunun çöküş döneminde, alabildiğine yoğunlaşan rüşvet, saray çevresinde geçerli tek akçe olmuştur. Çürüme, yozlaşmanın bir ifadesi olarak, rüşvet vb. olaylar yaygınlaşmış ve gizlenemez bir duruma gelmiştir. Meşhur, lâle devri ve sonrasında, özellikle de saray çevresinde yaşanan durum bilinmektedir. Bir yandan imparatorluk güç kaybederken, diğer yandan da saray aza'ları kendi zevklerine düşerek, halkı emperyalistlere satışa çıkarmışlardır. İmparatorluk, günden güne çöküşe giderken, rüşvet, yozlaşma vb. olaylar da bollaşmış ve bunlar artık sarayın vazgeçilmez birer "nimet"-leri haline gelmişlerdir.

Nasıl ki, Osmanlıların çöküş döneminde bu tür olaylarda artış ortaya çıkmışsa, bu gün de TC'nin çöküş döneminde artış göstermeye başlamıştır. Yine imparatorluk bu tür sorunlarla muzdarip bir şekilde ölüm döşeğinden kalkamamışsa, TC'nin de kalkmasının olanağı bulunmamaktadır. Hele, daha farklı koşullarda ve Kürdistan Ulusal Direniş Mücadelesinin yoğunlaştığı bir dönemde, komadan çıkması hiç mi hiç mümkün görünmemektedir.

12 Eylül öncesinde ve hemen sonrasında da benzer olaylar yaşanmıştır. Fakat gelinen noktadaki kadar açık ve yoğun olmamıştır. Daha Özdağlar olayı yeni ortaya çıkmışken, bir çok yerden basında yeni rüşvet haberleri görülmeye başladı. Bu da göstermektedir ki, basında bunun gibi daha bir çok rüşvet olayı yaşanmaktadır.

Geçmişte, şu veya bu düzeyde devlet, benzeri olayların basına yansımasının önüne geçebiliyordu. Ama artık önleyebilmesinin koşulları kalmamıştır. Yaşanan derin bunalım istense de, istenmese de bu tür olayların açığa çıkmasına yol açmaktadır. Bunalım derinleştikçe, benzer olayları basının sayfalarında daha çok görür olacağız. Elbise yırtıldıkça yırtılmış, birbirinin üzerine gelen yamalar artık tutmaz olmuştur. Bu nedenle rejimin ayıpları ne kadar örtülmek istenirse istensin bunda başarılı olunamayacağı açıktır.

Özdağlar olayı mecliste görüşlürken.

Ortaya çıkan bu durum, burjuva muhalefetin beklentilerini de canlandırmış, hükümetin yıprandığı gerekçesini ileri sürerek erken seçim propagandalarını yoğunlaştırmaktadırlar. MDP Sinop milletvekili Hilmi Biçer; mecliste yaptığı konuşmada, *"özellikle herkesin gözlerinin meclisimize ve hükümete dikildiği bir anda, böyle şaibeli bir hükümetin göreve devamı da mümkün değildir. Sayın hükümetin, hemen görevi şaibesiz kişilere devretmesi, en azından hükümeti büyük ölçüde bir revizyondan geçirmesi akılcı bir yoldur."* derken, bunları kastetmektedir. Cuntanın uşakları tarafından bile şüphe ile ele alınan bir hükümet, hala ayakta duruyorsa, bu rejimin içinde bulunduğu durumu göstermektedir. Kendi hükümetlerine bile güvenleri kalmamıştır. Bir yandan bu şekilde davranarak hükümete alternatif oluşturmaya çalışırken, diğer yandan da kendilerini temize çıkarma çabası içerisine girmektedirler.

Açık ki, bugün hangi parti iktidar olursa olsun, mevcut yapıyı değiştirmelerinin olanağı bulunmamaktadır. Rüşvet vb. önüne geçmelerini bırakalım, azaltılmasını bile sağlıyamazlar. Kaldı ki, rüşvet vb. olayları, şu veya bu bakanın "art niyetli" ya da "kötü" olmasından kaynaklanan bir mesele de değildir. Bu olaylar, rejimin ruhuna kadar işlemiş bir çöküntünün eseridir. Özdağlar değil, başka bir Dağlar'da olabilir, onun da yapacağı birincisininkinden farklı bir şey olmayacaktır.

Açlıktan, yoksulluk ve sefaletten kırılan kitlelerle adeta alay edercesine, milyonları ceblerine indirirken, en iyi "ahlak" örneği olarak da sunmaktan geri durmayacaklardır. Nitekim, Uludağ tepesinden olaylara da yüksekten bakarak, *"Türkiye'de çok zengin var"* diyen cunta başı K. Evren'in, zenginliğinin kaynağı da araştırılınca aynı veya benzer bir kaynağı bulmak mümkündür. Diğer taraftan halk, ekmek bulamadığından aç mı kalıyor, odun-kömür bulamadığından soğuktan mı donuyor, ev bulamadığından çadırlarda mı yaşıyor, çocuklarının karnını doyurmak için bedenini ve organlarını satışa çıkarmak zorunda mı kalıyor? Tabii ki bunlar hiç onların umurunda değildir. Ataları da aynı şeyleri hem de daha fazlası ile, emperyalistlere peşkeş çekerek yapmamışlar mıydı? Neden onlar da çok sık sözünü ettikleri atalarının izinden yürümesinler? "Ferman onların, devran onlarındır" yiyebilecekleri kadar yemek, halkın kanını, emeğini sömürebilecekleri kadar sömürmek istiyeceklerdir. Bu konuda hiç bir sınır tanımadıkları ve tanımakta istemedikleri açıkça ortadadır. Bunun karşısında Ulusal Kurtuluş Mücadelemizin de kendi gerçekliğini dayatmaktan bir adım bile geri durmayacağı ve durmaması gerektiği de açık bir gerçektir.

Önümüzdeki günler ve aylar içerisinde, yeni Özdağlar olayları karşımıza çıkacaktır. Bunu burjuva yazarları da çeşitli biçimlerde dile getirmektedirler. Tercüman gazetesinde Yavuz Donat, *"her iki durumda da olayın bu kadarla kapanacağını sananların gözlerinden şüphe ederiz..."* dediği yazısında, *"kanama devam edecek"* başlığını kullanmaktadır. Güneş gazetesinde ise, İsmail Cem, olaya daha değişik yaklaşarak şöyle demektedir; *"bir toplumun zaten alt-üst olmuş değer ölçüleri, son bir kaç yılda böylesine hızla yozlaşmaktaysa, köşeyi dönmenin mesajları, rakipsiz bir egemen ideoloji gibi, siyasetçiden, televizyon ekranına kadar, her kanaldan böylesine acımasızca topluma verilmekteyse; insanı ve ahlakı yozlaştırıcı dinamikler karşısında, toplum dengelerden yoksun bırakılmışsa; üniversitelerin, basının, parlementonun ve temel kurumların bir 'karşı-ağırlık' yaratması, denge oluşturması söz konusu değilse; bilim dünyası ihbarcılığa ve 'fişlemeye' özendirilmiş, insanlar 'kendi gemisini kurtaran kaptan olmaya' bilenmiş... o toplumda namusun 'budalalılık', açıkgözlülüğün ise, 'en yüce erdem' mertebesine yükselmesi ve yolsuzluğun her düzeyde rekorlar kırması olağandır, kaçınılmazdır."*

İsmail Cem örneğinde de görüldüğü gibi, cuntanın teşvik ettiği ahlaksızlık, çürüme ve yozlaşma, burjuva yazarları tarafından da dile getirilmektedir. Onlar bile cuntanın attığı adımlardan rahatsızlıklarını dile getirmekte, bu işlerin biraz daha uslûbuna uygun yapılmasını istemektedirler.

Derin bir ekonomik bunalım yaşayan ve bunun sonucu olarak da toplumda herşeyi kabul edilebilir gösteren, en aşağılık yergıları, en değerli şeylermiş gibi halka benimsettirmeye çalışan bir rejimin çürümüşlüğünün ve kokuşmuşluğunun yaydığı kokuları hissetmemek mümkün değildir. Nitekim, Özdağlar olayında da bunu görmek mümkündür. Özdağlar, mecliste adeta bir "kahraman" gibi karşılanmış ve batırılan "çamur"dan tekrar çıkarılmak istenmiştir. Ama kendisi çamur içinde olan rejimin, Özdağlar'ı pislikten kurtarması mümkün değildir.

Bu tür olaylar, iktidara geldiğinden bu yana halka verdiği tek şeyi zam, işkence ve yoksulluğun daha da artması olan Özal hükümetinin yıpranmasını daha da arttırmaktadır. Bundan dolayı icazetli muhalefet, halkın tepkisinin başka kanallara akmasını önlemek için, sahte çıkışlar yapmakta, tek alternatif kendileriymiş gibi, göstermek istemektedirler. Hep bir ağızdan adeta bir koro gibi seslenmeleri bu beklentilerini göstermektedir. Şimdiden, gidecek Özal hükümetinin yerine gelme hesaplarını yapmaktadırlar.

Ne kadar çırpınırlarsa çırpınsınlar, bu konuda kararın yine cunta tarafından verileceği açıktır. SODEP ve yeni kurulmaya çalışılan DSP, cuntayı soldan yamamaya çalışan bir faaliyetlilik içersinde bulunurken, bunalımın derinleşmesi karşısında adımlarını biraz daha hızlandırmış durumdadırlar. Cuntaya ve Özal'a çağrıda bulunarak, yamaların daha sağlam tutturulmasını istemektedirler. Bu kadar açık ve acemi hareket etmeyin demektedirler.

Tüm bu çabalar bu gelişmelerin açığa çıkmasını engelleyemeyecektir. Bunalım o derece ağırlaşmış ki, artık hiç bir girişim bunun önüne geçemez. İleri ki günlerde bu tür örneklerin açığa çıkması kaçınılmazdır. Çünkü, artık bu tür olayların üstü örtülemediği gibi, gizlenememektedir de. Tıpkı, Özdağlar olayında görüldüğü gibi, Özal başta olayı gizlemek istemişse de, Özdağlar'ın istifasından 10 saat sonra yolsuzluk iddiaları ile ilgili olarak soruşturma açtırmıştır. Gerek teller arasındaki ve gerekse burjuva muhalif güçler arasındaki çelişkilerin varlığı da bu tür olayları ortaya çıkarmaktadır.

Her ne kadar Özdağlar olayı, cunta ve hükümet tarafından başvurulan veya geliştirilen bir oyun izlenimi verse de; bunun esas olarak düzenin içinde bulunduğu çürüme, yozlaşma, ahlaksızlık ve kokuşmuşluğun bir ürünü olduğu açıktır. Olayın günlerce basının manşetinden inmemesi, kamuoyunu oyalamaya yönelik bir amaçla da kullanılmak istendiğine açık bir örnektir. Olay böyle bir amaçla da ele alınsa, altında yatan esas neden gizlenememektedir. Yoksa, bunda bir "iftiraya kurban gitme", "parti içi hesaplaşma" vb. nedenler arama gerçeği yakalamayı gizlediği gibi, olayın izahını da yapmaktan yetersiz kalmaktadır. Daha açık görünümü ile, düzenin çürümüşlüğünü ve artık posası çıkmış bir halde kenara atılmasını gözardı etmektir. Nitekim,

Devamı 19. sayfada

BÜYÜK BİR YURTSEVERİ DAHA KAYBETTİK!

"Son gelişmeleri anlatın ferahlayayım, parti ne düşünüyor, gelişmeler nasıldır, ne yapacağız..", "Bu ***zulüm devleti muhakkak yıkılacak*** *ama bu çok zorluk ve çaba gerektirir, hainlere dikkat edin, arkadaşlara son sözüm dikkatli olmalıdırlar.. Bu devletin yıkıldığını, savaşı ben görmedim ama yeni yetişenler* ***görecek ve muhakkak yıkılacak."***

Bu sözler komadan zorlukla iradi çabayla, büyük vatan sevgisine dayanarak devrimcilere, Partiye mesaj iletmek için şehit olmadan önce büyük bir yurtseverin ağzından çıkan son sözlerdir. İşte Kürdistan'da sömürgeciliğe karşı direnişin karekterini bizzat yaşantısına bakılarak çıkarılabilecek bir yurtseverin son sözleri.. Ülkeye bağlılık, bağımsız bir ülkeye duyulan hasret ve bu uğurda feda edilen, mücadeleci bir yaşam, çekilen ağır işkenceler, zorluklar, büyük fedakarlık, azim ve direnç dolu bir yaşam..

Bu kişi, Diyarbakır başta olmak üzere Kuzey-batı Kürdistan'dan tutalım, Güney Kürdistan'a kadar yurtsever çaba ve faaliyetleriyle tanınan Hacı Abdurrahman Zogurlu'dur.

Evet, bir çok devrimci yurtsever hemen tanıyacaktır bu ismi. Bugün bağımsızlık ateşinin yükseldiği ve ağır zorluklardan geçildiği bir dönemde ve yine kendilerine "önder, devrimci, komünist" vb. sıfatlar yakıştıran bazı örgüt ve hatta tek tek kişilerin, uzun süreli mücadelenin 3-4 günü diyebileceğimiz bir kısa geçmişte, teslim olduğu, bir çok "emekliye" ayrılmak isteyen "yorgun savaşçının" ortaya çıktığı, ve bazılarının da çeşitli teorik kılıflarla beyaz bayrak çekip Avrupa'ya kapağı attığı veya atmaya çalıştığı, ülke ve halkın bu beylerce unutulduğu bir dönemde, yaşantısının her anında *"Hiç bir şey bağımsızlık ve özgürlükten daha değerli değildir"* sözünde ifadesini bulan , onurlu bir yaşama her şeyi feda eden bir anlayışı göstermesi açısından bu halk insanını anmak ve yaşantısından bu dönemde bir çok dersler çıkarmak gerekir. Ortaya çıkan zorluklar karşısında iki günde sızlanmaya başlayan , ya aile vb. bahanelerle veya daha değişik kılıflarla ortaya çıkan mücadele kaçkınlıkları karşısında ve bunun yoğunlaştığı bu dönemde Kürdistan'da devrimciliğe soyunan herkesin göz önüne alıp düşünmesi gereken bir örnek yaşam olması açısından özellikle dersler çıkarılması gerekir.

Bütün anlatılanlar, reformist-**teslimiyetçilerce, boşa çekilen acı**lar gibi veya çok ağır gelebilir ve hatta bazı kaçkınlarca da böyle yorumlanabilir, ama dürüst ve ciddi insanlar, onurlu insanların yorum tarzının ve çıkaracağı sonuçların çok farklı olacağı açıktır. Hacı Abdurrahman'ın deyimiyle "mücadelenin bedelleri, dikenli güller" olarak değerlendireceklerdir.

Fakat açıktır ki bu yazımız, bu yaşam ve taşınan anlayışı gerçekte olduğunun çok altından ancak anlatabilecek, kalemimiz bu konuda yetersiz kalacaktır. Fakat yüreklerimizde yanan ortak direniş ateşi yazıdaki özü görebilecek, onu yorumlayacak, sonuçlar çıkarabilecektir. Kalemin anlatamadığını yürekler algılayacaktır.

HACI ABDURRAHMAN ZOGURLU KİMDİR ?

Çevrede etkinlik ve saygınlığı olan bir aileye mensup olan Hacı Abdurrahman daha çocukluğunda sömürgecilerin gaddarlığına ve ağır zulmüne uğradı. Daha çocukken bulunduğu mıntıkanın da içinde bulunduğu, Palu-Genç-Hani isyanı patlak verdi. Ve halkımız sömürgeci işgalcilere silaha sarıldı, Hacı Abdurrahman'ın tüm ailesi de bu uğurda diğer tüm köylüler gibi silaha sarılır ve Fis ovasında o

"meşhur Kürt isyancıları" bir tümeni, bir kaç saatte kuşatıp imha ederler, aileden vurulanlar, yaralananlar olur. Fakat önderlik yüzünden **isyan yenilince, yine o meşhur** kemalist jenosit başlar. Hacı Abdurrahman'ın babası düşmana yenilgiyi hazmedemez, teslim olmayı reddeder, teslimiyeti Kürt insanı gururuna yediremez ve zehir içerek yaşamına son verir. İsyana, varlarını-yoklarını vermişlerdir, ama önderlik ve dönemin koşulları yüzünden yenilmişlerdir. İşte Hacı Abdurrahman, yaşamı, böyle bir ortamda tanır ve diğer Kürt insanları gibi, sömürgeciliğe karşı soylu bir kinle yetişir. O, işte böyle bir ortamda ağır acı ve zorluklar içerisinde büyür, kendisiyle beraber içindeki sömürgeciliğe karşı kin, öfke ve bağımsızlık aşkı da büyür..

İşte böyle bir çevrede yetişen Hacı Abdurrahman, her fırsatta sömürgeciliğe, TC'ye karşı mücadele etmeye çalışır. Fakat Kuzey Kürdistan'da katliamların ardından sessizliğin hakim olduğu bir dönemde, hareketsizlik hakimken , aynı dönemde Güney-Kürdistan'da silahlı mücadele ortaya çıkar ve oradaki faaliyete bağlı olarak Kuzey-Kürdistan'da I-KDP faaliyeti başlar.

Bu hareket, sanki bu parçanın acil bir kurtuluş sorunu yokmuş gibi Kuzey-Kürdistan'ı bir cephe gerisi gibi kullandı. Ancak Kuzey Kürdistan'daki koşullarda bir devrimci proleter hareketin doğuşuna henüz elvermediği için yurtsever halk, tüm olanakları, savaşçı kaynağı ve maddi imkanlarını seferber ederler. Bu dönemde faaliyetin en yoğun olduğu yer Diyarbakır'dır.

Hacı Abdurrahman, Kuzey-Kürdistan'da mücadelenin olmadığı ortamda hemen Güney-Kürdistan hareketinin en aktif destekçisi olur, bu faaliyetin en önünde yer alır. Bir çok yurtsever gibi hiç bir kişisel çıkar gütmeden varını yoğunu bu uğura adamıştır. pratik bir çok faaliyetin bizzat örgütçüsüdür. Bu faaliyetler sonucu Hacı Abdurrahman, maddi olarak büyük ölçüde yıpranır, fakat bağımsız ve özgür bir yaşama herşeyini adamıştır bir kez. Bu dönemde hareketin başına çöreklenen feodallerin oyunlarını farkeder ve olanakları ölçüsünde buna karşı mücadele eder. Ve feodal önderlik 75 yenilgisine sebep olur. Bu sonuçta Kürdistan'ın tüm değerlerinin çar çur edilmesine varan önderliğin , Kürdistan yurtseverliğine indirdiği en ağır darbedir. Önderliğin ihaneti bir çok yurtsever devrimden soğutursa da, Hacı Abdurrahman, yılmaz, onun yüreğindeki isyan ateşini ihanet söndürmez. O, yine görevlerini yerine getirmeye çalışır ve yenilgiden sonra Kuzey'e sığınan bir çok ailenin barınma sorunuyla ilgilenir ve Güney-Kürdistan hareketinde bir yüzbaşı ve ailesini aylarca barındırır, korur.

"... Bu zulüm devleti muhakkak yıkılacak ama bu çok zorluk ve çaba gerektirir, hainlere dikkat edin, arkadaşlara son sözüm dikkakli olmalıdırlar."

Fakat O, feodal önderliği tanımış, ihaneti görmüştür, işte tam bu dönemde yeni gelişen , daha grup aşamasındaki devrimci proleter hareketi tanır. Ve hemen gerçek kurtuluşçuları bulmanın verdiği coşkuyla daha grup aşamasındaki bu harekete destek sağlar. Artık hızlı bir gelişme yaşanmaktadır. Kürdistan tarihinde görülmeyen bir alt-üst oluş söz konusudur. Ve bu çevrede elbette bunun içindedir hızla gelişen hareket politik bir nitelik kazanmaya başlar ve I. Kongre ile 27 Kasım'da parti kurulur. Hareket hızla kitleselleşir, görevler çeşitlenmiş ve artmıştır. İşte bu gelişmelerin hepsini gören, bizzat yaşayan Hacı Abdurrahman, yaşlılığına ve üzerinde bakılması gereken 20 nüfusun sorumluluğu olmasına karşın, büyük bir canlılık ve sevinçle kuryelik, propaganda, maddi imkan vs. gibi görevleri yerine getirmektedir.

O, geçmişte sömürgeciler tarafından arandığı dönemlerinde dağlarda aylarca kaldığı için tüm yöreyi tanımakta, herkesçe sevilmekte ve büyük saygı duyulmaktadır. Bu dönemde herkes kırsal alana yeni çıkmaktadır, arazi, çevre iyi bilinmemektedir. İşte bu ortamda üzerine görev düşen Apê Hacı, sevinçle silahını alır, yaşına rağmen botlarını, büyük bir alçak gönüllülükle ayağına çeker ve günlerce grupları, bölgelerden , bölgelere götürür, Dağlarda onları barındırır, dağda onlarla bir yoldaş gibi yatar, onlara gözbebeği gibi ihtimamla bakar. Genç, tecrübesiz, kırsal alanda silahlı harekete yabancı olan arkadaşları, dikkatle korur, onlara dağ kurallarını, silahlı hareketin kurallarını uzun ve derslerle dolu yaşamın deneylerini kavratmaya çalışır. O, kar demeden, çamur demeden bunları yapar ve çevresinde büyük etki yaratır. Bu dönemde bu faaliyetleri düşman tarafından da öğrenilince, aile üzerinde ağır baskı ve işkenceler uygulanmaya başlandı. Fakat bu büyük yurtseveri, maddi zorluklar, işkenceler yıpratamazdı. Onun yüreğinde sürekli yanan bir bağımsız, onurlu bir yaşamın ateşi söz konusudur.

Ve böylece 12 Eylül faşist hareketine kadar bu böyle sürer, darbeyle birlikte hızlı bir terör havası esmeye başlar. Rahat ortamın hızlı geçinen insanlarından çoğu siner, kaçar, fakat devrimci direniş çizgisine, PKK'ye inanmıştır O. Günlük yol arkadaşı değil, Kürdistan bağımsızlık hareketinin yılmaz dava adamıdır. O, kendi deyimiyle karagün dosttu, gerçek dostu ve eskisinden daha güçlü ve ağırlaşan sorunlara elinden geldiğince daha güçlü sarılır.

Sorunlar ağırlaşmıştır, Parti, cuntaya karşı yeteri kadar hazırlıklı değildir, savaş örgütlerini sağlam bir biçimde kurmayı başaramamıştır. Partinin yaşatılması gerekir Bunun için de, Parti kadrolarının dışarı çekilmesi gereklidir. Fakat bölgeler arası ilişkiler kopuktur. İşte orada Apê Hacı yine rolünü oynar ve kendi olanakları ve belli ilişkileri vasıtası ile gerekli bağlantıların kurulmasında ve yüzlerce kadronun imhadan kurtulmasında büyük rol oynar. Tüm bunlar, tabii ağır işkence ve baskı içerisinde gerçekleşir. Tüm aile üyeleri, işkenceden geçirilmekte, içeri atılmaktadır. Bir kaç yaşındaki minicik torunlarına işkence yapılır, kurşun sıkılır, çocukların kaburgaları kırılır, kan kusarlar,yaşlı kadınların kafaları asker dipçiğiyle ezilir, Hacı'nın kendisi, günlerce işkencede kalır. Ama onun devrime olan inancı sarsılmaz, onun için parti değerleri ve ilişkileri her şeyin **üzerinde ve kutsaldır, bu uğurda herşeyini fedaya hazırdır. İnsan bu** büyük yüreği ve çabayı gördüğünde, bir zamanlar bu halka önderlik iddiasında bulunan ve fakat zor yıllarda, bu gibi yurtseverlerin yürek çarpıntılarını hiçbir zaman duymadıklarını gördüğünde bunlara karşı nefret ve tiksinti duymamazlık edemiyor.

Ve O ilişkisiz habersiz kaldığı ancak günlerinin hemen işkencesiz geçmediği ağır baskı günlerinde dahi, inancını en kutsal bir değer olarak saklamış, cezaevi kapılarında direnişi örgütlemeye çalıştı, tüm yaşlılığına rağmen kendi başına belli ilişkilerle etrafa moral vermeye, inançlarını korumalarını sağlamaya çalıştı. Kendisine kadroyum, önderim diyenlerin acze düştüğü koşullarda O, bunları yapıyor, ve hatta yaşına rağmen eylem dahi gerçekleştirmeye çalışıyordu. Sömürgeci faşist diktatörlük, tüm resmi kurumları yanısıra, yörenin en adi insanları ile de toplumun başına bela olmuştu. Yörenin en kişiliksiz, adi, lumpen insanları adeta kral kesilmişler ve bunlar eliyle toplum üzerinde ağır baskılar sürdürülmekteydi. Bu ajan ve muhbirler, insanlara uyku uyutmaz oldular, insanlarımızın onurları onlara göre oyuncak oldu, bu ağır baskılar her gün yaşanıyordu.Bazıları yurtdışında bile bu şiddet ve terör ortamının etkilerine dayanamayıp örgüt ve kişi düzeyinde teslim olurken, Apê Hacı gibi yurtseverler, inançlarını yitirmediler, kin ve öfkelerini yüreklerinde beslediler. Yurtdışına çıkma olanağı olduğu halde çıkmadı, topraklarında savaşın, mücadelenin yükseleceği günleri özlemle bekledi ve bu düşüncesini her yerde belirtti. O, topluma kan kusturan ajanlardan sorulacak hesap günleri için bekledi.. Akan kanların, o kadar zulmün boşa gitmeyeceğini çok iyi biliyordu.

Fakat ağırbaskılar ve işkenceler sonucu fiziki olarak yıpranmıştı. Aile açıkça imhaya çalışılıyordu. Her geçen gün, sömürgeci gücün amirinden muhbirine kadar hakaretine uğruyordu. Gözlerinin önünde tüm aile üyelerine işkence yapıldı, torunlarının kaburgaları kırıldı, kan kustular, kendisine çok daha ağır işkenceler yapıldı. Bunun sonucu Apê Hacı'nin iç organları zedelendi, sürekli kan kusmaya başladı, sömürgeciler bu durumuna rağmen baskıları sürdürdüler. Kendi deyimiyle, *"işkenceler, baskılar, zorluklar bir şey değil, ne kadar işkence yapsalar da boştur, fakat bu muhbir ve ajanlar, toplumun, yüzüne tükürmediği bu beş paralık insanların sözleri çekilmez oluyordu."* Fakat o inancından hiç bir şey yitirmedi, onurlu bir yaşam bağımsız bir ülke ve devrimci direnişçi partisine, PKK'ye inancı, güveni sonsuzdu.

Ve bu büyük yurtseveri 1.6.1984 günü ağır düşman baskıları ve işkenceleri sonucu kaybettik. Fakat son sözlerinde dahi yüreğinin ferah, zaferin kesin olduğunu söylemişti, koma halinde dahi bağımsızlığı ve mücadeleyi sayıklayacak kadar güçlü bir inanca sahipti ve O'nu ölümsüzlüğe böylece uğurladık. Fakat, bu mücadeleci kişiliğiyle ve emekleriyle tüm mücadelemiz boyunca anılacak, fedakarlık, inanç, bağlılık konusunda sürekli örnek bir yurtsever olarak gösterilecek, yılgınlığa, kaypaklığa, yorgunluğa karşı doğru anlayış olarak çıkarılacaktır.

İşte, koskoca bir mücadeleci yaşamdan çıkan en büyük sonuç ve bu, Avrupa' da sıcak mücadele alanı dışında yeni teoriler arayan devrim kaçkını, korkak örgüt ve kişilere aynı zamanda basit kişisel veya aile sorunlarını öne çıkarıp mücadeleden kaçmak isteyenlere devrimci yurtsever bir yaşamla inmiş ağır bir şamardır. Bize, gelince, büyük yurtseverin yaşamında gösterdiği ve ispatladığı gibi, tüm devrimciler, yurtseverler, halkımız olarak şöyle haykırıyoruz *"HİÇ BİR ŞEY BAĞIMSIZLIK VE ÖZGÜRLÜKTEN DAHA DEĞERLİ OLAMAZ"*

*** Kahrolsun sömürgeci-faşist zulüm!**

*** Yaşasın bağımsızlık mücadelemiz ve şanlı önderimiz PKK!**

*** Devrimci ve yurtseverler görev başına!**

Cabbar

Serxwebûn'a Kürdistan'dan Gelen Bir Ses

"KÜRDİSTAN HALKI, APOCULARIN YANINDADIR!"

Ben bu mektubumda; Siirt'in Şirvan kazasının Z. köyünden gelen, 45-50 yaşlarında bir Kürdistanlının anlattıklarını, Kürdistan Devriminin Sesi Serxwebûn'a yazarak, halkımızın PKK'ye ve devrime olan umudunu bir kez daha dile getirerek, PKK şahsında ülkemiz devrimine düşmanlık besleyen çeşitli güç ve kişileri de bir kez daha uyarmak istiyorum.

Şunu da belirteyim ki, 15 Ağustos direniş ve atılım ruhunun, ulusal ve uluslararası planda ortaya çıkardığı devrimci gelişmeyi görmezlikten gelmek, bununla da kalmayarak, atılan direniş adımlarının ortaya çıkardığı kazançlara gölge düşürmeye çalışarak, kendi tükenmiş ve teslimiyetçi ruhlarını gizlemeye çalışan güçlerin bu ruh hallerini Kürdistan'dan gelen sıradan bir köylüyle konuştuktan sonra daha iyi anladım. Çünkü, ne okuma yazma bilen, ne de Türkçe konuşmasını bilen bu Kürdistanlının anlattıklarıyla PKK'ye ve mücadelemize olan inancını gördükten sonra sözkonusu güçlerin, Partimize karşı yönelttikleri saldırılarının anlamını, kavramak daha da kolaylaşıyor.

Herkes şunu biliyor ki, sınıflararası mücadele, doğası gereği çok acımasızdır. Devrime saldırıların en çok yoğunlaştığı dönem ise, devrimci mücadelenin geliştirdiği dönemdir. Bu temel doğruları gözönüne aldığımız da, PKK'ye karşı saldırıların neden bu kadar çok yönlü arttığını kendiliğinden anlayabiliriz. 15 Ağustos tarihi direniş eylemleri tüm güçleri tavır belirlemek zorunda bıraktı. Daha düne kadar kendisine "sosyalist"lik ismini yakıştıran ve kendisini KUKM'nin "önder" gücü gören tatlı şu sosyalistlerimiz ve kendisine Türkiye proleteryasının "temsilcisi" sıfatını yakıştıran oportünist, sosyal-şoven takımı, devrim karşısındaki tavırlarını iradeleri dışında da olsa belirlemek zorunda kaldılar.15 Ağustos direniş ruhu, bu güçlerin yüzlerindeki sahte maskeyi düşürerek şekilsiz, çıplak yüzlerini ortaya çıkarmada büyük bir etken oldu. Artık Kürdistan halkı bu sahte dostlarını daha iyi tanıyor şimdi.

Eylemlerin ardından bu zavallılar, PKK nin acele ettiğini ve böylece de halkımızı katliama götürdüğü sefil yaygarasını kopardılar. Bu bile onların Kürdistan somut gerçekliğine yabancı olduklarının kanıtıdır. Eğer soruna gerçekçi ve tarihsel bir açıdan bakılabilirse acelecilik değil, tersine sömürgeciliğe karşı mücadelede ne kadar geç kalındığı kendiliğinden anlaşılacaktır. Bugün dünyada hala Kürdistan'ın konumunda olan kaç ülke vardır?

Çağımızda dünya halkları silahlı direniş temelinde emperyalizmin ve sömürgeciliğin ufkunu yırtarak bağımsızlığa ulaşırken, 25 milyonluk bir nüfusa sahip, dört sömürgeci güç arasında bölüşülen, çağdışı klasik bir sömürge konumunda olan ve her türlü gelişmesi sömürgeci faşist güçlerce zorla engellenen ülkemizde direniş mücadelesini yükseltmede acelecilik mi ediliyor, yoksa geçmi kalın mıştır? Bu, şimdi tüm çıplaklığıyla ortadadır.

Yine, gelişen mücadeleyi "teröristlik"le suçlayan bu baylarımıza şunu da sormak gerekir: Sömürgeci faşist barbarlığın uyguladığı katliamlara, işgal ve talana karşı çıkmak, halkının ve ülkesinin bağımsızlığı uğruna en inanılmaz koşullarda bir olanağı bine çıkararak, canını katık ederek mücadeleyi yükseltmek mi teröristliktir, yoksa halkımıza karşı çağ dışı haksız bir savaş açan, Kürdistan'ı işgal ederek tüm yeraltı ve yer üstü doğal zenginliklerini talan eden, halkımız üstünde katliam ve karşı-devrimci terörü geliştiren barbar Türk militarizmi mi teröristtir? Devrimci mücadele tarihi göstermiştir ki, ulusal kurtuluş mücadelesini silahlı direniş temelinde geliştiren hiç bir güç terörist değildir, Onu terörist olarak nitelendirmek emperyalizmin ve sömürgeciliğin işidir. Baylarımız, burada da kime hizmet ettiklerini fena bir şekilde ele vermektedirler. Artık onları bu konumlarıyla değerlendirmek ve kendilerine gereken cevabı vermek de biz Kürdistanlı yurtseverlerin en doğal hakkıdır.

Şimdi de 15 Ağustos eylemleri ve sonrasında Kürdistan'da meydana gelen gelişmeler, sömürgecilerin ve halkımızın durumunu Şirvan'dan gelen yurtsever köylümüzden dinleyerek, anlattıklarımızı yaşanan pratikle bütünleştirelim.

"15 Ağustos eylemleri, halk üzerinde oldukça büyük bir etki yarattı. Sömürgeci güçlere indirilen her darbe halkımızın cesaret kaynağı oldu. Çünkü sömürgeci kolluk kuvvetlerine sıkılan her kurşun, halkımızın yüzyıllardan beri biriken kin ve öfkesini dile getiriyor. Eruh ve Şemdinli eylemleri sömürgecilerin tüm gizleme çabalarına rağmen halk tarafından hemen duyuldu. Ogün yöre halkı arasında sanki bir bayram havası vardı. Eruh karakolunun basılması, tüm askerlerin esir alınması, cephaneye el konulması ve cezaevinin açılarak tutukluların bırakılması olayı, kulaktan kulağa yayıldı. Sömürgeci ordu telaş içindeydi. Sömürgeci ordu şefleri, bir yandan savunmasız halk üzerinde baskı ve terörü geliştirirken, bir yandan da halkımıza sinsice tatlı gözükmeye çalışıyordu. Fakat halkımız bu yeminli düşmanlarını artık çok iyi tanıdığından bu oyunlara aldanmıyordu.

İlk etapta Eruh ve Şemdinli'yle başlayan ve giderek Kürdistan'ın her alanına yayılan eylemleri, sömürgeciler *"teröristler ve Ermeniler yapıyor"* biçiminde propaganda ettiler. Ama bu oyunları da tutmadı. Çünkü halk, eylemler, hangi gücün yaptığını iyi biliyordu. Sömürgecilerin, Apocuların ismini neden söylemediklerini de anlıyorduk. Çünkü halkın Apoculara karşı büyük bir sempatisi vardır. Onlar, halkımızı diğerleri gibi zor koşullar altında bırakıp kaçmadılar. Eğer ölünmesi gerekiyorsa halk ve Kürdistan için ölmesini bildiler. Bunun için Kürdistan halkının Apoculara olan güveni daha da arttı. Bir Kürdistan köylüsü olarak, bugün halk arasındaki gözlemlerim şudur: Halkın yüzde sekseni bugün Apocularla hemfikirdir. Yüzde yirmisi ise mücadelenin başarıya ulaşamayacağı umutsuzluğuna kapılıyor. Eğer bunlara güven verilirse bir çoğu mücadelenin gelişmesinden yana tavır alabilecektir.

15 Ağustos eylemleri, sömürgecilerin halkımız üzerinde yarattığı korkuyu çabuk kırdığı gibi, düşmanı da bir türlü kurtulamadığı bir telaş ve korku içine soktu. Eylemler ardından bir çok dağınık ve dağlık köylerdeki karakolları kaldırarak bunları belli noktalarda merkezileştirdiler. Askerler büyük bir korku ve panik içindeler. Artık kendileri nöbet tutamaz duruma gelmişler. Şimdi yeni bir taktik izliyorlar. Sıradan köylülere zorla karakollar etrafında nöbet tutturarak, kendileri de karakollar önünde yaptıkları yığınakların arkasında nöbet tutarak, canlarını korumaya çalışıyorlar. Köylülere silahsız nöbet tutturuyorlar, çünkü onlar herşeyden kuşkulanmakta ve herkese Apocudur gözüyle bakmaktadırlar. Bu olay dahi sömürgeci kolluk kuvvetlerinin, halkımızın silahlı kuvvetleri (HRK) karşısında ne kadar aciz bir konuma düştüklerinin kanıtıdır. Aynı zamanda halka büyük bir güven veriyor bu durum. Bizim yörede bir çok kişi silahlarıyla birlikte Apoculara katıldı.

Yöre halkını en çok sevindiren bir olay da, Apocular Eruh olayları esnasında bankada bulunan ve köylülere verilen tarım kredisi defterlerini alıp yakmaları oldu.

Eylemlerin hemen ardından faşist cuntanın başı Kenan Evren, büyük bir telaş içerisinde Kürdistan'a geziler düzenledi. Amacı, sömürgeci devletin halkımız nezdinde sarsılan itibarını yeniden kazanmaktı. Konuşmalarında bir yandan halkımızın en büyük kurtarıcısı ve dostu gibi sahte pozlara bürünürken, bir yandan da halkımızı açıktan katliamla tehdit etmekteydi. Bir konuşmasında içerisine düştüğü telaş ve korkuyu gizlemek için şöyle demekteydi: *"Olayları yaratan 3-5 tane eşkiyadır, onları da kahraman ordumuz çil yavrusu gibi dağıttı"* Tüm halk K. Evren'in yalan attığını biliyordu. Çünkü daha konuşması esnasında eylemler devam etmekte ve bir çok sömürgeci güç cezalandırılmaktaydı.

Sivil ajan ve mitlerin cezalandırılması halk arasında büyük bir sevinç yaratıyor. 15 Ağustostan bu yana yurtsever köylüler ve ilçe halkı haberleri oldukça dikkatli izlemekte, haberler bitmeden kimse kahveden ayrılmamaktadır. Haberlerde sömürgeci güçlerin cezalandırıldığı duyulduğunda, halkın yüzü hemen gülüyor ama, Apoculardan birinin öldüğü veya yakalandığı duyulduğunda halk hemen öfkesini belli ettirmektedir.

Apocular, Şirvan'a da geldiler. Tüm kahvelerde bildiri dağıtarak sözlü propaganda yapıp gittiler. Halk tarafından büyük destek görmektedirler. Halkın desteği olmasa on gün bile yaşamaları mümkün değildir. Kürdistan halkı, artık Apocuların niçin ve kime karşı savaştıklarını çok iyi biliyor. Sömürgeciler, halkı özellikle ajanlaştırmaya çalışmakta onlara zorla silah vererek devrimcilere karşı çıkarmak istemektedirler. Ama silah verdikleri birkaç kişinin de silahlarıyla beraber Apoculara geçtikleri de herkes tarafından biliniyor.

Son olarak yöremizde ortaya çıkan bir olayda; (halk arasında konuşulmaktadır.) Sömürgeciler yine Pervari civarında operasyon yaparken, Çemekare ve Helekure denilen dağlık bölgeye helikopterle asker indirdiler. Sayıları 10-15 civarında olan bir grup asker, geceleyin bölgede nöbet tutmak zorunda kalıyor. Askerler, dağlık bölgeye ve oldukça yabancıydılar. Bölge sarp ve ormanlık olduğu için karanlık bastığında "kahraman Mehmetçikler" oldukça tedirgin olmakta, Apocularla karşılaşmayı heyecan ve korkuyla beklemekteydiler. Bir gece nöbette oldukları esnada, yakınlarında bir tosbağanın hışırtı çıkarması sonucu askerler, Apocular tarafından kuşatıldıklarını sanarak paniğe kapılmışlar ve kaçmaya çalışırken önlerindeki uçurumu görememiş ve ardarda kendilerini boşluğa bırakmışlardır. Sonuçta, birçoğu ölürken, birçoğunun da yaralandığı söylenmektedir.

Sonuçta ben de şunu belirtebilirim ki, bu olay bile tek başına sömürgeci ordunun halkımızın silahlı gücü olan Hêzên Rizgarîya Kurdistan karşısındaki telaş ve paniğini dile getirmeye yeter. Umarım ki bundan böyle halkımızın önder gücü olan PKK'nin direnişine saldıran güçlerde bu yurtsever Kürdistan köylüsünün anlattıklarından dersler çıkarır.

*** Yaşasın Ulusal Kurtuluş Mücadelemizin Önderi PKK ve Askeri Gücü HRK!**

*** Kahrolsun Teslimiyet Yaşasın Direniş!**

9.2.1985

Bir Serxwebûn Okuyucusu

NEWROZ DİRENİŞ GECELERİ HALKIMIZIN COŞKUN KATILIMI İLE DEVAM EDİYOR!

Her yıl 21 Mart'da isyan ateşiyle karşılanan, Kürt halkının direniş geleneği olan Newroz Bayramı, Avrupa'da da düzenlenen gecelerle kutlanmaktadır. **Bu yılki Newroz'ların Kürdistan** halkı için ayrı bir önemi bulunmaktadır. 15 Ağustos devrimci atılımı ile yükselen Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi daha güçlü atılımların eşiğinde bulunmaktadır. Böylesi bir dönemde karşılanan Newroz direniş geleneğimiz, mücadelemizin daha güçlü gelişmeler sağlayabilmesinin de bir dönemecini teşkil etmektedir.

15 Ağustos devrimci atılımı ile birlikte Kürdistan genelinde olduğu gibi, Avrupa'da bulunan Kürdistanlı emekçilerde, Ulusal Kurtuluş Mücadelemizin saflarına akın akın gelmeye başladılar. 1 Aralık günü yapılan Ulusal Direniş Gecesine kitlelerin çoşkulu katılımı, HRK'nin koyduğu eylemlere desteğin ifadesini oluşturmaktaydı. Kitlelerde ortaya çıkan çoşku, Newroz gecelerinde de kendisini göstermekte ve her gece Ulusal Kurtuluş Mücadelesine sahip çıkmanın ifadesi olmaktadır.

HANNOVER, BERLİN, HAMBURG GECELERİ YAPILDI

23 Şubat 1985 tarihinde, Hannover'de yapılan Newroz gecesine 1500'e yakın kitle katılımı gerçekleşti. Kitlenin çoşkun sloganları altında başlayan gece, programın dolgunluğuyla beğeni topladı.

Koro ile başlayan program, daha sonra folklor, ozanlar, tiyatro ve Koma Berxwedan'ın programı ile devam etti.

Newroz'un anlam ve önemini, gelişen Ulusal Kurtuluş Mücadelesi karşısında Kürdistanlı emekçilerin görevini belirten konuşma sık sık slogan ve alkışlar ile kesilerek, büyük bir coşku ile karşılandı. Koronun sunduğu direnişçi türküler ardından, başlayan konuşma, küçük-burjuva ve sosyalşoven güçlerin hızla devrimden uzaklaşmaları ve direnişe saldırmalarının izahı ile devam etti.

Ozanların sunduğu direnişçi türküler ardından, cuntanın içine düştüğü acizliği ve HRK güçlerinin direnişini canlandıran tiyatronun sergilenmeye başlaması coşkulu alkışlarla karşılandı. Seyredilen tiyatro karşısında kitleler bir kez daha, HRK'nin eylemlerine sahip çıkışlarını dile getirdiler.

Kürdistan'ın çeşitli yörelerinden derlenmiş folklorun sunulması anında ise kitleler, yerlerinde eşlik ederek mücadeleye bu alanda da sahip çıkışlarını göstermektedirler.

Koma Berxwedan'ın programını sunduğu an, gecenin sonunada yaklaşılmıştı. Coşkunluğundan bir şey kaybetmeyen kitleler, "Apo Hati Hilvane" türküsünün müziğini duyar duymaz, bir yandan halaya dururken, diğer yandan da "Bıji Serok Apo" sloganlarını haykırmaktaydı. Tüm gece boyunca atılan bu slogan, bir anda defalarca tekrarlandı.

24-Şubat günü de, Berlin'de düzenlenen geceye 1000'e yakın bir kitle katılımı gerçekleşti. Aynı coşkunun daha fazlası ile yaşandığı Berlin gecesinde, programın sunulması karşısında kitlede ortaya çıkan coşku doruğuna ulaşmıştı.

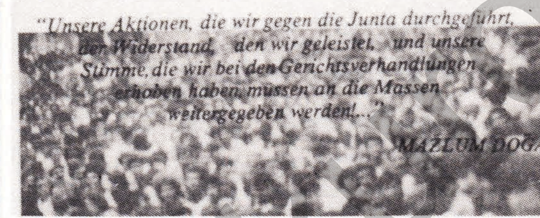
3-Mart'da ise 2000'e yakın bir kitlenin katılımı ile Hamburg Newroz gecesi yapıldı. Geniş bir katılımın sağlandığı gece, slogan ve alkışlarla dile getirilen bir coşkunun ifadesi oldu.

Ulusal Kurtuluş Mücadelesine bağlılığını dile getiren kitleler, her üç gecede de PKK'ye, önderliğindeki HRK'ye bağlılık ve destek sloganlarını haykırırken Uluslararası dayanışmanın önemini de dile getirdiler. Geceler boyunca en çok atılan slogan lar arasında "Bıji PKK" "Bıji HRK" "Bıji Serok Apo" "Yaşasın Uluslararası Dayanışma" M. Doğan Ölümsüzdür" "Diyarbakır Onurumuzdur" "Ulusal Kurtuluş Cephesi Yolunda ileri" vb. bulunmaktadır.

Hep bir ağızdan sömürgeciliğe ve her türden uşaklarına karşı kitlelerin haykıran gür sesi, teslimiyeti ve ihaneti mahkum ederken, direnişe sahip çıkmanın ifadesi oluyordu.

Önümüzdeki haftalaarda da devam edecek olan Newroz direniş geceleri, aynı coşkuyla devam ederek, teslimiyeti ve ihaneti bir kez daha mahkum edecektir. Bu inançla diyoruzki, Kürdistanlı olma bilincini taşıyan tüm yurtseverler, demokratlar; Bu yıl bizler için ayrı bir önemi olan Newroz direniş gecelerine katılalım; Çağdaş Kawa M. Doğan'ın direnişi ile açtığı yolda yürüyelim!

STUTTGART
9.3.1985
Saat 15⁰⁰
Gustav-Sigle Haus
Leonhods Platz 28
7 Stuttgart 1

MANNHEIM
10.3.1985
Saat 14⁰⁰
Köferaller Kultur Haus
Gorten Str. 9
65 Mannheim

DUISBURG
16.3.1985
Saat16⁰⁰
Universität-GMS
Audi Max-Raum
Rothar Str. 65
41 Duisburg 1

ARNHEIM
17.3.1985

FRANKFURT
23.3.1985
Saat 17⁰⁰
Bürgerhaus Nordweststadt
6000 Frankfurt

NÜRNBERG
24.3.1985
Evangeliche Studenten
Gemeinde Saal
Alt Stadtmitte
Nürnberg

BIELEFELD
30.3.1985
Saat 15⁰⁰
Aula in der Kuhloschule
Bielefeld

KÖLN
31.3.1985
Saat 14⁰⁰
Stadthalle-Mülheim
5 Köln 80

İSVİÇRE
6.4.1985
Saat 16⁰⁰
BASEL Restaurant
Sans 5 ouci
Basler Str. 355
4123 Allschwill Basel İsviçre

FRANSA / PARİS
13.4.1984
Saat 14⁰⁰
Palais des Congrés
de Versailles
10, Rue de la Chancellerie
78 00 VERSAILLES

DEN HAAG
20.4.1985
Amicitia Bu Westeinde
15 25/2
GS-Den Haag Hollanda

İSVEÇ
27.4.1985
Asö Gymnasium Blekinge
gaton
55 Aulan TS kanstull
Stockholm/İsveç

İDAM VE İŞKENCELERİ PROTESTO EYLEMLERİ DEVAM EDİYOR!

Eruh-Şemdinli davası sanıklarının 30'una istenen idam cezasının ardından, PKK-Mardin grubu davasında ise 22 PKK militan ve sempatizanına idam verilirken, 25'ine de müebbet hapis cezası verildi. Bu iki gerçek bile sömürgeci-faşist Türk cuntasının gelişen Ulusal Kurtuluş Mücadelesi karşısında, ne kadar korktuğunu ve geçmişte olduğu gibi yine idamlar ile karşılık vermek istediğine açık bir örnektir.

Bir yandan idam cezalarını yoğunlaştırırken, diğer yandan da işkencelere ağırlık veren faşist cunta *"demokrasiye geçtim"* yaygarası ile uluslararası demokratik kamuoyunda kendi teşhirini gizlemeye çalışmaktadır.

İdam ve işkencelere yeniden dikkatlerin çekilmesi, sömürgeci faşist cuntanın gerçek yüzünün açığa çıkması ve bunları protesto maksadıyla, Avrupa genelinde çeşitli eylemler geliştirilmektedir. Yurtsever Kürdistanlı Emekçilerin katıldığı bu eylemler, cuntanın teşhir ve tecritinde, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin tanıtılmasında belirli bir rolde oynamaktadır

Gazetemize ulaşan Eylem haberleri şöyledir:

Köln: 21.2.1985 tarihinde Köln Ağır Ceza Mahkemesinde Avukatlar (Barolar) Birliği işgal edildi. 40'a yakın yurtseverin katıldığı eylem, yaklaşık 2 saat sürdü.

Eylem çeşitli Alman gazetelerinde, Tageszeitung, Köln Anzeigen, Milliyet ve WDR-3 radyolarında haber olarak verildi.

L'HUMANITE
TURQUIE — 21 Jan. 1985
Procès des combattants kurdes à Diayarbakir
NOUVELLES DU MONDE
PARIS
Pour les femmes de Turquie

Münster: **11 Kürdistanlı yurtseverin katıldığı açlık grevi eylemi 21.2.1985 tarihinde başlatıldı. Hala sürmekte olan açlık grevinde, 2 yurtseverin hastaneye kaldırıldığı bildirilmektedir. İdam ve işkenceleri protesto amacı ile başlatılan açlık grevi eylemi daha ilk günde 16 yabancı, Alman kuruluşunun desteğini sağlamıştı. Yapılan açıklamalarda eylemin hedefinin desteklendiği ve sonuna kadar dayanışma içinde olacakları belirtilmektedir.**

Çeşitli radyo, gazetelerin yer verdiği eylem BBC ve Köln radyosundan da kamuoyuna duyuruldu.

Bonn: **22.2.1985** tarihinde ise, 30'a yakın yurtseverin katılımı ile Bonn DGB binası işgal edildi. İstekleri yerine getirilmediği taktirde açlık grevine başlayacaklarını söyleyen eylemciler, isteklerinin kabulu sonucu, basına yapılan geniş açıklamalardan sonra saat 18⁰⁰'de eylem sona erdi.

DGB yetkilileri de ayrıca, sömürgeci-faşist cuntaya bir protesto metni göndererek, idam ve işkencelere karşı çıkmışlardır.

Radyo ve televizyonda verilen eylem, ayrıca BBC, WDR-3 Türkçe yayınlarında da duyurulmuştur. Yine çok sayıda Alman gazetesinin eylemlere yer verdiği belirtilmektedir.

Fransa-Paris: 100'ü aşkın bir grup Kürdistanlı yurtseverin katıldığı eylem Le Humanite gazetesinin işgal eylemiydi. Le Humanite yetkililerinin de desteklerini sunduğu eylem, çeşitli basın organlarında ve AFP tarafından haber olarak verildi.

Hamburg: 27.2. 1985 tarihinde 300'ü aşkın, yurtsever emekçinin katılımı ile bir yürüyüş düzenlendi.

Oldukça disiplinli ve düzenli geçen yürüyüş, Türkçe, Almanca yapılan konuşma ve haykırılan sloganlarla, sömürgeci faşist Türk cuntası bir kez daha lanetlendi. Türkiyeli ve Kürdistanlı emekçilerin yanısıra, Alman kamuoyundan da ilgi gören yürüyüş 2 saati aşkın bir süre devam etti.

Hannover: Kalabalık bir grubun katıldığı ve 2 gün süreyle devam eden bir eylem gerçekleştirildi. Türk Konsolosluğu önünde nöbet tutma eylemi boyunca, bildiri vb. tanıtıcı bilgilerle yabancı kamuoyu ve Türkiyeli, Kürdistanlı emekçiler aydınlatılmaya çalışıldı. Kamuoyunun ilgisini toplayan gösteri, 2.gününde sonuçlandırıldı.

Stuttgart: 27.2.1985'de 20 kişilik bir yurtsever grupla Rathaus'daki Yeşiller bürosu işgal edildi. Yeşiller temsilcilerinin destek verdiği eylem Südwest radyosunda, eylemciler ile yapılan röportajla birlikte verilirken, ayrıca çeşitli basın organlarında eyleme yer verdiler.

İsviçre-Bern- 60 kişilik bir yurtsever grubun düzenlediği eylem, meclis önünde gösterilerle başladı. Sloganların haykırılması ile devam eden eylem, polisin eylemcilere yönelik saldırısı ile sonuçlanmıştır.

Yasal çerçevede başlatılan eyleme müdahale eden polis, bir kez daha yüzünü açığa çıkarmıştır. Polisin bu tavrını gören İsviçreli demokratlar da olaya müdahale ederek, protesto etmişlerdir. Bunun üzerine kadın ve çocuklar dışında kalan eylemcileri gözaltına alan polis, müdahale eden İsviçrelilerden de 3 kişiyi gözaltına almışlardır.

Televizyonda da yayınlanan eylem, çok sayıda gazetede de genişçe yer verilmiştir. Polisin bu tavrının İsviçreli demokratlar Kürdistanlı ve Türkiyeli emekçiler tarafından kınandığı ve yaygın protestolara uğradığı bildirilmektedir.

Hollanda-Den Haag- 35 Kürdistanlı yurtsever tarafından Lahey Adalet Divanı önünde bir gösteri gerçekleştirilmiştir. Yaklaşık 2 saat süren gösteri, radyo ve gazetelerde haber olarak verilirken, kamuoyunun da dikkatini çekmiştir.

ÖZEL HARP DAİRESİNİN FAALİYETLERİNİ BOŞA ÇIKARALIM!

Kürdistan Üzerindeki Savaş Her İki Güç Açısından da Tavizsiz Olmak Zorundadır

PKK önderliğindeki HRK güçlerinin 15 Ağustos ve sonrasında düşmana vurdukları ağır siyasi ve askeri darbeler, düşman saflarında büyük bir korku ve telaş yarattı. Her düzeyde kendisini yansıtan bu telaş, devletin tüm kademelerini sarmış durumdadır. Sömürgeci-faşist Türk burjuvazisi, siyasi, askeri ve moral çöküntüsünü artık hiç bir biçimde gizleyemediği gibi, bir biri ardına aldığı kararlar ve uygulamalarıyla da içinde bulunduğu durumu bizzat kendisi itiraf eder duruma düşmektedir.

Bu telaşın ürünü olan yeni karar tasarıları, plan ve uygulamalar bir çok yönüyle ele alınıp incelenebilir. Ve zaten bu, günümüz politika ve uygulamalarının dayandığı temelleri ve bunlardan hangi sonuçlara varılmak istendiğini kavramak açısından da gereklidir. Cunta ve onun hükümetinin şahsında, adeta, Türk hakim sınıflarının barbar akıncı boyları biçiminde halkların varlıklarına kastederek gerçekleştirdikleri talan ve vahşetten, Osmanlı sultanlarının en vahşi ve sinsi politikalarına ve bunlar içinde de günümüzde bile şiddet, işkence ve her türlü baskıya örnek olarak gösterilen Abdülhamit politikacılığına, nihayetinde ise Kemalizmde somutlaşan, Türk burjuvazisinin, bu miras üzerinde yükselen ama onları hiç de aratmayan politika ve uygulamalarına kadar tarihlerini dolduran tüm bir gericiliğin hortlatılması olayının yaşandığını ve Türkiye'nin başında böylesine ucubelerin bulunduğunu söylemek gerekecektir.

Türk burjuvazisinin, ordusu ve tüm devlet kurumlarıyla büyük bir korkunun çılgınca telaşını yaşadığı zaten ortada olan bir gerçektir. Ama onu böylesine bir telaşa iten, temellerini sarsan, dünya gericiliğinin tüm deneyimlerine bir cankurtaran simidi gibi sarılmaya iten gelişmeler nedir? Bir savaş yaşanmaktadır. Bu, iki güç açısından da varolma savaşıdır. Ama temsil ettikleri çıkarlar açısından tümüyle iki farklı dünyanın savaşı. Bir yanda; en gerici, imhacı, sömürgeci ve faşist amaçlarla bir halkın varlığına kastetme temelinde kan, sömürü ve işkence üzerine kurulu TC'nin varlık mücadelesi; diğer yanda, çağımızın bu kokuşmuş yapısına ve arkasındaki tüm bir emperyalist sisteme karşı kendi varlığını koruma ve bağımsız halklar topluluğuna katılma savaşı veren bir halkın mücadelesi. Yani, birisi haksız ve gerici temellerde dayatılan bir savaş; diğeri ise, hiç bir biçimde tartışılamayacak kadar haklı ve meşru olan bir savaş. Böyle bir çatışmanın aynı zemin üzerinde çok yönlü ve tavizsiz geçeceği de o halde son derece açıktır. Düşmanın uyguladığı ve uygulayacağı tüm politikaların bu açıdan değerlendirilmesi ve onun sahip olduğu mirasa da dayanarak insanlıkdışı tüm vahşet yöntemlerini ve en sinsi politikaları dayatacağını bilmek önem taşımaktadır. Yine, halkımızın devrimci şiddetinin de devrimin tavizsiz ve amansız yasalarını dayatmak durumunda olduğunu, kendine has ve aynı zamanda da evrensel olan bu yasaları kavrayıp uygulamaksızın zaferin mümkün olmayacağını bilmek de aynı derecede önemlidir.

Kısaca, Kürdistan zemini üzerinde halkımızla Türk sömürgecileri arasında sürmekte olan savaşın karakteri iyi ve doğru kavranmalı, karşımızdaki düşmanın karakteri tarihsel temelleriyle bilince çıkarılarak halk savunma yöntemlerimiz başarıyı garantileyecek biçimde geliştirilmelidir.

Düşmanın Dayattığı İmhaya Halkımızın Cevabı Direniştir

Düşmanımız, savaşın kurallarına bile riayet etmeyecek kadar kural dışı, en vahşi ve alçakça uygulamaların sahibi olan bir güçtür. TC'nin kuruluşundan bu yana, Kürdistan gerçeğini en tavizsiz biçimde reddetmiş, her şeye ve her gelişmeye kendi ideolojik-politik ve ulusal kimliğinin damgasını vurmaya çalışmış, Türkiye'de de yine en küçük bir demokratik gelişmeye bile kendi icazeti dışında tahammülsüz davranmış olan bu güç, 1980'de ulaştığı faşist diktatörlükle burjuva muhalefetini bile ezmiş, tüm ekonomik-demokratik kazanımları bir kalemde silerek sendika ve dernek başkanlarından ileri işçilere kadar tehlike olarak gördüğü tüm odak ve kişileri ezmeye çalışmış, Kürdistan'da ise zaten açık olan bir savaşı ilan ederek, 60 yıldır uyguladığı ama tam başaramadığı inkar politikasını çıplak bir şiddet altında son bir atılımla sonuçlandırmak istemiştir. Halkımızın devrimci öncüsünün şahsında tüm bir Kürdistan halkına dayatılan inkar mantığı, devrimciler ve halkımız tarafından sert bir direnişle karşılık bulunca da, başta cezaevleri olmak üzere her köy ve eve anlık, günlük işkence ve baskı uygulamaları dayatılmıştır. Dünyada eşine ender rastlanan bu uygulamalar, Türk sömürgeciliğinin karakterine doğrudan bağlıdır. 20 milyona varan nüfusu ve geniş ülkesiyle bir halkı yok sayan bir gücün, her türlü vahşet uygulamasını mübah sayması elbette yadırganacak durum değildir. Fakat böylesine pervasız saldırılarla yüzyüze olan ve kimliği bile inkar edilen bir halkın da bütün olanaklarını seferber ederek kendi devrimci direnişini yükseltmesi de o kadar kaçınılmazdır.

Bu meşru hakkını kullanan halkımız, PKK'nin şahsında kendi tarihinde yeni bir direniş dönemini açmıştır. 1970'lerin başlarında temelleri atılan bu direniş hattı, 1980'ler öncesi ve sonrasında büyük direniş örnekleriyle döşenmiş, zindan direnişleri bunun doruklaşması olurken, ülke içi ve dışında sürdürülen hazırlıklarla düşmanla nihai bir hesaplaşmaya giden tarihsel dönemeç noktasına adım adım yaklaşılmıştır. Cunta sonrasında yurtdışında sürdürülen hazırlıklar ve 1982 Parti II. Kongresi ardından ülke zemininde derinleştirilen çalışmalar 15 Ağustos şanlı direniş eylemleriyle yeni bir atılım kazanmış ve halkımızın tarihinde topyekün bir direniş temelinde bağımsızlık mücadelesi pratik bir gerçeklik haline gelmiştir. Öncünün şahsında zaten açılmış ve belirginleşmiş olan bu yol, halkla kurulan sağlam bağlar üzerinde halkın öz çıkarlarının bizzat halk kitleleri tarafından savunulması ve bunlar uğruna mücadeleye atılınması biçiminde somutlaşmıştır. Yani, öncü ile kitlelerin özlem ve taleplerinin teorik özdeşliği pratik bir özdeşliğe de ulaşmıştır. Bunun anlamı son derece açıktır. En kısa belirlemeyle bu, bir halkın öncüsü etrafında savaşması, yani halk savaşı sürecinin başlaması demektir.

15 Ağustos devrimci atılımı bu gerçeğin ilan edilmesinde önemli bir basamağı oluşturur. Halkın kendi özlem ve taleplerini PKK'nin önderlik ettiği direniş hattında gördüğü, bu eylemlerin kitlelerde yarattığı coşkun sevinç ve mücadeleye her düzeyde katılımla somutlaşmıştır. 15 Ağustos eylemleriyle öyle bir sonuç ortaya çıkmıştır ki, bu durum öncüyü bile hazırlıklarını gözden geçirip, daha da hızlandırmaya ve derinleştirmeye sevketmiştir. Halkımız direnmek, yüzlerce yıllık tarihi öfke ve kinini düşmanın üzerine boşaltmak, bunun için kendisine daima ileri hedefler gösteren bir önderlik istemektedir. Reformist-teslimiyetçi yollara itibar etmediği gibi, bunları kendi öz çıkarlarına bir ihanet olarak görmekte ve yaşamının yolunun tavizsiz bir direnişten geçtiğini tarihsel deneyimlerle ifade etmekte, bunu tek yol olarak dayatmaktadır. 15 Ağustos eylemleri, kitlelerin kurtuluş sorununa bakışının, onları, fazla bir çalışma yapılmadan bile öncü ile birleştirdiğini ortaya koymuştur.

Bu, Kürdistan halk direniş tarihi açısından yeni bir safhanın açılışı demektir.

Düşmanın Halkımıza Dayattığı Savaş Taktikleri Askeri Saldırılar ve Psikolojik Savaş

Savaş gerçeğimiz belirtilmişti. Biz halk olarak üzerimizdeki vahşi sömürgeciliğe karşı bir ulusal direnişi yükseltirken, düşman da tüm bir halkımıza yönelik yok etme savaşı vermektedir. Uzak ve yakın tarih, düşmanın halkımıza sadece imha yolunu dayattığını göstermiştir. Birincisi, kendini inkar temelindeki bir yok olma, ikincisi ise fiziki katletme biçimindeki bir imhadır. Bu politika günümüzde de ve hem de en uç noktasına vardırılarak uygulanmaktadır.

Özellikle 12 Eylül'den sonra Kürdistan'ın yeniden işgali biçiminde pervasızca sürdürülen askeri saldırılar, 15 Ağustos eylemleriyle birlikte ordunun serseri bir mayın gibi tam bir iç kargaşa içinde sağa-sola saldırması tarzında artarak devam etmektedir. HRK eylemlerinin düşman ordusunda yarattığı korku ve telaş kendi içinde de bir yığın kutuplaşmaya yol açmış; daima zafer düşüncesi ve "kahraman mehmetçik" efsanesiyle aşırı bir güvenin hakim olduğu orduda, HRK'nin birkaç eylemi bile durumu tam tersine çevirebilmiştir. "Yenilmezlik" psikolojisi tam bir yenilgi psikolojisine dönüşmüş, "kahraman mehmetçik" efsanesi yıkılmış ve bu "mehmetçikler" kaya diplerinde tek bir kurşun bile almamış bedenleriyle ölü olarak toplanmaya başlanmışlardır. Yüksek dağlarımızın neresinde ve ne zaman bir HRK birliğinin belireceğini bilemeyen "kahraman mehmetçik" ya bir kaya ardına gizlenmeyi yeğler olmuş, veya belirtildiği gibi sayıları hiç de az olmayan ölçüde korkudan ölü olarak bulunmaya başlanmıştır. Bu aslında, ne için savaştığını, elindeki silahları masum insanların üzerine doğrultması emrinin ne için verildiğini bilemeyen, karşısındaki halkın kararlılığını ve gözlerindeki ifadeyi gördükçe yaşamını bile anlamsız bulan bir düşman askerinin başına gelmesi kaçınılmaz bir durumdur. Aynı zamanda ordunun saflarında dağılma ve çözülme tohumlarının ekilmesi demektir. Türk ordusu, hiçbir zaman böylesine bir bozguna uğramamıştır. Burada, 15 Ağustos eylemlerinin askeri başarısının yanında asıl olarak siyasal plandaki sonuçlarının iyi değerlendirilmesi gerektiği de hemen hemen anlaşılmaktadır. HRK güçlerinin önündeki hedef ve amaçlar açısından bir ilk adım ve sınırlı saldırılar olarak bu eylemler, açık ki daha çok siyasal bir nitelik taşımaktadır ve bu amaçlarına da ulaşmıştır. Azgın bir şovenizm ve faşist bir ruh temelinde kof bir güvenin verildiği ve ordunun gücüne ilişkin bu sahte intibaın kitlelere de bir gözdağı biçiminde dayatıldığı geçmiş ve günümüzde tüm bunların salt bir yanılgı olduğu açığa çıkmıştır. İşte bu yanılgının ortaya çıkmasıyladır ki, düşman saflarındaki panik arttığı gibi, halkın kendine güveninde de bir artış görülür olmuştur. Düşman saflarında yaratılan bu siyasal bozgun, ardısıra bir yığın askeri bozgunu da kaçınılmaz kılacak olan bir temeldir.

İşte bugün düşmanın, halkımıza ve onun devrimci öncüsüne yöneltti̇ği saldırıları da bu açıdan ele almak gerekmektedir. Sorun birkaç olay, birkaç saldırı veya karşı saldırı boyutlarında konulamaz. Böyle bir koyuş, Kürdistan üzerindeki savaşın gerçekliğine çok yabancı ve gerçek dışı bir durum olur.

Düşman, şu aşamada siyasi ve askeri olarak öncünün halk kitleleri içinde yaptığı örgütsel çalışmalarının derinleşmesi ve pekişmesini önlemeyi hedeflemektedir. Kitlelerin düşünce ve duygu olarak öncü ile birliğinin örgütsel bir birlik ve güce dönüşümünü önlemek, şu an onun için en hayati sorunu oluşturmaktadır. Bu nedenle de erkenden sonuç almaya çalışmakta, zamanın kendi aleyhine en büyük düşman olduğunu bilmektedir. En kısa zamanda ve vurucu darbelerle kesin sonuca ulaşma mantığı ona hakim olan yöndür. Çünkü, geçen her an iki yönlü bir kayıba uğramaktadır. Temel ve en ciddi tehlike olarak, mutlaka yok edilmesi gereken direniş güçlerinin silahlı birimler halinde ülkenin her tarafından faaliyet yürütmeleri siyasi açıdan kitleler üzerindeki etkinliğini kırdığı gibi, ordu saflarında da moral çöküntüsünü derinleştirmekte ve hakimiyeti sağlaması her alanda zorlaşmaktadır. Bu açıdan da ilk etapta, 15 Ağustos eylemlerinin başarılı atılımının etkilerini silmeye ve kendi içinde de telaş ve kargaşanın yeniden bir düzen ortamına dönüşmesine çalışmakta, bunu hedefleyen saldırılara girişmektedir.

Kürdistan'a yönelik savaş en üstten ve Özel Harp Dairesi komutasında yönlendirilmektedir. Tüm taktikler burada çizilmekte, dünya devrim ve karşı-devrim tarihinden çıkarılan dersler temelinde geçmiş tecrübelere de dayanılarak özel bir harp dayatılmış bulunmaktadır. Başta cunta şefi Kenan Evren ve Konsey üyeleri olmak üzere ordu komutanları, hükümet ve parlamento böyle bir savaşın gereklerine uygun işbölümleriyle kendi aralarında bir koordinasyon oluşturmaya çalışmaktadırlar. Türk ordusunun ağırlıklı bölümünün Kürdistan'a taşırılışı ve gerilla mücadelesini karşılamaya hazır bir konuma getirilme faaliyetleri, düşmanın kitleler içinde çok yönlü çalışmaları, sürekli komando baskınları, tehcir, imha, işkence uygulamaları ve ekonomik baskı içiçe geliştirilmektedir.

Dikkat edilirse son aylarda, düşman, bütün ağırlığını 15 Ağustos ve sonrasında gelişen eylemlerin etkisini silmeye vermiştir. Daha önce iki binalı bile olsa her köye kurulan karakollar kapatılmakta ve belirli merkezlerde askeri güç yoğunlaştırılmakta, muhtemel gerilla saldırılarına karşı dağınık güçleri toparlama taktiği hayata geçirilmektedir. Bunun yanısıra, gezici komando birlikleriyle sürekli köyler basılmakta, helikopter indirme birlikleri operasyonlarda giderek daha yaygın kullanılmakta, ajan-muhbir ağı vasıtasıyla öncü-kitle ilişkisi takip edilmeye ve darbelenmeye, yaygınlaştırılan sahte haberlerle ordunun gücü kanıtlanmaya çalışılmaktadır.

Uzun süreli halk savaşı stratejisine karşı dünya çapında uygulanan bir karşı stratejiyle yüzyüzeyiz burada. Düşman kendi teknik olanaklarına ve sayısal olarak da fazla olan askeri gücüne güvenerek yoğun ve seri operasyonlarla kuşatma ve imha taktiğini uygulamakta ve kısa zaman içinde sonuca ulaşmak istemektedir. Hareketli öncü birlikler herhangi bir biçimde kuşatma altına alınamadığı için de, bu kuşatma taktiğini kitleler üzerinde uygulama yöntemine başvurmaktadır. Ajan-muhbir ağı bunun bir parçasıdır. Ama aynı zamanda sınır köylerinden başlayarak, dağlık alanlarda dahil, bir göçertme, boşaltma, stratejik köyler oluşturma ve boşaltılan alanlara ise tam anlamıyla hakim olduğu güçleri yerleştirme çabaları sözkonusudur.

Düşmanın gücü, sayısal bileşimi ve ilişkileri bilinmeyen HRK güçleriyle savaşması, Donkişotvari bir savaştan başka bir şey değildir. Ve bu onu korkunç ölçüde yıpratmakta, çılgına çevirmektedir. İlişkileri ve kurduğu örgüt ağı bilinemediği için, her köylü, her işçi, her öğrenci onun açısından bir HRK'li olabilir. İşte bu nedenle de, Kürdistan'daki her insan, kıpırdayan her canlı onun gözünde bir HRK savaşçısı olarak imha edilmesi gereken varlık haline gelmiştir. Ama bu da onun en büyük çözümsüzlüğüdür. Çünkü bir yandan devrimci öncüyü tecrit etmeye çalışmakta, bunun için kitlelere yönelik sempati kazanmayı amaçlayan, fakat daha çok da güç gösterisi temelinde etkinlik sağlamayı hedefleyen faaliyetleri sürdürmekte, öte yandan ise her biri bir HRK'li olabilecek olan bu insanları, yani tüm bir halkı imha edilmesi gereken düşman olarak karşısına almaktadır. Öyle ise, o, savaşı çoktan kaybetmiştir.

Bu açıdan düşmanın son aylarda yoğunlaştırdığı psikolojik savaş taktikleri de, onu daha da rezil etmekten, komik duruma düşürmekten öte sonuç yaratmamıştır. Cunta şeflerinin ağzına bakılırsa, "halk devrimcilerden nefret etmekte, onları yakalayıp devlet güçlerine teslim etmekte, devrimciler içinde de devletin yenilmezliğine ilişkin görüş giderek hakim hale gelmekte ve militanlar korktukları için örgütte kalmakta yani öncü bozgunu yaşarken, kitleler de ona hiçbir biçimde güvenmemektedirler." Bu, aç bir tavuğun kendisini darı ambarında gördüğü rüyası değil de nedir?! Sömürgeciler hayalini kurdukları bir rüyayı görmektedirler. Yaşadıkları korkunç kabusa rağmen, uydurdukları bu rüyalarına kitlelerin inanmasını da istemektedirler üstelik. 12 Eylül 1980'de işbasına gelen cunta, devrimcileri bitirdiği-yok ettiği propagandası üzerinde hiç de kısa sayılamayacak bir süre kitlelerde sınırlı da olsa moral bozukluğu yaratabilmiş ve kendi efendilerini de bu yalanlarına inandırarak uşaklıklarını eksiksiz yaptıklarını kanıtladıklarını sık sık belirtir olmuşlardı. Ama, şimdi durum tümüyle farklıdır. Hiçbir dönemde yok edilmemiş olan öncü, bugün daha da güçlenmiş olarak karşısına dikilmiş ve unutamayacağı şamarları peş peşe indirmeye başlamıştır. Yoğun baskı altında bulunan kitleler, her türlü tehlikeye rağmen bütün olanaklarını açtıkları öncüyle kucaklaşmışlardır. Kürdistan'da her evde, her köyde, her fabrika ve okulda ulusal kurtuluş savaşçısının olduğunu elbette bizler de inkar etmiyoruz. Düşman askerlerinin her kaya arkasında bir HRK'li olacağı korkusuyla kalp sektesinden ölüp-gitmelerini de yadırgamamak gerektiğini söylüyoruz. Ama düşman, tüm bunlara rağmen kalkıp da en çiğ yalanlara başvurduğunda ve sözümona CIA merkezlerinin "uzman" beyinlerinden çıkmış şu psikolojik savaş yöntemi denilen oyuncağa başvurduğunda, rüya alemindeki bir aç tavukla savaşmak zorunda kaldığımız için doğrusu ya hayıflanıyoruz. Biliyoruz TC, kendisini hep herşeyin tersyüz edilmesi, yanılgıların bir gerçekmiş gibi gösterilmesi temelinde yaşatmıştır. Bu onun varlık felsefesi ve yaşam gıdasıdır. Fakat, bu gıda ile beslenmesi olanağı ne yazık ki artık hiç kalmamış gibidir.

Bizim burada Türk ordusundaki askerlere öğüdümüz, kesinlikle bu propagandalara inanıp dikkatsizlik etmemeleridir. Çünkü bunun sonu kendileri açısından felakettir. Başlarındaki general ve subaylar kendilerini ateşin adını su koyarak kandırıp, ölüme göndermektedirler.

Hamidiye Alaylarının "Evren"leştirilmesi ve Halkımızın Mücadelesine Sokulmak İstenen İki Hançer

Kürdistan'a yönelik savaş strateji ve taktiklerini çizen Özel Harp Dairesi'nin titizlikle uygulamaya çalıştığı bir taktik de, Kürdistan'ı hainleştirilmiş çapulcu çeteler oluşturarak içten hançerlemedir. Bunu iki biçimde hayata geçirmek istediler. Birincisi, cezaevlerindeki ihanetçi takımı ve bunların dış uzantıları vasıtasıyla öncüyü hançerleme; ikincisi ise, işbirlikçi hain aşiret reisleri, beş meteliğe kendini satmaya hazır lumpen serkeş ayak takımları ve feodal-kompradorların "tırşıkçı" denilen uşaklarını bu kez de devlet himayesi altında çeteler biçiminde örgütleyerek kitleleri içten hançerleme taktiği.

Cezaevinde Şahin-Yıldırım ihanet çetesi ve uzantıları Semir haini vasıtasıyla uygulamak istedikleri birinci dayatmaları mahkum oldu, başarısızlıkla sonuçlandı. Şahin-Yıldırım-Semir ihanet ekibi, halk varlığımıza yönelik saldırının birinci aşamasını hayata geçirmek üzere bir hançer olarak hazırlanılmışlardı. Bu amaçla, en başta Parti'ye ve önderliğe yönelik küfür ve karalamalarla işe giriştiler. İçerde direnişi kırmaya çalışırken, Kürdistan halkını ve mücadelesini inkar temelinde "Türklüğün şahlanışı" biçiminde ortaya çıktılar ve faşizmin basit birer piyonu olarak dışarıda da ihaneti örgütleme görevini yükümlendiler. Parti, içerde bunların dışarıda ise Semir alçağının faaliyetleri sonucu bir ihanet çemberiyle boğulmak istendi. Çıkış noktaları ve savundukları şeyler, cuntacı generallerin ağzından başka birşey değildi. Bu konuda daha önce yazılmış yazılar ve bizzat bu ihanet güruhunun sözleri okunduğunda, onların hangi alçakça görevlerle yükümlendirilmiş oldukları açıkça görülecektir. Bu ihanet çemberi hiçbir zaman amaçlanan biçimde oluşturulamadı. Çünkü onların söz ve iddiaları tarihte bir kez de Raiber'ler tarafından söylenmişti ve ne demek istedikleri bu nedenle militanlar ve halk için anlaşılırdı. Mazlum, Kemal, Hayri yoldaşların önderliğinde yükse-

len zindan direnişleri ve Parti'nin direnişçi konumu, bu ihanetçi çıkışları soluk alma imkanı bile bırakmadan tümüyle mahkum etti. Ama, düşman, açığa çıkmış olmasına rağmen hâlâ da bu sinsi hançeri elinden bırakmak istememekte ve bunlar vasıtasıyla habire yazılı ve sözlü propagandalar geliştirerek en azından bir iz bırakmaya çalışmaktadır. Kadroların baskı altında olduğu, işkence gördükleri, inançlarının yıkıldığı biçimindeki propagandaları, işte önce Şahin-Yıldırım, daha sonra Semir hainlerinin ağzından söyletilen ve bugün Genel Kurmaylık'ın basın açıklamalarında ilan edilen aynı kaynaktan çıkma bir savaş taktiğidir. Düşman, bu noktada kendisini ve uşaklarını da çok güzel ele vermiştir.

Düşman, artık nereye sokacağını bile şaşırdığı birinci hançeri bütün pasıyla elinde tutarken, ikinci hançeri de kitlelerin bağrına sokma faaliyetini yoğunlaştırmıştır. 15 Ağustos eylemleri ardından Genel Kurmaylık'ça ilan edilen karar gereğince, "halkın silahlandırılması" gibi bir uygulamaya geçileceği açıklanmıştı. Bu karar, Türk burjuva çevrelerinde bile büyük tartışmalara yol açmış, hesaplananın tersine sonuç vermesinden duyulan kaygılar ifade edilmişti. Daha sonra, halkın da kendilerine zorla silah verilerek devrimci-savaşçıların üzerine gönderilme planına karşı kararlı duruşları ve bunun yol açacağı sonuçların yarattığı kaygı nedeniyle, silahların köy koruyucuları ve sınırlı bir kesime verilmesi uygulamasına geçildi. Bu arada gazetelerde de Hamidiye Alaylarının yeniden gözden geçirilmesi ve işlevinin iyi kavranmasını isteyen yazılar çıkmaya başladı.

Hatırlanacağı üzere 1890 yılında Sultan Abdülhamit tarafından kurulan Hamidiye Alayları, işbirlikçi uşak aşiret reisleri ve aşiretlerinden oluşturulmuş, merkezi imparatorluk ordusundan yarı-bağımsız olan bu çeteler, imparatorluğun bir türlü sağlayamadığı hakimiyeti sağlamaya hizmet etmişlerdir. 10 Ocak 1985 tarihli Tercüman gazetesinde "Hamidiye Alayları" üzerinde yazan Dr. Selçuk Günay adlı şahıs, yeniden gözden geçirilip örnek alınması gerektiğini söylediği bu alayların şu rolleri oynadığını belirtmektedir:

"1- Doğu Anadolu'da devlet otoritesini sağlamlaştırmak,

2- Aşiretlerden 'askeri güç' olarak faydalanmak ve muhtemel bir Rus hücumuna karşı elde hazır bir kuvvet bulundurmak,

3- Aşiretleri düzene sokarak onları yerleşik hayata alıştırmak,

4- Doğu Anadolu'da başlayan Ermeni faaliyetlerini önlemek,

5- Dış devletlerin tahrikine karşı Doğu Anadolu'yu elde tutma politikası."

Bu alayların gerçekten de Kürdistan'ın bağrına saplanmış bir hançer olduğu tarihi gelişmelerle ispatlanmıştır. Uzun yıllar merkezi otoriteyi tanımayan Kürt aşiretleri, bazı aşiretlerin çapul ve talan birlikleri biçiminde örgütlendirilmesi ve yarı-bağımsız bir görüntü altında imparatorluğun hizmetine koşulmaları ile görülmemiş bir baskı ve talana maruz kalmış, 19. yy. Kürt ayaklanmalarının bastırılmasında da yine bu alaylar büyük bir rol oynamışlardır. Kürdü Kürde kırdırtma ve dıştan gelecek saldırılara karşı Kürtleri bir emniyet sübabı olarak kullanma taktiği Osmanlı İmparatorluğuna uzun bir dönem rahat nefes almayı sağlamıştır. Sultan Abdülhamit, hatıralarının yeraldığı kitapta konuya ilişkin olarak şu notları düşmüş: *"Rusya ile harp vukuunda, disiplinli bir şekilde yetiştirilen bu Kürt alayları, bize çok büyük hizmetlerde bulunabilir. Ayrıca orduda öğrenecekleri 'itiat' fikri, kendileri için de faydalı olacaktır. Zabit ünvanı verdiğimiz Kürt ağaları ise yeni mevkileriyle övünecekler ve bir miktar zapt-ı rapt altına girmeye gayret edecedir. Çıraklık devirlerini bu şekilde tamamlayacak olan 'Hamidiye' alayları sonunda kıymetli bir ordu haline geleceklerdir.*

Kürt ağalarından bazılarının çocuklarını, İstanbul'a getirip memuriyete yerleştirdiğim için de tenkid edildiğimi biliyorum. Senelerdir hıristiyan Ermeniler nazır mevkilerini işgal etmişlerdir. Bundan sonra da kendi dinimizden olan Kürtleri kendimize yaklaştırmakta ne gibi zarar olabilir? Aynı şekilde Bedirhanoğullarını himaye ettiğim ve merkezde muhafaza ettiğim için, bunların memleket huzurunu bozacakları söylenerek de tenkid ediliyorum. Tabii herkes istediği gibi düşünmekte serbesttir!

Fakat ben kabul ettiğim Kürt politikasında doğru yolda olduğum kanaatindeyim. Vaziyeti mahallinde tetkik eden Zeki Paşa Kürt kazaklarından alaylar teşkil etmek fikrini ileri sürmek suretiyle en muvafık yolu göstermiştir.." (Sultan Abdülhamit, Siyasi Hatıratım. s: 75)

Hamidiye Alayları, Abdülhamit'in notlarından da anlaşılacağı gibi salt askeri hizmetler görmekle de kalmamış, asıl olarak, boyun eğdirilemeyen Kürtlerin merkezi otoriteyi tanımalarında üstlenmiş olduğu rolü oynamıştır. Uşaklaşmış Kürt aşiret reislerinin çocuklarının imparatorluk okullarında eğitilmeleri vasıtasıyla, devlet ve hakim ulus içinde erime politikası o dönemden sistemleştirilmiş, bunlar imparatorluğun hakim düşünce ve siyasetinin Kürdistan'a taşırılmasında bir köprü olurken, bağımsız gelişmenin önünde de ilk günden dikilen birer engel olarak hazırlanılmışlardır. Dolayısıyla o dönemde de uşaklık hakim sınıfların her düşünce ve eylemine damgasını vurmuş, böylece hem aşiretler arasında aynı amaçlar doğrultusunda birliğin yaratılması engellenmiş ve hem de karşı karşıya getirilen Kürt aşiretlerinden devletle uşaklık bağı kurmuş olanlar imparatorluk adına kendi halklarına karşı katliamlardan talana kadar her türlü saldırıyı yöneltmişlerdir. Türk burjuvazisiyle ilk uzlaşan ve bu kez de Kemalizmin politikası gereği inkarcılığa ilk yatanların da bu tohumun filizleri olduğu iyi bilinmektedir.

Bir çok yönüyle ele alınıp işlenebilecek olan Hamidiye Alaylarının neden birden bire güncel bir konu haline geldiği, açık ki gelişmelerde izahını bulmaktadır. Türk egemen sınıflarının Kürdistan'a yönelik politikalarında en çok sonuç aldıkları taktik, toplumu içten parçalama, uşaklaştırma ve uygulamalarını bunlar vasıtasıyla hayata geçirmedir. Dr. Selçuk Günay yukarıda sözü edilen yazısında, *"Asırlar boyu Osmanlı İmparatorluğu coğrafik bakımdan erişilmesi güç ve dağlık olan Doğu Anadolu'da merkezi otoriteyi hiçbir zaman kaybetmek istememiştir"* demektedir. Yine aynı şahıs, yazısında *"... şunu belirtmeliyiz ki alaylar Doğu Anadolu'nun 'milli bütünlüğümüz dahilinde kalmasının en büyük amillerinden birisidir' "* diye yazmaktadır. Coğrafik yapısı, halkın savaşçı ve boyun eğmez karakteri ve merkezi otoriteyi tanımamaları nedeniyle yüz yıllar boyu tam hakimiyetin sağlanamamış olduğu Kürdistan'da, imparatorluktan kopuşu sağlayacak bir hareketin geliştirilmemesinde önemli rolü olduğu kendilerince de ifade edilen Hamidiye Alaylarının Türk burjuvazisi açısından günümüzde de sarılınması gereken bir örnek olması yadırgatıcı olmamaktadır. Tarihi koşullar ve Kürdistan zemini benzeri bir taktiğin başarısını olanaksız da kılsa, Türk burjuvazisi açısından "Hamidiye Alayları" örneğinin mutlaka sarılınması gereken bir silah olarak kabul edildiği görülmektedir. İşte bu nedenledir ki, son yıllarda yaratılmak istenen "Evren sol'u"na bir de "Evren Alayları"nı ekleme faaliyeti alabildiğine yoğunlaştırılmıştır. Elbette bu, günümüz koşullarına uyarlanmış olarak geliştirilmek istenmektedir. 12 Eylül'den sonra zaten oluşturulmuş olan ajan-muhbir ağı bunun ilk halkası olmaktadır. İkincisi ise, ister kabul etsin ister etmesin köy muhtarları ve korucuları bizzat devlet eliyle silahlandırılmakta ve teşvik edici bir yığın yöntem geliştirilmektedir. Aslında Sultan Abdülhamit'in ve tüm gerici miraslarının hortlatılması olayı her düzeyde yaşanmaktadır. Bu, kitleler içerisinde ihbarcılığı meslek haline getirme faaliyetinden, devletin en üst kademelerinde resmi istihbarat örgütü dışında devlet başkanı ya da başbakana bağlı özel istihbarat ağının jurnalciliğin geliştirilmesine kadar her alanda görülmektedir. Rejimin kokuşmuşluğunun bir ürünü olan bu durum, burjuva yazarlarını bile Sultan Abdülhamit dönemiyle kıyaslamalar yapmaya mecbur kılmıştır.

Ama uygulamalar salt Türk hakim sınıflarının tüm gerici deneyimlerinin hortlatılmasıyla da sınırlı olmayıp, dünya karşı-devrim tarihinin deneylerinin uyarlanması olayı vardır. Sömürgeci-faşist Türk burjuvazisi bugün kendisini, ulusal ve uluslararası düzeyde gericiliğin tarihsel mirası üzerinde yaşatmaya çalışmakta, her uygulamasında bu kokuşmuşluk insanı iğrendirecek kadar duyulmaktadır.

Örneğin; halkın devrimcilere yardımcı olmadığı, devletten yana olduğu ve devlete karşı savaşılamayacağı düşüncelerinin yaygınlaştırılmasından, halkın devrimcileri gördükleri yerde yakalayıp devlete teslim etmesi için uygulanan baskılarla, bu yollu propagandalar, insanı ister istemez emperyalizm ve işbirlikçilerinin unutamayacakları şamarı yedikleri Vietnam'ı hatırlamaya itiyor. Bu konuda Vietnam'da yaşanan gerçeklerden birkaç örnek vermek istiyoruz. "Vietnam Kazanacak" adlı kitabın sadece iki sayfasından aldığımız örnekler bile mevcut uygulama ve propagandaların kaynaklarını, ama aynı zamanda da başarısızlığa uğramaktan kurtulamayacağını hemen görmemizi sağlar niteliktedir.

"Yollar, köprüler yaptılar ve ana cadde üzerinde oturanları, evlerinin dışını onarıp, boyamaya, zengin bir ev görünümü vermeye zorladılar. Ev sahipleri ne denli fakir olurlarsa olsunlar, bunu yapmak zorundaydılar. Eğer paralarını denkleştiremezlerse, otomatik olarak 'Vietkong' sayılıyor ve ortadan kaldırılıyorlardı. Gece-gündüz demeden, halkın aklına, Vietminh'i tamamen unutmaları gerektiğini sokmaya çalışıyorlardı.

"Baskı, yüksek düzeyde, yarı askeri organlar ve Diem yönetiminin gizli polisi tarafından sürdürülüyordu. Daha alt düzeylerde ise 'Savunma' birimlerinin başkanı bu işi gerçekleştiriyordu. Halk bu iki farklı düzeydeki baskı arasında eziliyordu. Karşılıklı ispiyonculuğu sağlamak üzere 'karşılıklı komşu bildirimi' örgütleri kurulmuştu. Her beş ya da altı ailenin oluşturduğu bu örgütlerde, her davranışı, ziyareti, ya da şüpheli sohbetleri rapor etmekle yükümlü bir kıdemli bulunuyordu. Kıdemli, otoritelerin istediği anda sorumluluğundaki kişilerin nerede olabileceğini söylemek zorundaydı. Herhangi bir yabancının varlığı derhal haber verilmeliydi. Denetim öylesine sıkıydı ki, biz kadroların halk içinde yaşamamız olanaksızdı. Fakat, onlarla ilişki kurmak için geceleri aşağıya iniyorduk. Eğer, halk Diem'in yumruğu altında yaşamaya razı olsaydı, biz hayatta kalamazdık. Halk direniş yıllarını hatırladı ve bizi destekledi. Bize yiyecek ulaştırmanın yollarını buldular. Bu, dağlarda yaşayanlar için önemli bir sorundu.

"O günlerde dağlarda 'üstlendiğimiz' söylenebilir. Ancak bunlar hayatta kalmak için kullandığımız 'üsler'di. Hiçbir silahımız olmadığı gibi, ancak yaşayabilecek kadar malzememiz vardı. 'Stratejik köyler'de yaşayan her yetişkin, bir yabancı gördüğünde saldırmak ve onu bağlamak için sopa, ip ve fener bulundurmak zorundaydı. Çan çalarak ya da tahtaları birbirine vurarak ses çıkarmalı ve bütün güçleri ile 'Vietkong' diye bağırarak, ellerinde meşalelerle yabancıyı yakalamak için davranmalıydılar. İçimizden birisi görüldüğünde, genellikle yaparlardı bunu. Ancak, değişmez bir şekilde, bir birlerinin üzerine düşer, beşi onu birden bağırışmaya başlardı. 'Bu yöne gitti... Hayır, hayır şu yana...' Gerçek yön hariç her yöne koşuşurlardı..." (S:62-63)

ABD emperyalizminin Nikaragua Devrimine ve aradan geçen uzun yıllara rağmen Küba'ya karşı da hâlâ kontr-gerilla saldırıları düzenlediği, CIA tarafından eğitilen karşı-devrimci çeteler eliyle Nikaragua sınır kasabalarının saldırıya uğradığı ve halkın alçakça katledildiği dünya halklarının yakından izlediği gerçeklerdir. ABD ve işbirlikçileri doğrudan saldırıyı ihmal etmeksizin, halklar içinden karşı-devrimci çeteler oluşturmayı kendi çıkarları açısından en uygun yöntem olarak dünya çapında geliştirmektedirler. Sömürgeci-faşist Türk burjuvazisinin Kürdistan'a yönelik politikasında emperyalizmin devrim ve halk kurtuluş mücadelelerine karşı dünya çapındaki bu uygulamalarının bir sentezini bulmak mümkündür.

Vietnam pratiğinde yaşanan örnekler, sanki Kürdistan'dan verilmiş gibi değil midir? Yani daha doğrusu, uygulamadaki benzerlik açık değil midir? Şimdi Kürdistan'da da halk, devrimcileri yakalamak, ihbar etmek, iple bağlayarak devlete teslim etmek, devletin verdiği silahları alarak devrimci savaşçılara karşı kullanmak zorunda bırakılmamakta mıdır? Bu dayatmalara karşı koyduğunda, aile efradıyla birlikte hayati bir tehlike ile yüz yüze gelmemekte midir? İşte görülüyor, sınır boşaltma hareketi en seri biçimde gerçekleştirilmeye çalışılıyor. Dağ köyleri ovaya indiriliyor. İmparatorluk döneminin en çok sonuç veren uygulamaları günümüz koşullarına uyarlanmaya çalışılıyor. CIA uzmanları, Pentagon generalleri peş peşe Türkiye'ye gelerek ortak toplantılar düzenliyor, planlar çıkarıyorlar. O halde, Kürdistan'a karşı savaşın, bizzat CIA ve onun Türkiye'deki kolu olan Özel Harp Dairesi tarafından idare edildiği de son derece açıktır.

Peki, CIA ve Özel Harp Dairesi başkanlığında yürütülen bu savaş, emperyalizm, Türk sömürgeciliği ve işbirlikçilerini istedikleri hedefe ulaştırabilecek midir? Bunun cevabını da tarih bir çok kereler vermiştir. Vietnam'da uygulanmadık hiçbir CIA yöntemi ve kanlı saldırı kalmamıştır. Halk dikenli teller arasına alınmış, ellerindeki gıda maddeleri bile belli ölçülere tabi tutulmuş, birbirlerini ihbar etmeleri için özel dernekler kurulmuş vb. vb... ama, Vietnam'da halk kendi öz çıkarlarına sahip çıkarak emperyalizm ve uşaklarını ülkesinden kovmayı başarmıştır. Uzun yıllar çok kanlı bir savaş verilmiştir. Milyonlarca Vietnamlı bombardıman saldırıları, namlulardan çıkan mermiler, tank paletleri ve işkenceler altında ya da açlıktan ölmüştür. Vietnam'da ormanlar yakılmış, evler-köyler-şehirler yıkılmış, belki taş taş üstünde kalmamıştır. Ama Vietnamlılar, ülkelerine sahip çıkmasını bilmiş, kanlarının son damlasına kadar savaşarak emperyalistler ve işbirlikçilerini ülkelerinden kovup unutamayacakları bir ders verirken; ülkeyi yeniden ve hem de taş taş üstünde kalmamış olduğu halde inşa etmeyi bilmişlerdir.

Karşı-devrimler tarihi, bir başarısızlıklar tarihidir. Çünkü, haksız ve gerici savaşların tarihidir ve yenilgiye mahkumdur. Oysa halkların mücadele tarihi, büyük acılar da çekilse başarı ve zaferlerin tarihidir. Çünkü, haklı ve ilerici savaşlardır. Kürdistan'da da yaşanan gerçek bu olacaktır.

Kaldı ki, sömürgeci-faşistler, halkın yüreğinden PKK sevgisini yok etmekte çok gecikmişlerdir. İşte onların yenilgilerinin temelini oluşturan da budur. 1980 sonrası hazırlık yıllarında halkla geniş ve derinliğine ilişkilerin olmadığı bir süreçte bile eğer, yüreklerdeki bu sevgi ve umut karartılamamışsa ve devrimciler halkla yüz yüze geldiklerinde sıcak kucaklaşmalarla karşılanmışlarsa, hangi sahte iddialar, propaganda ve zorlamalar bu bağı koparabilir. ABD ve uşakları, şimdi de Kürdistan'da unutamayacakları tarihsel bir dersi almaya hazırlanmalıdırlar. Onları bekleyen akibeti biz şimdiden ilan ediyor ve hiçbir zaman kazanamadıkları ve bundan sonra da kazanamayacakları halkın yüreğinin öncüsüyle birlikte attığını halkımız adına gurur duyarak haykırıyor, bunun geleceğin zaferinin müjdecisi olduğunu söylüyoruz.

İhaneti Teşvik Yasası - "Af"

Sömürgeci-faşist Türk burjuvazisi, akıl hocalarının da görüşleri doğrultusunda çok yönlü bir faaliyet içerisinde bulunuyor. Bunlardan birisi de "af" konusu.

"Af" üzerine tartışmaların özellikle son yıllarda yoğunlaştırıldığı biliniyor. Generallerin üzerinde titizlikle durdukları bu konu, geçtiğimiz günlerde hiç kimsenin başka izah getiremeyeceği ölçüde açığa çıktı. Ve böylece, "sol" adına "af" yaygaraları koparanlar da nasıl bir "af"la tuşa getirilmek istendiklerini sanırız görmüş oldular. Bizim bu konudaki değerlendirmelerimiz ilk günden itibaren çok açık ve netti. "Af"ın bir ihaneti teşvik yasası olduğunu belirterek, bu konudaki pratik girişimleri de örnek olarak defalarca verdik. Karakteri gereği Türk burjuvazisinin kendisine sığınmayı bile kabul etmediği tarihi gerçeklerle ortada iken, cezaevlerini dolduran binlerce insanı hangi temellerde serbest bırakıp, ya da cezalarının hafifletileceğinin cevaplandırılması gerekirdi.

İşte şimdi bu cevabı, bizzat cuntanın kendisi vermiştir ve hiç kimse yanlış anlıyorsunuz diye itiraza kalkışmamalıdır.

Türkiye'de Ocak ayı sonlarında dünyaca ünlü "terör uzmanları"nın bir araya geldiği bir sempozyum yapıldı. Toplantının konusu "Türkiye'de Teröristlerin Rehabilitasyonu" idi. Basına kapalı olarak yapılan toplantıya kimlerin katıldığının bile gizlenmeye çalışıldığı toplantı sonrasında da herhangi bir açıklama da yapılmadı. Yalnız, Türkiye'de nelerin döndüğünü bilmemek ve söylememek için ya tam bir saf, ya da açık bir hain olmak gerekir.

Sempozyum'um ardından, Adalet Bakanı Necat Eldem ve daha sonra Özal'ın açıklamalarında konu daha da netlik kazanmış ve bu sempozyum'da nelerin tartışılıp karara bağlandığı açığa çıkmış durumdadır.

Hatırlanacağı üzere Kenan Evren, 15 Ağustos sonrasında çıktığı Kürdistan seferinde *"devlet güçlerine silah sıkanları idam etmeyeceğiz de yıllarca besleyecek miyiz?"* diye bağırıyordu. Bu sözler, "af" çığlıkları atanlara da aslında güzel bir cevap niteliğindeydi. Kenan Evren açıkça belirtiyordu: *"Direnişten vazgeçin, devlete ruhunuzla teslim olun, örgütlerinizi dağıtın, belki o zaman canınızı bağışlayabiliriz"* diyordu. Onun mantığı kendi sınıf çıkarlarını tavizsiz savunan birinin mantığı idi ve kendi çerçevesi içinde tutarlıydı. İşte, hayal dünyasında yaşayarak kendileriyle birlikte kitleleri de avutmaya çalışan ve sınıf mücadelesi mantığından fersah fersah uzak bulunanlar bu noktada bir kez daha yakayı ele verdiler.

"Teröristlerin topluma yeniden kazandırılması" uygulaması hemen cunta sonrasında hayata geçirilmeye çalışılmış ve ABD'den getirtilen ya da eğitilen psikologlar cezaevlerine yerleştirilerek işkencelerin eşliğinde sistemli bir çalışmayı sürdürmüşlerdir. Devlete teslim olan ihanet takımına, kendilerinin kandırılmış oldukları, birer robot gibi kullanıldıkları, komünizmin en büyük düşman olduğu, dış mihraklar tarafından oyuna getirildiklerini söyleterek, örgüt militanlarına yönelik örgütü terketme, dağıtma ve teslim olma çağrıları yaptırılmış ve bu faaliyetleri yürüten ihanet örgütleri cezaevleri ve dışarıda oluşturulup faaliyete yöneltilmiştir. Şahin-Yıldırım-Semir ihanet çetesi bunun açığa çıkan bir örneğini oluştururken, benzeri girişimler hem de daha başarılı sonuçlar almak üzere Türkiye'de de gerçekleştirilmiştir.

Gazetelerde yer alan şu başlıklara bakalım: **"Terörle Mücadelede Yeni Yöntem–Muhbirin Cezası İndirilecek"**, 4 Ocak 1985; **"Eldem: Pişmanlık Dilekçesi Verenlerin Cezaları İndirilecek"**, 3 Şubat 1985; **"Özal: 'Af Yerine Ceza İndirimi' "**, 16 Şubat 1985. . .

Bu başlıklar bile "af"ın ne anlama geldiğini ortaya koymak için yeterlidir. Söz konusu haberlerden biraz daha aktarma yapalım: *"Adalet Bakanı Necat Eldem af konusuna değinerek, genel bir affın söz konusu olmadığını, ancak pişmanlık dilekçesi veren hükümlülerin cezalarında indirim yapılacağını söyledi."* 3 Şubat 1985

"Eldem'in verdiği bilgiye göre TCK'nin halen yürürlükteki hükümlerinde, 141. maddeye giren suçlar da 'son tahkikat açılıncaya kadar' ihbarda bulunanların cezaları dörtte bir oranında indirilebiliyor. İhbarın özelliğine göre, idam cezaları 10 yıl ağır hapse inebiliyor.

TCK'nin 142. maddesine giren suç ihbarlarında ise, dörtte bir ceza indirimi uygulanabiliyor. Yeni tasarıda indirim oranları yükselirken, cezası kesinleşmiş olan ihbar sahiplerinin de indirimden yararlanabilmesi öngörülüyor." 1 Şubat 1985, Milliyet.

Evet, çağrı yine aynı: *"Eğer canınızı kurtarmak istiyorsanız örgütü ele verin, dağıtın ve Kemalizme (faşizme) sığının."* Bu çağrılara ve uygulamalara, kitleler ve devrimciler daha önceleri de tanık oldular. 1974 affını hatırlayanlar, o dönemde de pişmanlık dilekçeleri imzallatırıldığını, dine dönüş gibi bir çok eski 'komünist'in Kemalizmin bir numaralı savunucusu kesildiğini ve hatta cami hocalarından bile daha imanlı olarak beş vakit namaz kılmaya başladıklarını da hatırlayacaklardır. Ajan "Aydınlık" güruhunun ve henüz aydınlığa çıkmamış bir çok gruplaşmanın da yine bu af sonrasına denk geldiği bilinmektedir. Daha da gerilerde, 1934 affı sonrasında komünist hareketin nasıl baştan çıkarılmış olduğunu, Şevket Süreyya ve V. Nedim Tör gibi TKP yöneticilerinin nasıl Kemalizmin azgın birer kadrosu haline geldiklerini anımsayacaklardır. Sömürgeci-faşist Türk burjuvazisi, geçmiş deneyimlerinin tadı henüz ağzında olacak ki, aynı uygulamaları günümüze de dayatmak istemektedir. Ve daha da planlı ve temkinli olarak. Çünkü, 1974'de ihanet takımının yanısıra bir çok dürüst devrimci ve demokrat da af'dan yararlanmış ve dışarıda faaliyetlerini sürdürmeye devam etmişlerdi. Burjuvazi buna olan öfkesini her zaman dile getirdi. Ve şimdi, böyle bir hataya yeniden düşmemek için, "af değil pişmanlık gösteren ve örgüt dağıtanlara ceza indirimi" kararı ile hareket ediyor.

Hemen belirtelim ki, bu, savaşın en sinsi ve alçakça yöntemidir. TC, akıl hocalarının da öğrettikleri temelinde, örgütleri içten yıkma ve dağıtma.

Devamı 18. sayfada

NİKARAGUA HALKI, ABD'Yİ YENECEKTİR!

Son ABD başkanlık seçimlerinde 4 yılık daha iktidarda kalma izni alan, Reagen,önüne koyduğu hedeflere ulaşmak için saldırganlığını daha da arttırmaktadır. Karşı-devrimleri yaygınlaştırabilmesi için bir 4 yıla daha ihtiyacı olduğunu açıkca belirten Reagen, Ulusal Kurtuluş Hareketlerine ve ilerici yönetimlere karşı açık tehditler savurarak, işi müdahale düzeyine kadar vardırmak istemektedir.

1979'da Diktatör Somoza'yı alt-ederek, iktidara gelen Sandinista Cephesi'de sürekli ABD'nin tehditleri altında bulunan Nikaragua'ya **karşı Reagen, amaçlarını sık sık açıklamaktanda geri durmamaktadır. Sandinist hükümet bir-kaç yıldır bizzat CIA'ya destekli karşı-devrimci** çetelere karşı savaşırken, şimdilerde ABD'nin açık müdahale tehditlerine karşı koymaya hazırlanmaktadır.

Daniel Ortega: "Reagan... korkunç bir savaşın fitilini ateşleyecektir."

Küba, ardından Nikaragua devrimleri, ABD'nin arka bahçesinde önemli yaralar açmış ve bölgede yeni devrimci mücadelelerin gelişmesine de önemli katkılarda bulunmuşlardır. Açık ki, bu rol ABD tarafından tanınmak istenmemekte, kendi aleyhine işleyen bu gelişmelere dur demeye çalışmaktadır. Tehdit, santaj ve karşı-devrimci çetelerin harekete geçirilmesi oyununda boşa çıkınca, açık müdahaleler gündeme konulmaktadır.

Reegan geçtiğimiz günlerde yaptığı açıklamalarında, *"Sandinista yönetiminin işbaşından uzaklaştırılmasına çalışıyoruz"* demekteydi. **Bu iddiasını dayandırdığı gerekçesini şöyle izah etmektedir:** *"Nikaragua'da şimdiki Komünist totaliter rejim devam ettiği sürece, amacım Sandinist Yönetimin işbaşından uzaklaştırılmasıdır."* Bu sözler bile emperyalizmin bağımsızlığını yeni kazanmış ülkelere karşı sürekli bir saldırganlık içinde olacağını gösterirken, Nikaragua'ya karşı taşınan emelleri de ortaya koymaktadır.

Saldırganlığını Sosyalizmin en ucra köşelerine kadar ulaştırmaya çalışan emperyalizm, geçtiğimiz yıl içinde Grenada'yı işgali ile de,kendisinden kopan her halkaya karşı, saldırgan bir politika güdeceğini de açığa çıkarmıştır.

Karşı-devrimleri geliştirme ve yaygınlaştırmada 4 yıllık bir ömür daha biçilen Reagen yönetimi, bu hedeflerine ulaşmada hiç bir sınır tanımamakta, dizginden boşalmışcasına saldırmaktadır. Karşı-devrimci çetelere sunduğu yardımlarıda giderek arttırmakta, böylece ortamı kendisi için elverişli hale getirmeye çabalamaktadır. ABD Başkan yardımcısı Shultz ise *"Sandinista yönetiminin vaatlerini tutması, silahlanmayı durdurması, sınırları dışına komünizm ihraç etmekten vazgeçmesi ve ülkeyi özgürlük ve demokrasiye açması için baskı yapmak üzere, şimdi gerekli önlemleri almazsak, bölgedeki gelişmeler doğrudan Amerika'nın müdahalesini gerektirir."* demektedir. Bu sözlerin anlamını, tüm okuyucularımızda bilmektedirler. Eğer emperyalizm uşaklığı kabul edilmezse, gündeme yeni oyunlar sokulacaktır. Bu konuda hiçbir sınır ve kural tanımadıkları da açık bir gerçektir.

Devrimin 6. yılını kutlama törenleri.

ABD'nin saldırgan politikasına karşı Nikaragua yönetimi ve halkı **da direniş kararı almış durumdadır.** Nikaragua Devlet Başkanı Daniel Ortega *"Amerikan kongresi, asiler için 14 milyon dolarlık yardımı onaylarsa, Reagen'ın saldırgan siyasetini de onaylayarak Orta Amerika'da korkunç bir savaşın fitilini ateşliyecektir."* **Uzun süredir, bu savaşa hazırlanan Nikaragua, Latin Amerika'da, ABD'ye saldırganlığı karşısında yeni bir Vietnam dersini tattırmak için çabalarını yoğulaştırmaktadır.**

ABD Başkan yardımcısı Shultz ile Daniel Ortega'ın görüşmeleri de bu konuda bir ilerleme sağlayamamıştır. Shultz görüşmeden *"Nikaragua vazgeçmemektedir"* diyerek ayrılırken, yeni planları gündeme koyacaklarını da itiraf etmekten kaçınmamıştır. Nikaragua ile anlaşma zemininin olmadığını da itiraf etmesi bundan başka bir amacı taşımamaktadır.

Nikaragua ve ABD arasındaki bunalım, 1979'da Sandinista Ulusal Kurtuluş Cephesinin iktidara gelmesinden bu yana süregelmektedir. ABD sürekli tehditlerle, yönetimi geriletmeye çalışırken iç kışkırtmalarlada sonuca gitmek istemiştir.

Bu gelişmeler ışığında bakıldığında ABD Nikaragua'ya müdahale edebilir mi? Vietnem deneyini hala unutmayan ve en son Lübnan deneyini yaşıyan ABD'nin bu konuda rahat davranamıyacağı açıktır. Fakat, gelişmeler önünde giderek şıkışan emperyalizmin her türlü yöntemi denemekten geri durmayacağı, dizginsiz bir zoru uygulamaktan çekinmeyeceği de açık bir gerçektir.

Nikaragua örneğinden de ortaya çıktığı gibi, emperyalizm kesin egemenlik dayatmaktadır. Halkların bu saldırganlığa karşı koymaları kuşkusuz emperyalizme karşı aktif bir mücadele geliştirmeleri ile mümkün olabilir. Yoksa *"barış içinde birarada yaşama"* vb. gibi artık uygulanmazlığı açığa çıkan politikalarda ısrar emperyalizmi geriletmediği gibi, devrim mevzilerinin korunmasınıda sağlayamaz.

Nikaragua halkının şahsında dünya devrim güçlerine yönelen saldırılara karşı, sosyalist güçler, ulusal kurtuluş ve proletarya hareketleri de gerekli karşılığı verecek, dünya devriminin geliştirilmesinde emperyalizme karşı atak olabilmelidirler. Bu halkların sömürgecilik ve baskıdan kurtulmalarının biricik yoludurda.

Zafer, Nikaragua Halkının Olacaktır!

PAKİSTAN

HALK DİKTATÖRE HAYIR DEDİ

1977 yılında Zülfikar Ali Butto'yu kanlı bir darbe ile yıkıp, iktidara gelen General Ziya Ül-Hak, kendi diktatörlüğünü pekiştirme çabalarına bir yenisini ekledi. Kendi diktatörlüğünü onaylattıktan sonra, şimdi de ayıplarını gizlemede bir asma yaprağı vazifesi görecek olan parlemento seçimlerini yaptı.

26 Şubat'da yapılan seçimlere halkın %60'ından fazla bir kesimi boykot diyerek, Ziya Ül-Hak diktatörlüğüne hayır dedi. Seçim öncesinde yapılan tüm tehdit ve tutuklamalara rağmen, halk, seçimleri boykotta kararlılığını, seçimlere katılmayarak, diktatörün suratına bir şamar gibi yapıştırarak gösterdi.

Birbirinden farklı bazı yönleri, örneğin burjuva muhalefetin niteliği vb. gibi olsa da, Ziya Ül-Hak diktatörlüğü ile faşist Evren yönetimi arasında çok sıkı benzerlikler bulunmaktadır. ABD emperyalizmi tarafından yeni-sömürgelere faşizmin oturtulması konusunda bir model olarak, işbirlikçi yönetimlere önerilen Türkiye modelinin bir benzerini, Pakistan diktatörü Ziya Ül-Hak da yaşamak istemektedir. Pakistan'da atılan adımların faşist Türk cuntasının uygulamalarını anımsat ması tesadüf olmayıp, bu konuda atılan bilinçli adımların bir ürününü oluşturmaktadır.

Ortadoğu politikasında da benzer rolleri üstlenen Pakistan yönetimi ile faşist Türk cuntası uygulamalarında da aynı yöntemleri seçmektedirler. Sıkı bir işbirliği içinde olan ve karşılıklı birbirlerini kardeş ilan eden eli kanlı diktatörler, dışarda olduğu kadar iç uygulamalarında da hemfikirdirler.

Afganistan'da gericiliğin ayakta tutulmasına yoğun çaba sarfeden diktatör Ziya, ABD'nin direktifleri ile hareket ederek, Pakistan'ı karşı-devrimin bir üssü haline getirmiştir. Ülkeyi ABD'ye sonuna kadar açarken, Afgan gericiliğinin bu kaynaktan beslenmesine de önemli oranda çaba sarfetmiştir.

Ziya Ül-Hak ve "Demokrasi".

Ziya Ül-Hak son seçim olayında da görüldüğü gibi, kendisini onaylatarak bu faaliyetlerinde daha pervasızca hareket etme imkanları yaratmak istemiştir. Faşist Evren de "*Anayasa*" oylaması, ardından seçimlere giderek, "*demokrasiye dönüldü*" demogojisi altında daha saldırgan bir yol izlerken, faşist Ziya da buna özenerek, aynı uygulamaları seçmiştir.

Fakat, Türkiye ve Pakistan arasındaki bir çok benzerliğin yanısıra, aralarında önemli farklılıklar ortaya çıkaracak gelişmelere de sahiptirler. 12 Eylül darbesi ile iktidara gelen Evren cuntası, burjuva muhalefetten en ufak bir direniş görmez, tam tersine açıklarının kapatılması doğrultusunda destek görürken, Ziya Ül-Hak iktidara kanlı gelmiş, burjuva muhaliflerini ezmek ve üzerlerine sert gitmek zorunda kalmış ve karşısında da direnişi görmüştür. Bu durum, benzer uygulamaların hayata geçirilmesinde de önemli farklılıklar ortaya çıkarmaktadır.

Demirel-Ecevitler cuntaya bizzat destek arama çabası içine girerken, Ziya Ül-Hak önemli bir muhalifi olan Zülfikar Ali Butto'yu idam etmiştir. Ve bugün, Türkiye'de burjuva muhalefet cunta icazeti ile hareket ederken, Pakistan burjuva muhalefeti bu çeperleri biraz daha kırabilmiştir.

Zülfikar Ali Butto'nun idamı ile Pakistan'da şiddetlenen siyasal ortam, mevcut çatışmalı durumunu günümüze kadar devam ettirmektedir. Butto'nun idamı, muhalefeti hareketlendirerek belirli çabaların içine girmesine yol açmıştır.

Belirli bir etkinliği olan burjuva muhalefeti, kanlı diktatörlüğü yıkamamışsa bu kendi içinde taşıdığı yetersizliklerden kaynaklanmaktadır. Halkın, diktatör Ziya'ya karşı muazzam bir kin ve öfkesi vardır. Nitekim, taşan bu **kin ve öfke, çoğu zaman kanlı çatışmalara dönüşmektedir. Buna rağmen, muhalefet belirli bir gelişmeyi sağlayamamaktadır.**

8 yıldır iktidarda bulunan Ül-Hak, halkın tüm haklarını gaspetmiş ve en ufak bir gelişmeye olanak tanımak istememiştir. Bu da kitlelerde oluşan öfkenin daha da gelişmesine yol açmaktadır. Faşist rejimin tüm saldırı ve tehditlerine rağmen, halktaki kin ve öfke azaltılamadı.

Muhalefet partilerinin katılımının engellendiği seçimlere, muhalefet partilerinin çağrıları ile boykot ilan edildi. Diktatörlüğün tüm engelleme ve saldırılarına rağmen, halk boykottan vazgeçirilemedi. %60'ın üzerinde oy kullanmama oranının olduğu seçimler, aynı zamanda kitlelerin Ziya diktatörlüğüne, "*hayır*" cevabını da oluşturmaktadır. Seçimlerden önce 2000'i aşkın muhalefet lideri tutuklanmasına rağmen, yine seçimleri boykotta engel oluşturamadılar. Kendi kabinesinden 4 bakanın da seçimi kaybetmesi, bu cevabı daha da güçlendirmektedir.

Faşist cuntaların halktan hiç bir zaman destek göremeyeceğinin açık bir kanıtı olan bu son seçim, Ziya diktatörlüğünün günlerinin sayılı olduğuna da açık bir örnek oluşturmaktadır. Tüm çabasına rağmen, sarsılan temelleri onarma gücünü kendisinde bulamayacaktır. Koltuk kaymaya, temelleri çatırdamaya ve kanla örülmek istenen duvar, diktatörün

Devamı 18. sayfada

KAMBOÇYA'DA ÇATIŞMALAR YOĞUNLAŞTI!

Güney-Doğu Asya'da Vietnam devriminin zaferiyle, diğer bazı ülkeler de bağımsızlığını kazanmışlardı. Laos ve Kamboçya da Vietnam devriminin etkisiyle, emperyalizme karşı savaşarak ulusal bağımsızlıklarını kazanmış ülkelerden ikisidir.

Başta anti-emperyalist bir nitelikte olan Kamboçya devriminde, ayrışma süreci geliştikçe çatışmalar da yoğulaşmıştır. Giderek iktidarda ağırlığını duyuran Polpot rejimi, içerde muhaliflerini ezmek için katliamları yoğunlaştırmıştır. Şimdi yapılan sayımlarda 3 milyona yakın Kamboçyalının katledildiği ortaya çıkarılmıştır. Devrim güçlerini tasfiyeye yönelik girişimlerin doruğuna vardırıldığı 1978 sonlarında, devrim güçleri hazırlıklarını yoğunlaştırarak bir karşı saldırıya geçmişlerdir.7 Ocak 1979'da Vietnam birliklerinin enternasyonalist desteğiyle de geliştirilen mücadele Polpot diktatörlüğünün yıkılması ve yerine Hang Samrin liderliğindeki devrim hükümetinin geçmesi ile sonuçlanmıştı.

Polpot rejiminin yıkılması ardından emperyalizm, Kamboçya'da üslenmek istiyen karşı-devrimcilere desteğini arttırarak, yeni yönetimi yıkma girişimlerine hız vermiştir. ABD emperyalizmi, Vietnam'da aldığı ağır yenilgiden sonra, bu alana adeta "yaralarını yeniden sarma" isteğiyle yönelmiş ve bunda da eline geçen fırsatı değerlendirmek istemiştir. Bu nedenle Kamboçya'daki gelişmeleri yakından izlemiş, her adımda egemenliğini yeniden tesis etmenin planlarını yapmıştır.

Kamboçya'nın mevcut zayıf durumu ve devrim güçlerinin örgütlenme düzeyindeki yetersizliklerden yararlanarak, karşı-devrimi geliştirmiştir. Bunda gericiliğin önemli bir üssü haline getirilen Tayland'dan da alabildiğine yararlanmaya çalışmıştır.

Kamboçya'ya Vietnam desteği emperyalizmin bu planlarını önemli oranda boşa çıkarırken, ABD'nin yaralarının yeniden kanamasına yol açmıştır. Karşı-devrimci tüm saldırılara rağmen, Kamboçya'da ilerici yönetim iktidarı koruma başarısı göstermiştir.

1979'dan bu yana Polpot yandaşları ile Prens Sihanuk taraftarlarını, Tayland'daki gerici üslerde eğiterek, Kamboçya içerisine gönderen emperyalistler, özellikle de yakın dönemde saldırılarını yoğunlaştırmıştır. Tayland'ın Kamboçya sınırında üslendirilen Polpot yandaşları, zaman zaman Kamboçya sınırından daha iç bölgelere geçerek, yerleşim alanlarına karşı saldırılar düzenlemektedirler. Böylece Hang Samrin hükümetine karşı saldırılarını sonuçlandırmak istemektedirler.

1984'lerin sonlarına doğru, Kamboçya'da devrim ve karşı-devrim güçleri arasında yoğun çatışmalar ortaya çıkmış ve hâlâ en şiddetli bir biçimde sürdürülmektedir. Emperyalizmin geniş saldırı hazırlıkları içinde bulunduğu bir dönemde, Vietnam birlikleri ile Kamboçya devrim güçlerinin ortak hareketi, bu saldırıları püskürtmede önemli adımlar atmaktadır. Tüm emperyalist basın ve güçler hep bir ağızdan, Kamboçya'da devrimin kazandığı mevzilere karşı bağırmakta ve saldırı ortaklığı yapmaktadırlar.

1985 Ocak ayı içerisinde önemli oranda darbe yiyen karşı-devrimci birlikler, Kamboçya sınırından Tayland'a sığınmaya başladılar. Önümüzdeki günlerde de sürecek olan bu çatışmalar, önemli gelişmelere de yol açabilecektir.

Tayland'da üslendirilen karşı-devrimci birlikler eliyle Kamboçya ve hatta başarılabilirse, Vietnam içlerine kadar saldırılarını uzatmaya çalışan emperyalistler, ortaya çıkan yeni gelişmeler karşısında, hiç olmazsa uşaklarının yaşamasını sağlamaya uğraşmaktadırlar. Bu amaçla Tayland'a önemli oranda destek sunarken, ortaya çıkan bozgunu da engellemeye çalışmaktadırlar.

Bir yandan Tayland'da kışkırtıcılığı yaygınlaştırırken, diğer yandan da yeni saldırı ve provakasyonları gündeme getirmektedirler. Ama başvurduğu tüm yöntemler Vietnam desteğindeki Kamboçya halkının kararlı direnişi karşısında sonuçsuz kalmaktadır.

Önümüzdeki günlerde yeni görünümler kazanarak devam edecek olan emperyalist saldırılar, karşı-devrimci güçlerin Kamboçya'da etkisizleştirilmesine kadar devam edecektir. Vietnam BM temsilcisi yaptığı açıklamada *«Vietnam birlikleri yönetimin egemenliğini kurması ile birlikte geri çekilecektir»* derken, bu saldırılara karşı sonuna kadar direneceklerini de ifade etmektedir.

Kamboçya'da karşı-devrimci saldırıların etkisizleştirilmesi açık ki, yönetimin güçlenmesine bağlıdır. Zaten Vietnam desteğinin önemli nedeni de böylesi bir güçlenmeyi sağlamaktır. Nasıl ki, Afgan hükümetinin zayıflığı, gericiliğin yaşamasına yol açıyorsa, Kamboçya için de aynı durum geçerlidir. Gericilik, ancak devrim güçlerinin gerçekten bir güç olmaları ile bir daha canlanamayacak bir biçimde ezilebilir.

Bugün Kamboçya halkı ve yönetimi önündeki en temel görev budur. Bu görevin başarılması da yönetimin ve halkın başına musallat edilen gerici kışkırtmaların püskürtülmesi ve ezilmesi ile mümkün olabilir.

Emperyalizm ne kadar saldırgan olursa olsun, gericiliğe ne kadar destek sunarsa sunsun, Kamboçya halkı gericiliği yenmeyi başaracaktır. Bugün daha fazla destek ve güce sahip olan Kamboçya halkının zaferini perçinlemesi önünde engel oluşturabilecek bir neden de mevcut değildir. Bu nedenle zafer yolunda daha emin adımlarla ilerleyebilecek, sosyalizm camiasında kendisine düşen rolünü yüklenebilecektir.

Kürdistan'da Yeni Sondajlar

Faşist cunta iktidara gelir gelmez çürümüş olan Türk kapitalizmini çöküşten kurtarmak için Kürdistan'daki yerüstü, yeraltı zenginlik kaynaklarımızı görülmemiş bir talana tabii tuttu. Zenginliklerimizin talan edilmesi sırasında gücünün yetmediğine ise emperyalist güçleri yardıma çağırdı. Bu temelde emperyalizme bağımlılığını daha da geliştirdi. Bugün Kürdistan'da faşist Türk sömürgecilerinin açmış olduğu bir çok talan faaliyeti, doğrudan çeşitli emperyalist devletler ve tekeller tarafından yürütülmektedir. Hakkari'de İngiliz emperyalizminin uluslararası petrol tekelleriyle ortaklaşa yürütülen petrol arama faaliyeti bu talanın bir parçasıdır.

Türk sömürgecilerinin Shell tekeliyle ortaklaşa Hakkari yöresinde dört ayı aşkın sürdürdüğü petrol aramaları bütün hızıyla devam etmektedir. Bütün masrafları yüklenen Shell tekeli Türk burjuvazisiyle 20 yıl süresince petrolün %45'ine ortak olacak şekilde anlaşmıştır. Hakkari merkezine bir km uzaklıktaki Meran küyünün yanında kamp kuran firma petrol arama çalışmalarını Hakkari'nin kuzey cephesinde olan batıdan doğuya uzanan 3630 metre yüksekliğindeki kara dağlarda sürdürmektedir. Kara dağların hemen her vadisine yollar yapılmış ve halen de yapılmaktadır. Her 50-60 metre de bir kuyu kazılmakta ve hergün 500 kg dinamit lokumu patlatarak arama faaliyetlerini sürdürmektedirler. Bu faaliyetleri Shell tekeline mensup 45 petrol mühendisi ile Mardin'den, Siirt'ten ve Diyarbakır'dan getirtilen Kürdistanlı emekçiler yürütmektedir. Emperyalistler ve faşist Türk burjuvazisi bir taraftan yeraltı ve yerüstü zenginliklerimizi sömürürlerken, emek ve kol gücümüzü, göz nurumuzu ve fiziki yapımızı da çok ucuza sömürmektedirler.

Emperyalizm ve Türk burjuvazisinin Kürdistan'ın zenginlikleri üzerinde kurdukları bu ortak faaliyetleri sömürgecilik politikasındaki ortaklıklarını gösterdiği gibi Türk kapitalizminin emperyalizmle olan yeni sömürgecilik ilişkilerini de çok açık biçimde göstermektedir. Bilindiği gibi Kürdistan Üzerindeki klasik sömürgecilik dünyadaki istisnalardan biridir 1960'larda dünyadaki ulusal kurtuluş hareketlerinin tasfiye ettiği klasik sömürgecilik, bazı alanlarda günümüze değin yaşatıldı. II. paylaşım savaşından sonra emperyalizmin baş vurmak zorunda kaldığı yeni-sömürgecilik, çok sinsi bir sömürü biçimi olarak emperyalist sistemin temel politikası oldu ve bu politika direk işgal, istila ve ilhaka dayanan klasik sömürgecilik politikasıyla çelişmedi, tersine onunla bir bütünlük arzetti. bunun en bariz örneği kendisi bir yeni sömürge olan Türkiye ve onun klasik sömürgesi Kürdistan'dır. Yine İrlanda İngilter'nin bir klasik sömürgesidir. Yani bugün kalıntı halinde bulunan klasik sömürgeler emperyalizmin direk işgal ve ilhakı altında olmayan sömürgelerdir ve emperyalizmle işbirlikçileri tarafından talan edilmektedirler.

Bugün Kürdistan'daki klasik sömürgecilik yalnız Türk burjuvazisi tarafından sürdürülmemektedir. Aynı zamanda emperyalizmin yoğun destek ve işbirliği ile sürdürülmektedir. Türk burjuvazisi emperyalizmin desteği ile ayakta durmaya çalışırken, Kürdistan üzerindeki sömürüsünü de aynı destekle derinleştirmektedir. Bugün, emperyalist petrol tekellerinin Türk burjuvazisiyle ortaklaşa Hakkari yöresinde yaptığı petrol arama çalışmaları bu sömürünün bir devamıdır. Türk burjuvazisinin emperyalizmle yeni sömürgecilik ilişkileri olmasa, Türk burjuvazisi Kürdistan'ın zenginliğini yalnız başına bu denli sömüremez, talan edemezdi. Türk kapitalizminin gücü buna yetmezdi.

Özellikle faşist cuntanın iktidara gelmesinden sonra Kürdistan'ın diğer bölgelerinde olduğu gibi, Hakkari'de de talan faaliyetinin hızlandırılmasının ve bugüne kadar hiç bir sonuç alınmamasına rağmen sürdürülmesinin nedeni nedir? Sadece ekonomik olabilirmi?

Bunun nedenini birçok yerde görmek mümkündür. Herşeyden önce bunun yan nedenleri olsa da, asıl nedenini başka yerlerde aramak gerekir. Ama şunu da söyleyelim ki, büyük petrol yataklarının bulunduğu bir ülkede petrolün bulunmaması mümkün değildir. Her kazdıkları kuyuda petrolün fışkırdığı bir gerçektir. Özellikle Hakkari yöresine ağırlık verilmesinin nedeni başka yörelerde petrolün tükenmesi olamaz. Esas nedeni yörenin ekonomik toplumsal yapısına bağlamak gerekir. Hakkari kendine has özellikleri olan bir alandır. Bu özelliklerin en çarpıcısı Türk burjuvazinin Kürdistan'ın tüm ekonomik toplumsal yapısı üzerinde kurduğu ve derinleştirdiği hakimiyetini bu yöre üzerinde istenilen şekilde kuramamış olmasıdır. Bu nedenle yörede yaşayan halk derin bir yurtsever öz taşımakta ve direnişçiliğini korumaktadır. Egemen olan aşiretçi-feodal yapısıyla Kürt gerçekliğini en çok yaşayan bir kesimdir. Sömürgeci kurumların en zayıf işletildiği, dolayısıyla ulusal yabancılaşmanın en az oranda görüldüğü bu yöre halkı, Türk sömürgeci burjuvazisinin kazanamadığı bir potansiyel güç durumundadır.

Hakkari bölgesinin toplumsal yapısındaki bu özellik belki geçmişte Türk burjuvazisi için bir sorun arzetmiyordu. Fakat 1970'li yıllarda Kürt halkının içine girdiği ulusal kurtuluş sürecinin bütün hızıyla geliştiği ve Kürdistan'ı Türk sömürgeci burjuvazisinin ayağının altından kaydırarak, TC'ye büyük darbeler indirdiği bugün, Hakkari'nin bu yapısı, ulusal kurtuluş mücadelesinin gelişmesinde büyük rol oynamakta önemli görevlerin başarılmasını kolaylaştırmaktadır. Bunun önüne geçmeye çalışan faşist güçler, geç kaldıklarını bildikleri halde, yine de ekonomik yatırımlarını ve askeri yığınaklarını hızlandırmışlardır. Ancak, mevcut Türk kapitalizmi yalnız başına böyle bir talan faaliyetini kısa sürede istediği şekilde gerçekleştiremeyeceğinden, hızla emperyalizmle ortaklıklara varmıştır. bu ekonomide olduğu gibi askeri alanda da yapılmaktadır. Bölgeyi önce ekonomik olarak ablukaya alarak bu temelde denetimlerini daha da arttıracaklarını ve yöre halkını kazanabileceklerini umut etmektedirler. Ulusal kurtuluş mücadelesinin alevleri hemen tüm Kürdistan'ı sarmadan yangından mal kaçırır misali kolları sıvayarak, Kürdistan'ın zenginliklerini talana girişen faşist Türk burjuvazisi, "ne götürürsem kârdır" mantığıyla hareket etmektedir. Bilindiği gibi bir toplumun tam olarak egemenlik altına alınması salt askeri zorla sağlanamaz. Hakimiyetin sağlanması için askeri zor sadece etkileyici rol oynar. Egemenliğin sağlanabilmesi için zorun kaynağı olan ekonomik yapı üzerinde hakimiyet kurmak gerekir.

İngiliz ve Fransız emperyalizminin klasik sömürgeciliği ile Türk sömürgeciliğinin Kürdistan üzerindeki gelişimi arasında fark vardır. İngiliz ve Fransız emperyalizminin sömürgelerdeki gelişimi, esas olarak ekonomik talana ve yerli kültürün imhasına dayanmakta, daha sonra askeri işgal, siyasal ilhak gerçekleştirilmektedir. Fakat Türk burjuvazisi ekonomik ve kültürel olarak zayıf olduğu ve Kürt halkını ulusal imhaya uğratma amacında olduğu için, önce askeri işgal ve siyasal egemenliğini daha sonra da ekonomik ve kültürel sömürgeciliği geliştirmiştir. Kürdistan üzerindeki sömürgecilik böyle bir gelişme seyri izlemiştir. Fakat hemen belirtelim ki, Türk sömürgeciliği Kürdistan'ın her yerinde aynı anda ve düzeyde gelişmemiştir. Örneğin Hakkari yöresi sömürgeciliğin en zayıf geliştiği alan oldu. Aşiretçi-feodal yapının egemen olduğu alanlardan biri olan bu yöre, sahip olduğu coğrafik, iklimsel yapısı nedeniyle ve metropol kentlerine uzak olmasından dolayı Türk kapitalizmiyle daha geç tanışmış, dolayısıyla yurtsever direnişçi Kürt özelliğini kaybetmemiştir. Ayrıca diğer Kürdistan parçalarıyla sınır ve oradaki yurtsever mücadelelerle ilişki halinde olması nedeniyle, ulusal yabancılaşmaya çok az uğramıştır. Türk kapitalizminin geç girmesinin nedeni oldukça dağlık bir alan olmasıdır. Kapitalizmin bu yere girebilmesinin, ilk ve temel koşulu yol şebekesinin geliştirilmesidir. Oysa dağlık bir alan olan Hakkari'de böyle bir şebekenin gerçekleştirilmesi çok zordur. Diğer yandan Türk kapitalizmi daha çok tarımsal alanlarda gelişme göstermiştir. Hakkari yöresi bir tarım alanı olmadığı için, Türk kapitalizminin ilk tercihi olmamıştır.

Bugün ise, Hakkari'nin ulusal kurtuluş mücadelesinde oynadığı etkin rolün önüne geçmek için adeta sömürgeciliği yeniden geliştiren faşist Türk sömürgecilerinin ekonomik talan faaliyetleri sadece sömürü amacıyla yapılmamaktadır. Kürt halkını imha etme politikalarının ekonomik bir halkasıdır. Bu ekonomik sömürgecilik sadece petrol arama ile de sınırlı kalmamaktadır; aynı zamanda emek sömürüsü, sular üzerinde hidroelektrik santralları kurma, hayvan ürünlerini talan etme gibi çeşitli biçimlerde gerçekleşmektedir.

Ama artık faşist Türk burjuvazisinin geç kaldığını söyleyebiliriz. Artık istediği şekilde ülkemizin zenginliklerini, ne emperyalizme peşkeş çekebilecektir, ne de talan edip götürecektir. Topraǧımızı, emek gücümüzü, kanımızı, değerlerimizi, kültürümüzü, beynimizi sömüremeyecektir. İstediği şekilde at oynatıp kılıç şakırdatamayacaktır. Her önüne gelene tekme-tokat yapıştıramayacak, insanlarımızın onuruyla oynayamayacaktır. Yaptığı her zorbalık ve talan karşısında, büyük bir ulusal kurtuluş savaşına hazırlanan halkımızı ve onun önderi PKK'yi bulacaktır. Yani halkımız, artık yapılanlara sessiz kalmayacak, kalmamaktadır. Düşmandan hesap soracak kadar yükselmiş bir mücadele potansiyeline sahip bir halktır. Hiçbir emperyalist ve sömürgeci uygulamalar, onu dönülmez bir yol olan ulusal kurtuluş mücadelesinden geriye döndermeyecektir. Faşist sömürgecilerin son yıllarda emperyalist tekellerle ortaklaşa Kürdistan'da açtıkları ekonomik, kısmen de askeri tesisler, şebekeler, işletmelerle istedikleri sonucu elde edemeyeceklerdir. Kürdistan artık sahipsiz, Kürt halkı ise köleliğe boyun eğen bir halk değildir.

SABRİ

PARTİZANIN MEKTUBU

KÜRDİSTAN'DA DEVRİMCİ SİLAHLI MÜCADELE VE MASKESİ DÜŞEN TASFİYECİLİK

Biz 15 Ağustos eylemcileri olarak Partimizin siyasal çizgisini pratiğe aktararak maddi olguya dönüştürme amacıyla giriştiğimiz eylemlerin neden ve yol açtıkları sonuçları kamuoyuna açıklama ve ihanet çukuruna batmış tasfiyeciliğin faşist cuntanın saldırılarıyla paralellik oluşturan olayları çarpıtma, tersyüz gösterme ve Partimize yönelik arttırdıkları tahrik edici provakatif saldırılarının nedenlerini ortaya serme amacıyla bu yazıyı geç ve tekrar da olsa kaleme almayı gerekli gördük.

Kamuoyu tarafından bilindiği gibi, PKK öncülüğündeki HRK güçlerinin 15 Ağustos'ta başlamak üzere, ülkemizin çeşitli yerlerinde giriştikleri eylemler, bu ana kadar devam edegelmiştir. Faşist ordunun üstün ezici gücü karşısında düşman saldırıları boşa çıkartılarak, dönemsel görevlerimizin başında gelen siyasal çalışmaların önünü açma ve kazanımlarını koruma, rolümüzü Partimizin silahlı güçleri olarak, arzuladığımız seviyede olmasa bile, yerine getirmiş ve getirmeye devam etmekteyiz.

Giriştiğimiz bu eylemleri gerekli kılan etkenler ve mevcut ortamın özelliklerinin kavranması fazla izah gerektirmeyecek kadar açık, net ve anlaşılır bir durumdur. Devrim sorununa doğru, samimi yaklaşım gösteren herkes açısından eylemlerin Kürdistan'da ulusal kurtuluş mücadelesinde varılan ileri bir aşamanın zorunlu görevleri olarak anlam bulmaması mümkün değildir.

Eylemlerin içinde boyverdiği nesnel ve öznel gerçeklik objektif bir yaklaşımla değerlendirildiğinde Kürdistan'da yürütülen silahlı mücadelenin dayatıcı gerekliliğini anlamak güç bir iş olmayacaktır.

12 Eylül 1980'de faşizmin iktidara gelmesinden önce Türkiye ve Kürdistan'da uzun bir devrimci mücadele sürecinin yaşandığı söz konusudur. Devrimci süreç, bazı eksiklik ve olumsuzluklarıyla birlikte sınıfsal ulusal mücadelenin doğuş, gelişme ve yükselme aşamalarını izlemiş, bir çok konuda önemli siyasal kazanımlar ortaya çıkarmıştır; Türkiye'de aydın-gençlik hareketinde kabarma, işçi sınıfının ekonomik ve siyasal mücadelesinde keskinleşme, küçük-burjuva aydın demokratların tutarsız da olsa, yönetime karşı muhalefeti, gibi sosyal devrim dinamiklerinin yeşerip olgunlaşması gerçeği yaşanmıştır. Kürdistan'da sömürgeciliğin geliştirdiği ideolojik-politik bağımlılık, ajan-muhbir yapı ve işbirlikçi hain güçlerin toplum üzerindeki otoriteleri büyük oranda dağıtılıp, ulusal baskıdan doğan halkımızın sömürgeciliğe karşı doğal tepkisi bilinçli eylemliliğe dönüştürülerek sömürgeciliğin egemen siyasal gücü yenilgi alma noktasına getirilmiştir. Sağlanan gelişmeler sonucu, karşı-devrimin zoru artmış ve kurtuluşu faşizmde arama noktasına gelmiştir.

Faşizmin vahşet ve talanını halklarımız üzerinde sistemleştiren iktidarı kurumlaştırılmış, Türk devletinin yıkılmasına yol açacak ekonomik-politik bunalım giderilmeye çalışılmıştır. Bu amaçla, yasal boşluklar kapatılmış, toplum kaba bir zor gücü altında ezdirilmiş, devrimci-demokrat güçlere önemli darbeler vurulmuştur. Faşizmin bu hiç dinmeyen beş yıllık şiddet pratiği ona ne kazandırmıştır?

Herşeyden önce, faşizmin Türk burjuvazisinin temel çelişkilerini çözemediğini rahatlıkla söyleyebiliriz. Toplumsal çelişkileri daha de körüklemiş, kitlelerde her an patlamaya dönüşebilecek içten tepki birikimine uygulamalarıyla yol açarak, öncünün örgütlü eylemine güçlü çıkış olanağını sunan derin ve kapsamlı bir muhalefet zeminini ortaya çıkarmıştır.

Sol'un önemli bir kesiminin yurtdışında devrimden uzaklaşma, yozlaşma ve çürüme içinde tasfiyeciliğe yöneldiği 1981-83 arası dönemde PKK, diğer yazılarında geniş açıklamasını yaptığı toparlanma, hazırlık ve ülkeye dönüş çalışmalarını üstün gayretlerle yürütmüş, faşizm ve provakasyonun tüm engellemelerine rağmen, ülkenin elverişli alanlarında, düşmanın dağıtmasını imkansız kılan bir konumlama içine girmiştir.

Partimiz, bu dönemde Kürdistan'da mevcut güçlü siyasal zemin üzerinde halk direnişini örgütlemeye koyulmuş ve örgüt çekirdeklerinin kitleler içine atılmasıyla kısa bir süre içinde yeşerebilme durumları ortaya çıkmıştır. Çalışmalarımızı kitleler derin bir sempati ile karşılamış ve faşist sömürgeciliğe karşı mücadelede temel olan halk savaşı esprisi içinde silahlı mücadelenin adım adım geliştirilmesi taktiği, kurtuluş çizgisi olarak kitlelerce tasvip edilerek çizgiye gereken desteği vermişlerdir. Bugün tasfiyeci çizginin iddia ettiği gibi, halk, faşist boyunduruk altında yaşamaya hiçbir zaman rıza göstermemiş, kurtuluşun zorunluluğunu kavramakta güçlük çekmemiştir. Kürdistan ulusal kurtuluş savaşı halkın nezdinde meşruluk kazanmış ve başka bir seçenek altında normal insanî yaşamı bile sürebilmenin olanaksızlığı, geniş halk kesimlerinin bilincinde köklü yer edinmiştir. Kitleler yaşadıkları son bir kaç yıllık deneyden önemli dersler çıkarmışlardır. Onlar, atılan sloganların doğruluğunu, daha somut algılıyor, sloganların eyleme dönüşmesine temel teşkil edecek politik duyarlılık ve ulusal kurtuluşun temel amaçlarını kendilerinin öz talepleri olarak kabul etmekten ileri gelen, siyasal olgunlaşmanın düzeyine ulaşmışlardır. Kitlelerde bunu görmek için derin araştırmalarda bulunmaya gerek bıraktırmayacak kadar durum açık, net ve anlaşılırdır. Gidilen her alanda, sömürgeci faşizme karşı öfke, kin ve ateşli kurtuluş özlemi ile karşılaşılmıştır. Diğer yanda faşist baskı ve talan durmak bilmiyor; gün geçtikçe yeni zorba kanunları, zamlar, silah, olmazsa karşılığı olan para alma, hertürden keyfi uygulamalar, işkence, ırza tecavüz, yozluk ve ahlaksızlık sürüp gidiyor. Toplumun başına geçirilen vahşi soyguncu kast her tarafta ağlarını kurmuş, işbirlikçi hain ve düşkün lumpen takımı halkın değerlerine yapışmış bir illet olarak varlığını sürdürüyordu. Servet birikiminin temeli olan ticaret ve üretim yerine ihbar ücretleri ve rüşvet geçirilmiş; faşist devlet, bu yolla palazlanan kan emiciler güruhunu sosyal dayanağını genişletmek için güçlendiriyordu.

Uzun bir süre böylesi ezici bir ortam içinde tutulan geniş halk kesimleri yanıbaşlarında kurtuluş güçlerini görmek isteyerek mücadele beklentisi içine girmiştir. Bu beklentilerin karşılıksız kalmaması gerekirdi, kaderleriyle başbaşa bırakılamazlardı. Halka ve devrime azıcık bağlılığı olan her kişi ve örgütün faşizmin kan, işkence, karanlık ortamına müdahale etmeleri sorumluluklarının kaçınılmaz bir gereği ve görevidir. Bundan uzaklaşanların tüm ısrarlı engellemesine rağmen, bu sorumluluğu taşıyan güçler olarak, PKK kadro ve militanları, uzun bir yürüyüş katedip ülkenin derinliklerine ulaşarak 2. Parti Kongresinde karar altına alınan silahlı mücadele taktiğinin birinci adımını atmak üzere, 1983 baharından itibaren faaliyete geçtiler.

Geliştirilen örgütlenme planı, halk savaşının temel dayanaklarını teşkil eden stratejik bölgelerde uygulanmaya konularak, faaliyetler üslenme, çevre edinme ve keşif-istihbarat temelinde geliştirildi. Siyasal ve silahlı mücadelenin başarıyla geliştirilip ilerletilmesi için, mutlaka atılması gereken bu ilk adım sınırlı alanlarda dar görevler ve gizli çalışma tarzıyla yürütülerek yetersizlikleriyle beraber bugün dayandığımız örgütsel ve teknik temelin atılmasını gerçekleştirdi. Üs alanları açığa kavuşturuldu, buralarda kitlelerin kalbine yerleşildi; bazı şehir merkezlerine el atılarak dağınık çevreler arasında toparlanma sağlandı, kadro birikimi artış sağladı, ulaşım ağları geliştirildi, düşman hedeflerinin keşfi yapıldı ve bölgelere ilişkin çalışma planları ortaya çıkarıldı.

Çalışmalarımızın başlangıcında bulunduğumuz dönemde düşmanın nasıl bir tepki göstereceği 1983 Mayıs'ında Güney Kürdistan'daki varlığımızı imha etmeye yönelik saldırısı ve 35 arkadaşımıza verdiği idam cezasıyla açıkça anlaşılıyordu.

Devrimci hamlemizi kesmek için faşist cuntanın Mayıs ayında giriştiği PKK'nin fiziki varlığını imha etme harekâtına aynı dönemde Semir provakatörünün örgüt tasfiyesini amaçlayan komplosu ile Kemal Burkay'ın siyasal tasfiyemizi amaçlayan ("Devrimcilik mi Terörizm mi-PKK Üzerine" adlı broşürünün piyasaya sürülmesiyle) siyasal taarruzu eşlik ediyordu. Bu üç güç aynı dönemde PKK'nin kadrosal, örgütsel ve siyasi varlığına kast eden, saldırıyı bir işbölümünü andıran biçimde başlatmışlardı. Üç eylemin aynı ana denk gelmesinin salt bir tesadüf olduğunu sanmıyoruz.

Bütün ağırlığına rağmen üç başlıklı karşı-devrim hareketi PKK'yi direnişi geliştirme kararlılığından caydıramamış, saldırılar hamlemizin çelik siperine çarparak yıkılmaktan kurtulamamıştır. Neydi düşmanları kahreden bu çelik siper? PKK saldırganlardan hiçbirisine o anda tek bir silah bile sıkmadı ama, düşmanlar geri püskürtüldüler. Çünkü, herşeyden önce, Partinin direniş çizgisini doğru, meşru ve gerekli kılan, onu yaşatıp güçlendiren ülke ve bölge düzeyinde muazzam politik koşulların varlığı söz konusudur. Partimizde esas olan ideolojik ve örgütsel birlik, büyük direnme ruhu ve yüksek politik düzey yapımızın özünü teşkil etmektedir. Halkımızın ısrarlı direniş arzusuyla birleşen Partimizin bu özü içiçe geçerek bütün düşman saldırılarını boşa çıkartacak çelik zırh duvarını oluşturur.

Faşist cuntanın Güney Kürdistan'a saldırısı fiyaskoyla sonuçlanmış, kadroların içeriye akışını durduramamış, bu nedenle henüz ayakları üzerine dikilmemiş gücümüzü açık bir savaş içine çekmek için içerde yoğun saldırılara girişmiştir. Üç kişilik bir birimimizin üzerine tam 2.500 kişilik askeri güç yığdırıldı, silahlı aşiretlerin üstüne gidip teslim almaya çalışıyor, erzak kısıntısı, sınırın sıklaştırılması, yeni muhbir ağlarının, komutanlar, öğretmen ve kadrolu imamlar (bunlar özel görevli MİT elemanları oluyordu) eliyle geliştirilmesine çalışılıyor, çeşitli düzeylerde sık sık toplantılar düzenlenip, plan ve önlemler geliştirilerek, halka zorla dayatılıyordu.

Bu sürede kitleler arasında yapılan sınırlı siyasal çalışmalar, onlarda canlanma umut ve heyecanı yaratıyor, işkenceci, ajan ve muhbirlerin cezalandırılması yönündeki talepleri karşı durulmaz bir düzeye çıkarak faaliyetlerimizin önüne dayatıyordu. Bu yapıya darbe vurulmaksızın çalışmaların alanını genişletmenin olanaksızlığı kendisini hissettirdi. Birkaç bölgede ajanlara karşı konulan sınırlı birkaç eylem bile ajan yapının kısa süre içinde büyük ölçüde etkisizleşmesini sağlarken, siyasal çalışma olanakları artarak, faaliyet kapsamı genişleme gösteriyordu.

Gelişme ve olayların hızı siyasal ve eylemsel faaliyetin kapasitesini büyütmeyi, ortamı karşılayacak geniş örgütlerin yaratılması sorununu gündeme getiriyordu. Ancak kitlelerde devrimin gücüne tam güven henüz oluşamamıştı. Kararsızlıklar, bocalama ve düşman gücü hakkındaki yanılgılar giderilerek devrimin güçlü olduğuna dair güven yerleştirilmeliydi. Nitekim kitlelerin ısrarlı talebine rağmen zamanında atakta bulunamayışımız durgunluk ve tıkanmaya yol açıyor, başgösteren zayıf umutlar düşmanın azgın terörü altında sönme ve yılgınlığa dönüşme tehlikesine giriyordu.

1983-84 Ağustos ayına kadar yaşanan bu gelişmeler sonucunda ikinci kararlı bir adım atılmalı, faşist teröre karşı devrimci şiddeti geliştirmek ve işkencecilerden hesap sorulması amacıyla ileri bir harekât başlatılarak, siyasal, örgütsel çalışmalara atılım kazandırılmalıydı. Yani silahlı propagandanın geniş kapsamlı amaç ve işlevlerini mümkün kılacak, ona rolünü gördürebilecek yeni bir dönem açılmalıydı. Bu, her açıdan bir zorunluluk halini almıştı.

15 Ağustos'a yukarda belirlenen gelişmeler neticesinde varılmış ve objektif-subjektif koşulların ortaya çıkardığı gelişmelerin bir ürünü olarak eylemler başgöstermiştir. Burada bir taktiğin uygulanması sözkonusudur ve hiçbir oportünistin çarpıtamayacağı derecedeki taktiğin doğruluğu aşağıda izah etmeye çalışacağımız yol açtığı gelişmelerle kanıtlanmıştır.

15 Ağustos Eylemliliğinin Yol Açtığı Siyasal, Örgütsel ve Pratik Sonuçlar Nelerdir?

HRK'nin kuruluş ilanı ile 15 Ağustos'ta yapılan tarihsel çıkış seçilen isabetli hedefler, beklenmeyen yerde düşmana vurulan darbeler, düşmanı şaşkına çevirdi, korku ve panik havasına boğdu.

Şok tesiri altına giren düşman, bir isyan hareketi ile karşı karşıya olduğu gafına kapıldığı için, kitleler karşısında Eylül ayının başına kadar geri adım atıp kuru-sert baskı yöntemlerini bir kenara bırakarak, **halkın koruyucusu pozisyonuna girdi. Halka yalvarır durumuna düşen faşist Türk ordusunun klasik "yenilmez, yıkılmaz" imajı kısa bir sürede yerle bir** oldu. Eylül ayının başından itibaren düşman ordusunun giriştiği doğrudan savaş hareketiyle güç üstünlüğünü kullanma çabası verildi. Fakat görünmeyen güçlerin savaşıyla karşı karşıya olduğunu anlayınca çılgına döndü ve acizlik içinde yalan, demogojiden ibaret propagandasına hız vererek kofluğunu örtmeye çalıştı. Ordu tam bir plansızlık içinde dört bir tarafa hücum ettiriliyordu, fakat sonuç alınamadan manevra üstüne manevra yaptırılarak askerler bitkin düşürüldü. Böylece ordu bünyesinde zayıflıklar kendini gösterek sert disiplin laçkalığa, hız hantallığa dönüştü. Emir-komuta zinciri zayıflamış, çoğu yerde işlemez hale gelerek herkes bir üstünü nasıl yanıltıp bu beladan nasıl sıyrılacağını düşünmeye başlamıştı. Bu durumlar hızla yaygınlaşarak askerlerin moral, cesaret ve savaş azminden yoksun düşmelerine yol açıyor, ordu bünyesinde saklı bulunan Kürt-Türk çelişkisi ve siyasal çelişkiler yer yer kendini açığa vurarak durgun çelişki kısmen hareketlenmeye başlıyordu.

Eylemlerin sürekliliği düşman şokunu artırarak sarsıntısını devam ettirdi ve faşist şefleri telaşa düşürdü. Yitirdikleri en ağır şey tarihsel güç prestijleri idi. İlk etapta devrimci kurtuluş birliklerini hedefleme durumunda olan düşman, kendi çaresizliğini görünce halka karşı sahte tutumunu bırakarak, başta çevrelerimiz ve birliklerini koruyan silahlı aşiretler olmak üzere, halkı topyekûn baskı altına aldı; işkenceyi yaygınlaştırdı, başta kendileriyle uzlaşma arayışında bulunduğu aşiret reisleri dahil herkesi hedefi haline getirerek ev yaktı, talan ve gaspa girişti. İşkence ve çatışmalarla suçsuz insanlarımızı katletti. Estirilen vahşi terör altında halk sindirilerek devrimci kuvvetlere karşı kullanılmak istendi, fakat halk bu duruma girmeyerek kurtuluş kuvvetlerine olan desteğini daha da arttırmakla düşmana gereken cevabı verdi.

Yeni dönemi halk coşkuyla karşılamış, eylemlerin sürekli kılınıp, yaygınlaştırılmasını istemiş ve derinden etkilenmiştir.

Köklü bir tarihi geçmişe sahip olan halkımız dış istilalar ve iç ihanetler sonucu gelişmesi dumura uğratılarak çağın gerisine itilmiştir. Özellikle cumhuriyet tarihiyle birlikte daha sistemli ve tahripkar bir sömürgecilikle karşı karşıya kalan halkımızın giriştiği birçok isyan harekâtında bilinen yetersizliklerden dolayı hep sonuçsuz kalmıştır. Bu ve daha çok da son yıllarda ortaya çıkan ilkel milliyetçilik ve sahte örgütlerden aldığı yaralar nedeniyle kurtuluşa dair umutları körelmiş durumda idi. Böyle bir ortamda Partimizin doğru çizgisinin hayata uygulanması demek olan gelişen HRK eylemliliği, Parti çizgimizin kitleselleşmesi ve ulusun yeniden ayağa kaldırılması yolunda içine girilmesi gereken doğru, doğru olduğu kadar da zorunlu olan bir yönelimdi.

Sömürgeciliğin sindirdiği ve politika dışına ittiği halk kitleleri üzerinde olumlu bir etki ve canlılık yaratan eylemimizi yanlış anlayışları parçalayarak ulusal kurtuluş mücadelesi ve onun önderi Partimize güven ve inancı geliştirdi. Önleri açılan kitleler politikanın içine çekilerek mücadeleye yakın destekleri geliştirildi. Sıcak mücadelenin yaşandığı alanlarda gençliğin bir bölümü HRK içine çekilirken, diğer önemli bir bölümü buna istekli kılındı. Halk üretim ve yaşamını savaş ortamına uyarlama zorunluluğunu kavrayarak buna hazırlıklı hale gelmeye çalıştı.

Diğer yanda halkımızın sırtında bir kambur teşkil eden feodal-aşiretçi yapıların kofluğu ortaya çı-

karak gerici bağ ve değerler çözülmeye yüz tuttu. Reformist küçükburjuva ve ilkel milliyetçiliğin teslimiyetçi ihanetçi yüzü kitleler tarafından daha açık anlaşılarak pratik zemin bu güçlere kapatılmış oldu.

Türkiye emekçilerinin faşizmin azgın baskı, sömürü ve terörü altında terk edilmiş halde bırakıldığı bir ortamda Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin faşizme indirdiği darbe, Türkiye halkının mücadelesine hayati bir destek ve düşmana karşı ortak mücadele mesajını sunmuştur. Türkiye devrimine sol'un önemli bir kesiminin sırt çevirdiği bir dönemde PKK'nin her tarafa yankılanan gür bir ses ile yaptığı devrim haykırışı, Türk halkının faşizmin üstüne yürümesinde itici bir faktör olmuştur.

Devrimci silahlı mücadelemiz aynı zamanda Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesini uluslararası güçler nezdinde önemli bir konuma çıkararak, ona prestij kazandırmıştır. Dünya kamuoyunun Kürt sorununa karşı öteden beri süregelen ilgisizliği bir anda dağılarak, soruna karşı birçok gücün olumlu veya olumsuz yönde düşünce ve tavır belirlemesine yol açmış, bu suretle faşist Türk sömürgeciliğinin halkımızın varlığını ve mücadelesini inkar-örtbas etme çabaları bozguna uğrayarak soyutlanmışlık tehlikesi önemli oranda aşılmıştır.

Partimizin Kürdistan'da ivme kazandırdığı devrimci süreç, toplumsal, siyasal, tarihsel etki ve bağlarla oluşmuş bir yığın yapı kurum ve alışılagelmiş yaşam koşulları üzerinde değiştirici etkiler bırakarak, safları devrim ile karşı-devrim arasında daha hızlı ve yoğun tarzda yer edinmelerine doğru itmiştir. Toplumda böylesi bir ayrışma ve netleşme olayını yaratan güç olarak PKK, politik dengeyi stratejik yönde devrimin lehine dönüştürmüş, düşmanın politik tecrit çemberini daraltmıştır. Düşman, işbirlikçi kesimler ve emekçi kitleler tutum ve hesaplarını yeniden gözden geçirerek PKK'nin adımlarına göre ayarlamak zorunda kalmışlardır. İşbirlikçiliğin toplumsal temeli önemli oranda daralmıştır.

Bu politik gelişmeleri ortaya çıkaran devrimci silahlı mücadelemiz örgütlenme zemininin güçlendirilmesine önemli hizmetler sunmuştur. İçte ve dışta devrimimiz için son derece elverişli avantajlar getiren silahlı propaganda taktiği doğruluğunu kanıtlayarak, mücadeleyi ileri bir döneme sıçratmıştır. Bu dönemin politik muhtevası örgütlenmeye yeni bir atılım ve gelişmiş bir biçim kazandırmanın olanaklarını yüksek oranda çıkartan içeriktedir. Eylemler yaygın bir ajitasyon ortamını oluşturmuş, kitleleri daha fazla bilinçlenmeye doğru itmiştir. Düşmana karşı kararlı bir tarzda dikilebilmenin moral ve cesaret ögelerini güçlendiren geniş ajitasyon ortamı devrimci propagandaya son derece önem ve ihtiyaç kazandırmıştır. Toplumun geniş yığınları ve sosyal otoriteler üzerinde coşku-prestij yaratan ortam, kitleler arasında yürütülecek cephesel faaliyeti bolca ürün sağlatabilecek düzeye çıkarmıştır. Toplumumuzda egemen olan başıbozukluk ve örgütsüz yaşam alışkanlığının sakıncaları kitlelerce daha somut anlaşılmış ve bu alandaki köylü uyuşukluğu önemli oranda gerilemiştir.

Kitlelerde örgütlenmeye doğru bir akış süreci yaşanırken, parti kadroları arasında da bu yönlü bir olgunlaşma kendini göstererek, çeşitli nedenlerden kaynaklanan zayıflıklar kısmen aşılmış bulunuyor. Kadrolardaki zayıflığa yolaçan etkenlerin başında gelen mücadelenin ağır gidişatı yerini canlı akışkan bir ortama bırakarak, yetkinleşmenin derin pratik süreci gelişti, dallanan örgütsel görevler ve çok yönlü pratik, kadroların özgün yapılarını berraklaştırarak doğru bir işbölümü ve görevlendirmenin ortamını doğurdu. Örgütlenme, savaş ve ajitasyon çalışmalarının bir arada yürütüldüğü ortamı yaşıyan kadrolar pişerek büyüme gösterdiler.

Yukarda sıralanan örgütlenmenin yapı ve temelini edinilen anlayışlar, deney, yetenek ve yeni kavrayışlar üzerinde yetkinleşmeye doğru götüren gelişmeler, örgütlenmenin önünde ciddi engeller oluşturan etkenleri gidermesi, durgunluk ve atıl kalmaya son vermesi gibi sonuçlar vermesinden dolayı örgütlenmenin önü artık açılmıştır diyebiliriz.

Silahlı mücadele pratiği aynı zamanda askeri gücümüzün çelikleşmesini de sağlamıştır. Yeni askeri durum birçok yönü ile eylemsel alanda bir çığır açışın başlangıcını teşkil etmiştir. Askeri durum, halk savaşının savunma aşamasını yeni maddi ve manevi unsurlarla besleyerek güçlü kılmıştır. Faşist düşman birliklerine karşı geliştirilen başarılı saldırı eylemlerimiz, savaşçı birikimimizin uzun savunma süreci içinde edindiği tutukluluğu önemli oranda yıkarak sürekli saldırı ruhunu egemen kılmıştır. Yetersiz sayı ve donanıma rağmen birçok güç ve çevrenin gözünde büyüttüğü bir düşmana darbe vurabilmiş, HRK üyeleri haklı olarak kendilerine güven duymaya başlamış, düşmanla uzun süreli bir savaşım içine girebilmenin güç ve moral kazanımına sahip olmuşlardır. Yoğun düşman saldırıları altında geliştirdikleri saldırı tekniğinde olduğu gibi savunma biçimleri konusunda da deney ve yeteneklerini arttırmışlardır.

Ortaya çıkan bazı sonuçları belirlersek; geride bırakılan sürede gerçekleştirilen yaz dönemi harekâtı, bir yönü ile askeri ve siyasal yapımızı kızgın bir muharebe ortamı içinde sınamıştır.

Çıkan sonuç; yapımızın savaşı sürdürebilme kudretinde olduğunu göstermiştir.

Aynı zamanda bu mücadele süreci içinde düşmanın ordu yapısı üstün ve zayıf yönleriyle tanınmış, gizlediği zaaf ve çelişkileri açığa çıkarak, *"Türk ordusunun önünde hiç bir güç duramaz"* safsatası yerle bir olmuştur.

Halkın savaş karşısındaki tutumu netlik kazanmış, azımsanmayacak bir destek potansiyeli ile karşı karşıya bulunduğumuz ortaya çıkmıştır.

Sonuç itibariyle, *"faşist teröre karşı devrimci şiddeti geliştirme ve işkencecilerden hesap sorma-yaz dönemi hareketi"* amaç ve hedeflerini önemli bir kısmına ulaşarak güçleri korumuş ve bu suretle dönemi başarıyla atlatabilmiştir.

O halde; mademki sonuçlar yapımızın kudretini, halkın devrimci savaşı kabullenerek desteklemiş olduğunu ve düşmanın yaşama gücünden yoksunluğunu ifade etmiştir, o zaman devrimci savaşın önü açıktır ve düşmana istediğimiz biçimleri dayatabilir, muharebelerin yer ve zamanını kendimiz tayin edebiliriz. Bu durum taktik insiyatifin elimizde olduğunu gösterir.

Bir taktiğin doğru olup olmadığı düşman çelişkilerin üzerindeki etkisi, halkın devrimci bilinç ve heyecanını yükseltmesi, öncü güçlerin gelişip güçlenmesine yol açıp açmamasıyla ölçülür. Uyguladığımız bir taktik vardır ve yukarda izah ettiğimiz **gelişme ve sonuçları ortaya çıkarmıştır. Taktiğin yol açtığı gelişme ve sonuçları ele alın**maksızın, niteliği hakkında peşin bir hüküm verip yanlıştır demek en iyi bir niyetle ele alınsa bile saçmalıktan başka bir şey değildir. Üstelik buna "terörizm, provakasyon, maceracılık" demenin arkasında yatan düşüncenin devrimi ve halkı savunduğu iddia edilebilinir mi? Halkı savunma adına halkın ısrarlı istemi ve desteği üzerinde yükselen ve artık bir halk direnişi boyutunu aldığından şüphe duyulmayan halkın örgütlü devrimci direnişine küfür etmek, ona saldırmak ne anlama geliyor; ve hele direnişe ilişkin faşizmin yaptığı belirleme ve tanımlamalardan hiç de farklı olmayan nitelendirmeler yapılıyorsa, bizce bu tutumun tek doğru ifadesi halka ihanet-faşizme yaranmadır.

Bunlar faşizmle aynı tahlil, yorum ve sonuçlarda bulunuyorlarsa, faşizmin olağanüstü düzeye varmış korkunç baskılarını haklı göstermek için yaptığı propagandanın tıpa tıp aynısını devrimci güçlere karşı yapıyorlarsa o zaman onun baskılarına "sol" adına meşruluk tanımıyorlar da ne yapıyorlar? Bu durumu artık herkes görmek zorundadır ve lütfen sol'a en büyük hakaret olan bu rezil kepaze takımını hâlâ sol gösterme tutumundan vazgeçilsin, bunları sol saymakla sol'u onursuz göstermekten başka bir şey yapmıyoruz.

Tasfiyeciliğin 15 Ağustos devrimci direnişi karşısındaki tutumu faşist yönetimin tutumundan farklı değildir. Bunu görüp de anlamamak, tavır koymamak suçlarını perdelemekten başka bir şey olamaz. Sol sol'dan istifasını vermediği müddetçe, faşizmin alanına iltihak ettiği dünyanın neresinde görülmüştür. Evet görülmemiştir, fakat, bizde herkesin gözünün içine baka baka, hem de utanmadan, sıkılmadan yapılan iş bunun ta kendisidir. Faşizme uşaklıklarını teorik maskelerle örtmeye çalışıyorlar. Terörizm deyip halkımızın kutsal direnişine saldırıyorlar. Evet ikinci Hitler Reagan da terörizm deyip her tarafa saldırıyor. Hatta anti-emperyalist radikal yönetimleri ve sosyalist ülkeleri bile terörist ilan etmektedir. Faşist Evren de halkı "terörizm" belasından kurtarmak için ortaya atılmış, yüzbinlerce "terörist"in canına okumuş ve "terörizme karşı başarılı" mücadele verdiği için emperyalizmin dünyaya örnek gösterdiği "kahraman" değil midir? Terörizmin tekrar dirilmemesi için topyekûn bir halkı beş yıldan beri rehin tutanlar onlar değil midir? Peki, siz sözüm ona anti-faşist, anti-emperyalist "ilericiler", "sosyalistler" ve de "komünistler", Reagan ve Evren'in bütün anti-teröristleri tek cephe altında toplanmaya ve mücadeleye çağırdıkları bir dönemde aynı şiddetli arzu ve heyecanla Türkiye ve Kürdistan dışında –ki Kürdistan'da yapamazsınız çünkü yapmanız için faşist devletin üniformasını giymeniz gerekir, aksi halde bugün halkın hainlere karşı giriştiği tutuklamalar içinde kendinizi bulur ve onların akıbetine uğramaktan kurtulamazsınız– dünyanın dört bir yanında herkesi PKK "terörizmine" karşı mücadele ve eylem birliğine çağırmakla, faşist şeflerin sloganlarını olduğu gibi haykırarak çağrılarına olumlu cevap vermiş olmuyor musunuz?

Bugün faşist Evren'in terörizme karşı Kürdistan'da yürüttüğü kıyasıya bir savaşı var ve kendini haklı göstermek için hasmı olan PKK'nin öncülüğündeki silahlı direnişi terörist ilan etmiştir. Siz de bu direnişe terörizm dediniz; o zaman yaptığınız şey faşist savaşı haklı çıkarmaktan başka bir anlama gelmez.

Kürdistan yeni direniş hareketi 6. ayına giriyor ve hızından hiçbir şey kaybetmeden sürekli tırmanma gösteriyor. Yaygın bir savaş hareketi içinde tutulan yüzbinlere varan düşman askeri gücünün dinmeyen saldırıları altında bu kadar uzun bir direniş hâlâ varlığını sürdürebiliyorsa, buna terörizm denilebilir mi? Halkın desteğini alamayan bir hareketin değil 6 ay, 1 ay bile bu denli saldırı karşısında ayakta durması olanaksızdır. Peki halkın desteklediği bir hareketin teröristlikle bir alakası olabilir mi? Anlaşılan siz terörü gerçek anlamından çıkarıp her türlü silah kullanımına terör demeye başladınız. Sizin mantığınıza göre her silahlı hareket terör, onu uygulayan ve destekleyenler ise suç işlemektedirler, suçlunun cezalandırılması da meşru olduğuna göre siz, bugün terörizmden dolayı topyekûn bir halkın cezalandırılmasını meşru saymakta ve arka çıkmaktasınız. Sosyal-şovenizm bu tavrını 60 yıl önce de göstermişti. M. Kemal'in "vahşi" Kürtleri ıslah eden "medeniyetçi" katliamına TKP o zaman da alkış çalmıştı. Şimdi de bunu yapmasına fazla şaşmıyoruz, ama bizim bay "Kürtçülere" ne demeli?! Siz niye bugün halkınızın katliamına alkış çalıyorsunuz? Anlaşılan M. Kemal'in ıslah edebilmiş olduğu Kürtler sadece sizler oluyormuşunuz!

Eylemlere provakasyon deniliyor ve tasfiyeci sol'un tümünün bu konuda bir ortaklık içinde olduğunu görüyoruz.

Emeğin Sesi: *"Apocu çetelerin Eruh, Şemdinli, Şırnak ve çevrelerinde giriştikleri provakasyonlar..."*

KOMKAR S:68: *"Cunta uzun süreden beri hazırlıklarını yaptığı saldırıyı başlatmak için bu son provakatif gelişmelerde bizzat rol oynamış olabilir."*

Pêşeng S:22: *"PKK... 15 Ağustos provaksyonunu haklı çıkarmak* ***için boşuna çaba harcıyor."*** *"Bu eylem... emperyalist planlara* ***hizmet etmiştir."***

KUK/MK 8 Eylül 1984 Bildirisi: *"PKK (Apocular) tarafından gerçekleştirilen 'Eruh olayları'; sömürgeci, askeri faşist diktatörlüğün son işgal hareketine girişmesi için tertiplenen bilinçli bir provakasyondan başka bir şey değildir... 'Eruh olaylarının' açık bir provakasyon olduğunu kanıtlayan birçok neden var..."*

Devrimin Sesi S:41: *"Apocu çete... sözde Kürt halkının, özde* ***CIA ve MİT tarafından organize edilebilirliği düşüncesini uyandıran provakasyon eylemleri düzenlendi."***

TKP'nin Sesi Radyosu: *"... demokrasinin komplosu... provakasyon eylemleri..."*

KENAN EVREN: *"Bu olaylar* (Eruh-Şemdinli eylemleri) *bizi demokrasiye geçmekten caydırmak isteyen güçler tarafından çıkarılmıştır."* Yani bu bir provakasyondur.

Provakasyonun amacı konusunda da farklı yorumlar yapılıyor. Kimine göre provakasyon demokrasiye geçişi önlemek için yapılmış, kimine göre cuntanın Kürdistan üzerinde bir saldırıya geçmesine bahane sunmak için tertiplenmiş veya PKK kendi içindeki dağılmayı önlemek için bu eylemleri yapmıştır.

Kenan Evren'e göre de olaylar, yukarda belirttiğimiz amaç yanında *"örgüt sempatizanlarına moral kazandırmak için yapılmıştır"*.

Pêşeng (s: 22), K. Evren'e, bravo çok doğru der ve şöyle yazar *"PKK yönetimindekiler içte kendilerine karşı oluşan muhalefetin tepkilerinin önünü bu eylemin gerçeklerden uzak tipteki propagandasıyla ka*~~*patmaya yönelik çabalar içerisindedir."*~~

PKK bu eylemleri yapmakla kimi provake etmiştir? Faşist cuntayı - öyle mi?(!) Peki, faşizm niye işbaşına getirildi? Tabiî hiç kuşkusuz cevabınız şu oluyor: *"Maceracılar terör ve anarşi yarattılar da ondan"*. Maskaralığınızı örtmek için de ekonomik bunalım, ABD'nin bölge çıkarları vs. vs. gibi derin tahlillerinizi tespitinize ekleyeceksiniz. Bugün Türk ordusunun Kürdistan'da yürüttüğü vahşi saldırılarına da PKK'nin yolaçtığını belirtmektesiniz. Sorarız size: "Kürt halkının sahipleri" beş yıldan beri Kürdistan'da yaşanan nedir? Sıkıyönetim, tutuklama, işkence, idam, açık kanunsuz talan ve de hiç durmayan komando operasyonları. O halde bunun literatürdeki adı halka zulüm ve saldırı olduğuna göre cuntanın Kürt halkına karşı saldırıya geçmesi için herhangi bir "provaksyon"a gerek niye duyulsun? Gerek olduğunu söylemek cuntayı bugüne kadar yaptıklarından muaf göstermekten başka bir şey değildir.

PKK'nin "provakasyonu" ile yitirilen nedir? Bir halk ayaklanmasının çok ciddi gizli ve de yoğun hazırlıkları içinde olduğunuzu ve işin tamamlanmasına az bir zaman kala PKK denen belanın aniden ortaya çıkıp işe bir çomak sokarak herşeyi berbat ettiğini söyleyemezsiniz herhalde. Ama örneğin şunu diyebilirsiniz: faşizm ile "demokrasi" arasında görev devir-teslimi olacaktı da PKK "provakatörü" bu işlemi durdurdu. Sizler de görev başına gelecek olan bu "demokrasi"de yerinizi alacaktınız ama, PKK bırakmadığı için öfkenizi alamadınız ve faşist cuntanın bir an önce demokrasinizin önündeki bu ciddi engeli ortadan kaldırması için onun saldırılarına alkış tuttunuz ve onun dışardaki propaganda kolu oldunuz. Avrupa'lara eskiden İlter Türkmen'ler, Kamuran İnan'lar gidip basın toplantılarıyla dağıttıkları rapor ve bildirilerle Türkiye'nin terörizme karşı "haklı davası"nın propagandasını yaparlardı. Bugün bu görevi sizler devralmışsınız. Şeyh İdris-i Bitlisi'nin yerini torunu Şeyh Kamuran İnan aldı, onun da yerini henüz sınav süresini tamamlamadığı için Ankara'ya gelemeyen bu ara Stockholm'de görev eğitimini gören Kürt Kemal; Bay Burkay alıyor. Durumuna bakılırsa büyüklerinden de pek geri kalmıyor. O da Türkiye'de terörizmi konu alan basın toplantılarını düzenliyor, İlter Türkmen'in 1983'te PKK'nin suçları ve suçlularını içeren ve onlarla ilişki ve desteğin kesilmesini talep eden raporun aynısını, fakat biraz daha geliştirilmişi olan "PKK'yi Tanıyalım" başlıklı rapor ve bildirileri çıkarıp, "dost" güçlere dağıtıyor.

"PKK'yi tanıyalım" adlı raporda *"PKK yönetimine karşı içte muhalefet var. Umduklarını bulamıyan ve bu nedenle örgütten ayrılmak isteyen bir çok kişi göz altına alınmış, kendilerine baskı ve işkence yapılarak ayrılmaların önlenmek istendiği "* yazılıyor. (TKSP–PPKK-KUK-Rizgarî-Tekoşin.)

16 Şubat tarihli TRT haber yayınında ise 8. Kolordu komutanlığının Dersim'deki bazı tutuklamalarla ilgili yaptığı şu açıklamayı işitiyoruz: *"Örgüt mensuplarına verilen vaatler karşılanmadığı için bir çoğu örgütlerinden ayrılmak istemektedir fakat baskı ve işkence yoluyla durdurulmaktadırlar"*.

Bu iki açıklama üzerinde yorum yapmayı okuyucuya bırakıyoruz.

Yaptıkları bunlarla da bitmiyor, dahası var. Kürdistan'da sömürgeci faşizme karşı gelişen mücadeleye tavır aldıklarını göstermek için Avrupa kentlerindeki Türk konsoloslukları önünde gösterilerde bulundular, bu gösterilerin birinde –Stuttgart– hızını alamayanları oldu ve "kahrolsun PKK!" sloganlarını attılar (HK). Böylece faşizmin "şehitleri" için tuttukları yası dile getirdiler. K. Burkay bir yazısında (Riya azadi) PKK'nin yurtsever görülmesi için bu eylemlerini derhal durdurması gerektiğini belirtiyordu. Bu adam ulusal hainliğini ajanlığından hiç kimsenin artık kuşku bile duymadığı Aydınlık'ın (Seçenek) takdirini kazanacak düzeye vardırıyor. Seçenek 10 Aralık 1984 sayısında bayımızı şöyle örnek gösteriyor: *"Kemal Burkay'ın kitabı ile*

TKSP'nin yayın organı 'Riya azadi'-deki Apocularla ilgili yazılar Sovyet yanlısı diğer Kürt örgütlerine de bir örnek olabilir." Ki aynı Seçenek bir diğer sayısında şunu yazıyor: *"Devlet bugün halka, Apocular karşı kullanmak üzere verdiği silahlardan bize de verecek midir?"*

Evet örnekler daha da çoğaltılabilir. Ama ihanetin durumunu görmek için bunlar yeter de artar bile. Şimdi durum bu kadar açık olduğuna göre, şunu demekle haklı değil miyiz?

15 AĞUSTOS EYLEMLİLİĞİ KARŞISINDA TASFİYECİLİĞİN İÇİNE DÜŞMÜŞ OLDUĞU TAVIR FAŞİZME YARANMA VE ONA UŞAKLIK SİYASETİDİR.

15 Ağustos ve sonrası devam eden eylemler nedeniyle tasfiyeciliğin PKK'ye karşı saldırıları keskin bir düşmanlık düzeyine vararak yeni boyutlar almıştır.

Faşist yönetim şeflerinin ve güdümleri altındaki basının olayları yorumlama tarzıyla şaşırtıcı bir uyum gösteren tasfiyeci "sol"un eylemlerimiz hakkındaki değerlendirmeleri bizleri biraz hayrete düşürdü. Doğrusu bu kadarı da beklenmezdi. Evet biz, bu güçlerin reformist milliyetçi ve sosyal-şoven niteliklerini biliyorduk ve hiçbir zaman proletarya devrimciliğine –iddia ettikleri gibi– ulaşamadıkları açık olan gerçek bir durumdu. Olsa olsa ancak, burjuva demokratları olabilirlerdi ama, şunu unutmayalım ki, bir burjuva demokratının da sınıfsal veya ulusal amaçları, yöneldiği iktidar hedefleri ve bundan kaynaklanan mücadele - ittifak anlayışı vardır. Onun bu durumu ona kendi gerçekliği üzerinde siyasal bir çizgiye sahip olma karakterini kazandırır ve herşeyden önce karaktersiz değildir. Toplumsal veya siyasal olayları kendi siyasal mantığı (başkasının değil) çerçevesinde yorumlamaya tabi tutar, muhalifi bulunduğu güçlerin tavrından farklı, özgün tavrını ortaya koyar. Bu akım esasında antifaşisttir. Ve ona karşı mücadeleden yanadır. (Tabiî Türkiye'de bu durum farklıdır ve bir sahtelik söz konusudur) Siyasal kimliğinden uzaklaşmaksızın faşizmle aynı tavır ve anlayışa düşmeleri söz konusu olmaz. İspanya, Fransa, Yunanistan'da (II. Dünya Savaşı ve öncesi yıllarda) günümüzde ise Nikaragua, Şili ve daha birçok yerde bunların gösterdikleri anti-faşist tavırları bilinmektedir. Silahlı mücadele dahil her türlü mücadelenin aktif savunucusu hatta çoğu yerde yürütücüsü olmuşlardır. Ama bizdeki sözüm ona "proleter sol" gelip dayandığı uzlaşmacı liberal burjuva demokratlığında bile durmadı. O yerde kalıp onun karakterine bile tam bürünemedi ve çürüme süreci içinde o kadar hızla gitti ki, onları da geçerek faşizme tam bir yaranma ve uşaklık içine yuvarlanarak karaktersizlik ve şerefsizlik içinde soysuzluğun batağına saplandı gitti... yazık bu olmamalıydı.

Bunlar faşist yöneticilerin ağzını kullandılar, ona sadakatlık gösterisinde bulundular. Ve "şehitlerine" sahip çıktılar. Onu buna inandırmak için de PKK'ye karşı saldırılara hız verdiler. PKK'ye karşı düşmanlığı kimin ilk başlattığı en aktifi kimin olduğu tartışmalarına girerek o yüce "şerefe" nail olma hakkını kimseye kaptırmama dalaşına girdiler.

Bunlara karşı bu ifadeleri kullandığımız için bazı dostlar bizi aşırılıkla suçlamasınlar, suçlamamalıdırlar. Olan gerçekleri artık görmeleri gerekirdi. Bu konuda kendisiyle çelişkili bir tutum sergileyen "Devrimci Çizgi"nin durumuna işaret edeceğiz.

"Devrimci Çizgi" 7. sayısında şöyle yazar: *"PKK... (bu faaliyetleri sol'a karşı düşmanca bir tutum izlemede kullansa da) bu eylemleri; Türkiye Kürdistan'ında baskı ve terörün sebebi olarak görülemez"* ve *"Kürt solu'nun eski Kürt direnmeleri ile 15 Ağustos direnmesi karşısındaki farklı tutumlar olmasına bir anlam veremiyor"*. Oysa gerek Kürt solu dedikleri burjuva milliyetçileri olsun gerekse bir kısım sosyal-şovenin yeni Kürt direnişine karşı çıkışları faşist cuntaya sahip çıktıklarını ifade eder ve reformist anlamda da olsa anti-faşist demokrasi güçleri bile olmaktan uzaklaştıklarını gösterir. Eylemlere ve PKK'ye karşı olan kinleri faşist şeflerin kinlerini hiç de geride bırakmayacak derecede azgıncadır.

Eylemlere terör, provakasyon, maceracılık dediler. "Kahrolsun PKK!" sloganlarını Stuttgart Türk Konsolosluğu önünde atarak cuntanın "şehitleri" için tuttukları yassı dile getirdiler ve bazıları PKK'ye ajandır, faşisttir dediler ve de yazdılar. Faşizmle kendi arasına sınır çekmeksizin onunla bu kadar sarmaş dolaş olan bu nemenem bir "sol" olduğu işte gözler önünde olan "sol"un yüzkaralarına karşı PKK mücadele ettiği için hâlâ "sol"a karşı düşmanca bir tutuma girdiğini söylemek haksızlık olmuyor mu?

Mademki olayları (Eruh-Şemdinli) yaratanlar ajan, provakatör, maceracı, terörist ve hatta faşist iseler, o zaman bunların eylemleri de haksız değil midir? Savaşan taraflardan birisi haksız ise, diğeri de haklı ve nefs-i müdafa konumuna girmiyor mu? PKK devlet kuvvetlerine karşı haksız bir saldırı düzenlemiştir, bu "nedenle" devletin askeri birlikleri operasyona geçmek zorunda kalmıştır. Evet, olayları bunların mantığıyla değerlendirmenin vardığı sonuç budur. Buna karşı şunu demekle haklı olmuyor muyuz? Sizin, faşist cuntanın Kürdistan'daki saldırılarını protesto edişiniz, tam bir sahtekârlık ve ikiyüzlülükten başka bir şey değildir. Yaptığınız bütün iş, faşizmi ince yollarla haklı göstermektir.

İhanetçi tasfiyeci "sol"un içine düştüğü bu alçaklığı, daha da derinleşteceği beklenen muhtemel gelişmeler arasındadır.

Faşist yönetim eski bir kanunu yeniden gündeme getirerek Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine karşı kullanmak amacıyla silahlı milis hareketini örgütlemeye çalıştı. Bunun için halka olmadık baskılar uyguladı. Ancak halk, tüm baskılara göğüs gererek, düşmanın bu dayatmasını kırabildi. Bu nedenle, cunta Kuzey Kürdistan'daki ilkel-feodal-komprador milliyetçiliğiyle oynamaya başladı ve bunların mevcut örgütlerinin adı altında Kürt gericiliğini yeniden diriltme kararını (Diyarbakır Saraç Oteli'nde bu örgütlerden birisinin temsilcileriyle yapılan toplantıda), aldı (zamanı geldiğinde bu örgütün adını ve toplantıya katılanları açıklayacağımızı belirtiriz). Böylesi bir karşı-devrim silahlı milis hareketine aday olacaklardan birisi de işbirlikçi-feodal-kompradorların Kürdistan'daki hakiki temsilcisi, cezaevinde polis ile işbirliği halinde –içerde ve dışarda– devrimci hareketi ezmeye çalışan ve polise 400 kişilik örgüt mensuplarının listesini samimi bir itirafla sunan Ömer Çetin isimli bay sekreterin örgütü Kürdistan'ın "Balli Kombetar"ı Pêşeng (PPKK) denilen karanlık güçtür. (Gerçi belirttiğimiz toplantıda bunların yer alıp almadığı belli değil.) Ama bugün ulu orta sarfettikleri "PKK'ye ikinci adımı attırmayacağız, içeriye gidip onları durduracağız" sözlerinin anlamı açıktır. Bunu hangi güçle ve kime dayanarak yapacaklar? Ayrıca bu gücün PKK'ye karşı bir yığın komplo çabası içinde olduğu da tarafımızdan çok iyi bilinmektedir. Şimdiye kadar yaptıkları, PKK'nin kapısına dayanıp, "Avrupa'ya gitmek isteyenlere pasaport, iş, para, ev, evlilik" deyip Avrupa'lara adam kaçırmaya çalışmaktı. Nitekim birisine birgün içinde pasaport bulup Stockholm'e uçurdular. Ama anlaşılan tasfiyeciliğin bu biçimi tutmayınca silahlı tasfiyecilik gündeme getirilmeye çalışılıyor.

Tasfiyeciliğin bütün bunları PKK'ye karşı yapmasındaki amacına gelince; Avrupa sosyal-demokratları, Türkiye'de düzenin varlığını tehlikeye düşürecek gelişmelerin önünü almak için, 1988'lerde Kenan Evren rejimi yerine yumuşak bir inişle oturtulmasına çalışılan Ecevit liderliğindeki demokratik liberal görünümlü sosyal-demokrat etiketli bir yönetim tezgahlamaktadırlar. Buna Avrupa'da ehlileştirilmiş bir kısım Türk ve Kürt "sol"u da kuyruk yapılmak isteniyor ve *"tekelcilerin bir kanadıyla ittifak kurulabilir"* teorileriyle uzlaşmaya çoktan beri yatmış tasfiyeci "sol", sosyal-demokrat şefleri Olef Palme ile Ecevit'in, *"planımızın önündeki en ciddi engel PKK ezilmeli"* talimatını uygulamaya koymuştur. Fakat ölçüyü o kadar kaçırmışlar ki, yukarda belirttiğimiz duruma girmekten kendilerini alamamışlardır.

PKK'nin bu "sol"a karşı düşmanca tutumundan şikayet ediyor "Devrimci Çizgi." Oysa, PKK'nin yaptığı iş, sol'u bu iğrenç, yüzkızartıcı illetten kurtarmaktan başka bir şey değildir. Bunu da, kendisinin olduğu kadar, tüm sol'un da değerleri sayılan, kan pahasına elde edilmiş devrimci kazanım değerlerini tecavüzlere karşı korumak için yaptığını, bu arkadaşlar bilmek durumundadırlar.

"Devrimci Çizgi"nin 15 Ağustos eylemlerine karşı yaklaşımı ise, olumluluk göstermekle birlikte çeşitli hata ve eksiklikler taşımaktadır. Eylemler iyidir, PKK kötüdür anlayışı ile sorun ele alınarak objektif bir yaklaşım sunulamamıştır. Eylemleri Kürt halkının ulusal baskıya karşı haklı bir tepkisi olarak görüyor. Evet, doğru ama, yetersiz bir yaklaşım. Zulme karşı halkımızın tarihte başgösteren bir yığın tepki olayı vardır, fakat bunların önemli bir kısmı salt bir tepki düzeyinde kalarak ilkel başkaldırıların ötesine varamamışlardır. O günün nesnel gerçekliği bu tepkilerin geniş halk kesimlerinin çıkarlarını temel olan bilinçli önderlik yapısının ve örgütlü eylemliliğe dönüşmelerine olanak tanımamıştır. Ve zaaflardan ötürü yenilgi almaktan kurtulamamışlardır. "Devrimci Çizgi", PKK'nin zaaflarına işaret ediyor, acaba geçmiş direnmelerdeki zaaflar mıdır bunlar? Sanmıyoruz, çünkü herşeyden önce farklı bir nesnel ortamın ürünü olarak yeni direniş şekillenmiştir. Eski ortamın zaafları, eski ortamla birlikte yok oldu gitti. Ama bazı pratik yanılgılardan sözedilebilir, bunu da anlamaları için durum hakkında arkadaşların daha iyi bilgi edinmelerini tavsiye ederiz.

Bugün Kürdistan'da bir savaş ortamı yaşanmaktadır. Ama bu savaşı başlatan taraf biz olmadık. Sömürgeciliğin kendisi zaten bir savaştır ve bu savaş halkımızın imhası kararlılığıyla yüzyıllardır tek taraflı sürdürülmektedir. Şimdi olan, halkımızın PKK önderliğinde kendi savaşını dayatmasıdır. Sömürgeci imha savaşına karşı, bir halkın haklı ve zorunlu müdafası söz konusudur. 15 Ağustos'la olan gelişme ise, stratejik bir savaş hareketi içinde savunmada olan tarafın taktik bir karşı-taarruza geçmesidir. Ve tabi ki, böylece muharebenin seyrinde de yeni gelişmeler ortaya çıkmıştır. Savunma cephesindeki taraf, seri bir atakla karşı tarafa ağır kayıplar verdirerek ilk raundu 15 Ağustos gecesi kazanmıştır. Düşman adeta şoke olmuş, tam bir panik havası içine girmiştir. Bu ilk şaşkınlığı geçtikten sonra ise, bütün gücüyle yeniden saldırıya geçmiştir. İşte burada yapılması gereken, düşmana bu toparlanma imkanını tanımadan daha ileri mevzilerin kazanılması olmalıydı. Ancak elde edilen mevzilerin korunmasıyla yetinilmiş ve bu nedenle de ilk sersemletici darbenin etkisini derinleştirmede gereken hız gösterilmemiştir. Fakat bu, çok kısa bir süreyi kapsamaktadır. İşte, bilcümle faşist yöneticinin savaş alanına gelerek bizzat kurmaylık ettikleri harekâta, Ekim ayı boyunca tekrar Şemdinli'de ve ardından Çukurca; Beytülşebbap, Şırnak'ta partizanlar karşılık verdiler ve inatla direnecekleri mesajını ilettiler. Düşman, bu direniş karşısında çılgına dönerek var güçleriyle her taraftan savaşçılara yüklenmeye devam etti. Toplam 40 bini aşan dağ komando birlikleri ve jandarma alaylarından oluşan seyyar güç, yıldırım harekâtını yürütüyordu. Fakat aktif savunmayı geliştirmeye başlayan partizanlar, saldırı ile savunmayı doğru bağdaştırmayı öğrendiler ve düşmanın planlarını boşa çıkararak, onu plansız, başıboş maceracılığa soktular. Partizan savaşı, düşmanı güç bir stratejik duruma sokmayı başarabilmiştir.

Düşman, içine girdiği bu güç durumdan kurtulmak için halka başvurdu. Partizanlara karşı savaşmaları durumunda baskıları kaldıracağını vaat etti ve silah teklif etti. Ancak halk, bu teklifi reddederek, partizanlarla birlikte eylemlere katıldı. Onlarca haini kendi elleriyle temizlediler. Gençler, birliklerin içine akın etmeye başladı. Düşman, hiç bir operasyonun, zorlama ve yakıp-yıkmanın bir sonuç vermediğini görünce bir halk savaşıyla karşı karşıya geldiğini anladı ve uçak bombardımanlarının kullanımına kadar savaşı tırmandırdı. Bölgelerin köylerden arındırılması planlandı, bunun için nabız denemesine giriştiği Uludere'nin Nerveh köyünde 300 hanelik halkın toplu üç saatlık gösteri yürüyüşü ile karşılaşınca geri adım attı.

Bunlardan çıkan sonuç nedir? Politik ve askeri gücün ulaştığı ölçünün ifadesidir. Bu durumun oluşmasında siyasal faaliyetin rolü belirleyici olmuştur. Savaşın en sıcak anında bile siyasal çalışmaların geniş köy toplantıları düzeyinde sürdürülmüş olmasına borçludur. O zaman, bu faaliyetler, silahlı propaganda faaliyeteridir ve "Devrimci Çizgi"nin, *"eylemler silahlı propagandanın kapsamını aşmıştır"* demesine katılmıyoruz. Doğrusu olan şudur: Silahlı propaganda çalışmalarının yoğunlaştığı bölgelerde gerillaya geçişin koşulları doğmuştur. Silahlı mücadelenin ileri bir aşamaya tırmandığı söylenebilir, ama şu unutulmasın ki silahlı propaganda özünde bir gerilla faaliyetidir, onun bir alt biçimidir, birbirini dıştalayan olgular değildirler.

Kürdistan, dengesizlikler ülkesidir, her yerde aynı toplumsal-siyasal koşullara rastlanmaz. **Bu nedenle denge tuturmak için yerel koşulların durumu dikkate** alınmalıdır ve tek dengeleyici unsurda silahlı propaganda olmuştur, ama farklı düzeylerde sürdürmek koşuluyla. Örneğin Giap; silahlı progapandayı kastederek, *«işe birlikler düzeyinde başlamak güç olur»* der başlangıçta küçük birimler, hatta bireyler düzeyinde halkın içine karışarak gizli faaliyetin yürütülmesi gerektiğini belirttir. Ancak bu gelişmelerden sonra, birlik düzeyinde harekete geçilebilir. Giap'ın komuta ettiği 34 kişilik ilk direniş birliğine, propaganda takımı denilmiştir ve bu propaganda takımının giriştiği ilk eylemler ise üç bölgede düşmanı kısa süre içinde geri çekilmeye zorlayan eylemler olmuştur.

Silahlı propagandayı gerilladan ayıran hedeflerin çapı değildir, bu tek başına belirleyici olamaz. Esas olan siyasal, örgütsel ve askeri teknik koşulların olgunluk düzeyidir. Bugün bu olgunlaşmanın sağlandığı bölgelerde silahlı mücadele gerilla karakterine bürünmüştür. Ancak ülkenin bir çok alanında silahlı propaganda çeşitli düzeylerde hala esastır.

"Devrimci Çizgi", *"15 Ağustos eylemleri, silahlı propagandanın çapını aşan eylemlerdir ve derhal gerilla cepheleri açılmalı, güçler dağıtılmamalıydı"* diyor. Yukarda eylemlerin niteliğini koymuştuk, ama farzsayalım ki bunlar gerilla eylemleri olsun, yine de arkadaşlarımızın yaptığı önerilerde yanlışlık var. Çünkü; gerillanın temel hareket ilkesi toplanma değil, dağılmadır. Bazı özel eylemler için toplanma olur. Aksi taktirde gerillanın işlevi olan düşmanı şaşırtma, oyalama, her alanda yıpratma ve taciz etme mümkün olabilir mi? Gerilla toplanarak düşmana kıyasla zayıf olan güçlerini "devin" saldırıları karşısında koruyabilir mi? Bu durumda gerilla, ana sermayesi olan hız, insiyatif ve gizlilikten yoksun düşer, hantallaşır ve dar bir alanda düşmanla mevzi savaşına girmekten kaçınamaz, haliyle gerilla olmaktan çıkar gider.

"Gerilla Cepheleri" deniliyor. Gerillanın cephesi yoktur. Her yerde ortaya çıkar, düşmanla içiçe yaşar, onunla kendi arasına bir cephe hattını çekemez. Ama ezici darbeler indirmek için en uygun bazı alanları seçer, savaşı buralarda yoğunlaştırır ve burayı askeri üsler haline getirmeyi hedefler. Hedefine varmak için düşman güçlerinin bir çok alanda yıpratılıp istikrarsız kılınması gerekir. Böylesi bir ortam yaratılmadan gerilla, kendi imhasına yolaçacak toplu hareket ilkesiyle kendini dar cephe hatlarına sıkıştıramaz.

"Devrimci Çizgi"deki arkadaşlarla silahlı mücadelenin pratiği konusunda tartışmalara devam etmekten yana olduğumuzu belirterek, doğacak gelişmeler hakkında yeni değerlendirmelerini beklemek üzere tartışmayı burada noktalayalım.

İHANETE KARŞI TUTUM VE MÜCADELE NASIL OLMALI?

Tasfiyeci "sol" olarak nitelendirdiğimiz güçlerin bir kısmı, bugün TKP önderliğinde "Ağustos bloku"nu oluşturmuşlar. Amaçları, güç birliği halinde geniş bir alan ve Avrupa emperyalizminin kendilerine sunduğu olanaklar üzerinde gerçekleri çarpıtma, değerleri gözden düşürme, karalama, adam satınalma, mücadeleden kaçırtma ve komplolar dahil, her türlü iğrenç karşı-devrimci yol ve yöntemlerle devrimci direniş çizgisini boğmaktır.

Faşist iktidar karşısında teslimiyetçi, mistik ruhlu uyuşuk reformizmin kemalist damarına basıldığı için ayranı kabarmıştır. Ve devrime karşı şaha kalkarak bu uğurda ne kadar güçlü militan özelliğe sahip olduğunu göstermiştir.

Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi, içerden ve dışardan, iki koldan saldırıya maruz kalmıştır. Faşizmin saldırıları, halkımızı katletme yoluyla direniş güçlerini imhaya çalışırken, diğer koldan da tasfiyeci "sol" denen hain takımı, dışarda halkımızın nefes alma yollarını tıkayıp bu alandan gelebilecek yardımları kesmekle meşguldur. Uluslararası dost güçlere çağrılar düzenleyerek Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine yardımda bulunmamaları ve PKK ile olan ilişkilere derhal son verilmesini istiyorlar.

Bunların şimdiye kadar yaptığı, Avrupa sosyal-demokratların emir-

Devamı 18. sayfada

DERSİM'DE HORTLATILMAK İSTENEN AJAN-MİLİSLERE DİKKAT!

Baştarafı 1. sayfada

-Ümit edilen halk desteğinin hiçbir zaman görülmediğini, vatandaşın güvenlik kuvvetlerinin yanında, çete mensuplarının yakalanmasında, canla başla önayak olduğunu,

-Güvenlik güçlerinin, çete elemanlarını yakaladıkça çeteyi karamsarlığa ittiğini, devlete karşı gelmenin hayali ve imkansız olduğu inancının yaygınlaştığını, ifade etmişlerdir."

Bu sözler, geçmişten bu yana ülkemiz üzerinde beslenen amaçları ve neye dayanarak gerçekleştirilmek istendiğini ele veren açık bir belge niteliğindedir.

Sömürgeci-faşistler, TC'nin kuruluş yıllarında Kürdistan'da patlak veren isyanların bastırılması ardından, isyan merkezlerini pilot bölge seçerek, buraları bu kez tam tersi bir rolle Kürdistan'da yaratmak istedikleri yapının deney alanları haline getirmeye çalıştılar. Özellikle Dersim bunun bir maketi olarak ele alındı. Yaratılan sûnî bir kentleşme temelinde, şehir merkezi esas alınarak burası, yabancı egemenliğe başkaldırı ve yurtseverlik ruhunun ezilmesi, katliam ve sürgünlerle isyanların yenilgisi üzerinde verilen sahte bir kimlikle kendi öz ulusal kimlik ve değerlerine karşı bir konuma getirilmeye çalışıldı. Bu, genelde yaratılmak istenenin bir küçük maketiydi. Öyle bir politika izlenmeliydi ki, bu isyan merkezi kendisine karşı bir konuma dönüşerek, isyan ruhu yerine Türk burjuvazisine uşaklığın ve Türkleşmenin "seçkin" bir örneği haline gelmeliydi. Bir yanda yenilgiyle sonuçlanan isyanların yarattığı korku etkeninin canlı tutulması, bu isyanlara sahip çıkışın imha ile sonuçlanacağının belleklere yerleştirilmesi, öte yanda ise avuç içi kadar küçük olmasına rağmen açılan okullara çocukların daha ana kucağından alınarak Türkleştirilmesi, Kemalizmin yediden yetmişe tüm insanların kafasına şırınga edilmesi gerekiyordu. Dersim, kendi özüne ihanetin tipik bir laboratuvarı olarak ele alındı, üzerinde bu temelde bir politika yürütüldü ve işte bugün sömürgeci-faşistler Dersim'den yıllarca sürdürdükleri bu politikanın meyve vermesini istemekte, ulusal kurtuluş mücadelesine karşı verdikleri rolü oynamasını dayatmaktadırlar.

Üzerinde böylesine alçakça hesapların yapıldığı eski bir direniş merkezimiz olan Dersim, sömürgecilikle ulusal çıkarlarımızın en keskin bir çatışma alanı olmak durumundadır. Tarihsel ve güçlü bir direniş mirasına sahiptir. Ve zaten bu nedenledir ki, düşman da burayı tam tersi biçimde ihanet merkezi haline getirmek istemiştir.

Tarih de kanıtlamıştır ki, direniş öğelerinin güçlü olduğu bir zeminde, düşman da ihanet tohumunu ekmeye ve güçlendirmeye çalışır. Çünkü hiçbir kanlı saldırı, boy attırılmış bir ihanet kadar etkili değildir. Eğer sömürgeciler, isyanlar sonrasında Dersim üzerine böyle bir politikayla gelmemiş ve kendi diktikleri sahte bir elbiseyi giydirmeye çalışmış olmasalardı, Dersim daima isyan şehitlerinin davaya sahip çıkma kararlılığını belirten ve direnişe çağıran gözleriyle gözgöze yaşayacaktı. Böyle bir ruhla yetişen yeni nesiller ise, Laç deresinin ve katledilen onbinlerin intikamını almak için sömürgecilerin karşısına çıkacaklardı. Sömürgeciler bu gerçeği önceden görmüş ve bu nedenledir ki, ana kucağından çocukların alınarak Türkleştirilmesi politikasını Kürdistan'da ilk kez Dersim'de uygulamaya geçirmişlerdir. Çarpık bir tarih bilinci ve kendi özlerini inkar temelinde eğitilen bu genç nesiller, böylece kendi halklarına karşı bir konuma getirilmeye çalışılmışlardır. Aslında bu politika, belirli bir mesafenin katedilmesini de sağlamıştır. TC'nin en azılı savunucularının, en inançlı Kemalistlerin vb. Dersim'den çıkmış olmasına bakılırsa, sömürgecilerin aldıkları bu mesafeyi görmemek bir yanılgı olacaktır.

Fakat bu, sınırlı bir kesim için öyle olmakla birlikte, genelde yaratılan bir yanılgıdan öte bir şey değildir. Gerçekte orada kanlı bir bedene, Kemalizmin biçip-diktiği iğreti bir elbise giydirilmiştir. Bırakalım bu elbisenin çıkarılıp atılmasını hafifçe bir dokunuş bile altındaki insanları geçmişin tüm acılarını iliklerine kadar duyarak, intikam duygusuyla harekete geçirmeye yeterlidir. Nitekim, bağımsızlık düşüncesinin ve bağımsızlıkçı hareketin en erkenden benimsendiği alan olması bu gerçeğin bir ürünüdür. Daha ilk günden belli olmuştur ki, Dersim, ihanetle direnişin en çetin savaş alanı haline getirilmek istenen bu alan, gerçekte derinliklerden gelen böyle bir tazyikle, üstten sömürgeciliğin dayattığı Kemalizmin en yoğun etkisi altında tutulmaya çalışılan bir zeminin bu karşılıklı basınç altında her an patlamaya hazır bir konumda olacağı anlaşılır bir husustur.

İşte sömürgeci-faşistlerin günümüzde de en çok bu alan üzerinde durmaları ve ihaneti egemen kılmaya çalışmaları bu nedenledir. Sömürgeci-faşistler orada, Raiber'lerin ruhunu canlı tutmaya ve adeta yeni Raiber'leri hortlatmaya çalışmaktadırlar. Nasıl ki, geçmişte isyanların bastırılmasında ihanet çeteleri örgütlemiş; nasıl ki geçmişte teslim aldıkları hainleri kurşuna dizerken bile "Türk"lüğü öven sözler ettirmişler ve onlara ihanet çağrıları yaptırmışlarsa, bugün de aynı uygulamalara başvurmakta ve aynı sonuçları alabileceklerini ummaktadırlar.

15.2.1985 tarihinde 8. Kolordunun yaptığı açıklama, son yılların yaşanan gelişmelerinin toplu bir ifadesini veriyor sanki.

Şahin-Yıldırım ihanet çetesi ve dışarıda Semir hainine söyletilen sözlerle Genel Kurmaylığın son açıklamaları gerçekleri en kör gözlerin bile görmesini sağlayacak kadar aydınlığa kavuşturmuştur. Son af tasarısından, günlük propagandalara kadar her uygulama genelde ve özelde de Dersim'de yapılan hesapların ortaya serilişidir.

Şahin-Yıldırım-Semir çetesinin aynı kaynaktan beslenen bir ihanet güruhu olduğu ve bu ihanetin salt bir Parti ve halka karşı işlenmiş bir ihanet olmakla da kalmayıp, dünya gericiliğinin insanlığa duyduğu kin ve düşmanlığın en alçakçasına kusuluşu olduğu hemen belirtilmelidir. Genel Kurmaylığın son açıklaması, ihanet çetesinin söz ve yazılarıyla karşılaştırıldığında ve tüm bunlar ortak bir değerlendirmeye tabi tutulduğunda görülen gerçek budur.

Tercüman gazetesinin Ekim 1983'de Diyarbakır cezaevindeki ihanet çetesinin ağzından yayınladığı sözleri ve Semir alçağının yazıları bir kez daha hatırlayalım.

"Devlet, pişmanlık gösteren terör suçlusuna sahip çıkmalıdır."

"Hakkımdaki ölüm kararına içtenlikle saygı duyuyorum."

"Örgütten bağlarını koparmak isteyen, çeşitli suçlama ve tehditlere maruz kalır. Bazıları da öldürülür."

"Örgüt içindeki binlerce insan, vicdan rahatsızlığı duymaktadır. Örgüte karşı açık tavır alanlar, destek aramaktadır".

"Ve bu gençler birer robot gibi ideolojinin gereklerini yapmaya zorlandı. Tabii bütün bunlara kahramanlık gibi parlak sözler de eklenince, genç insanlar birbiriyle yarışırcasına komünist ideolojiye hizmet etmeye başladılar." (Tercüman)

"Örgüt içinde faaliyette bulunduğum zamanlarda birçok şeye şahit oldum. Olanları kendi karakter ve kişiliğim kabul etmemesine rağmen içine düştüğüm ilişkiler sonucu örgütün talimatlarını yerine getirmek zorunda idim.

"Gerçek kişiliğimi ortaya koyarak, komünist değil, müslüman ve Türk olduğumu haykırmanın zamanının geldiğine karar verdim." (Ekim 1983, Tercüman)

Aşağıdaki sözler ise Semir alçağına ait:

"Bizler yıllar sonra da olsa PKK gerçeğini kavrayıp ayrıldığımız ve de aynı zamanda hayatımızın en büyük yanılgısına son verdiğimiz için, bir anlamda 'mutluluk' duyuyoruz. İçine giren herkesin yaşamından sorumlu olduğumuz bu örgütte çoğunluk gibi biz de olup bitenleri, olup bitenlerin ardındaki entrikaları adeta 'iş işten' geçtikten sonra kavramaya başladık."

"PKK yönetimince fanatik stilde eğitilen gençler eleştiri yapan ve gerekirse ayrılmak isteyenlere ayrıca da diğer siyasi çevrelere karşı 'katli vacip' gördüler."

"... öte yandan birer mürit ve maşa olmaktan başka hiçbir meziyetinin geliştirilmediği insanlara devrimcileri vurdurtmalarını 'kahramanlık' diye övmeleri bizleri çok derin düşündüren endişe verici bir gelişmedir..."

PKK'nin kelimenin en dar anlamıyla demokrasi anlayışından hoşnut olmayan büyük bir çoğunluk vardır..."

"PKK'de kadrolarçoğunlukla gözle görülmeyen ama kimi zaman da görülebilen bir baskı altındadır."

"Yanlış olduğunu farkettikten sonra PKK gibi bir 'din' uğruna bile bile çalışmak çılgınlıktı ve ben bu çılgınlığı yapmak istemedim. PKK doğru bildiğim bir yanlış, ya da üstüne hiçbir kanıt olmadığı halde inandığım bir örgüttü. Bunu kavradıktan sonra kimse beni PKK'de tutamazdı."

"PKK'nin karanlıkta kalmış yanlarını aydınlığa kavuşturmak istiyorum."

"İşte o feneri söndürülen (aklı elinden alınan) insan devrimcidir, söndüren de PKK'dir." (Yazılarından)

Bu kadarı yeter. Aynı kaynaktan çıkan bu sözler, sömürgeci-faşistlerin adım adım oluşturmaya ve halkımızın karşısına çıkarmaya çalıştığı bir ihanet örgütü ve milis çetelerinin üzerine oturtulacağı çerçeveyi de belirlemektedir.

Semir haini: *"Türkiye ve Kürdistan halkı bugün başına musallat olmuş, PKK lakaplı bir bela ile karşı karşıyadır. Bu belanın defedilmesi önümüzdeki dönem verilecek savaşım açısından hayati önem arzetmektedir. Biz ayrılanlar ve ayrılmak isteyenler olarak hep bunun bilincinden hareketle PKK'ye karşı koyduk koyuyoruz"* derken, Diyarbakır cezaevinde Şahin ve Yıldırım'ın başını çektiği ihanet takımı adına yazılan yazıda da şunlar ifade ediliyor: *"Millete, devlete ve insanlığa karşı suç işledik. Bugün bedeli ne olursa olsun, işlediğimiz suçun hesabını vereceğiz. Türk milleti adına yargılama yapan mahkemeler nezdinde millete hesap vermenin gerekliliğine inanıyoruz.*

Biz geçmişte savunduğumuz düşünceleri reddetmekle yetinmenin yeterli olmadığı inancındayız. Bunun için bundan sonraki yaşantımızda vatan hainlerine, millet düşmanlarına kısaca insanlığa ve toplumumuza zarar veren güç ve örgütlerle mücadele etmek ve devletin yanında olmak amacındayız."

Bu sözlerde her şey belirgin ve açıktır. *"Bu tavır Türklük şuurunun yeni bir şahlanışı, damarlarımızdaki soylu kanın ihanete isyanıdır"* sözünde daha da netleşen durum, içerde ve dışarda devrimci örgüte ve halka karşı örgütlendirilen bu ihanetçi çetelerin, sömürgecilerin ülkemizdeki kusmuğu oldukları, Türklük şuuru ve faşizmin şahlanışı biçiminde ulusal kurtuluş mücadelemize her düzeyde saldırı göreviyle yükümlendirildikleri izaha gerek olmayacak denli ortaya koymaktadır. Türk egemen sınıflarının tüm tarihleri boyunca ve son olarak da 64 yıllık TC egemenliği altında Kürdistan'a hakim kılmak istedikleri Türklük şuuru, bu kez de bu ihanet çeteleri eliyle ve PKK'ye yönelik saldırılar temelinde gerçekleştirilmek istenmektedir. Onların ağzından talep ettirilen görev budur.

Şeyh Sait ayaklanmasının bastırılması ardından 1925'deki mahkemelerde hakkındaki idam kararı açıklanan Kör Sadi'nin "*son sözüm, memleketin selameti namına muhterem hakimler heyetinin hakkımızda verdiği kararı minnet ve şükranla karşılamak ve kabul etmektir. Hepimiz idam cezasına müstahakız. Çünkü vatana hıyanet ettik. Allah Türk millet ve memleketinin saadetini müemmen ve ebedi etsin, başka sözüm yoktur*" biçimindeki sözleriyle, bu sözler arasındaki benzerlik tabii ki bir tesadüf değildir. Bu ihanetçilerin şahsında, geçmişte başarılamayan bir politika yeniden ve hem de son bir şans olarak hayata geçirilmeye çalışılmaktadır. Halkımızın kökleri tarihsel derinliklere dayanan direniş ruhunun temsilcisi olan PKK ve onun direniş şehitlerine karşı; geçmiş ihanetlerin de bir hortlatılması olarak bugünkü ihanetçi güruh çıkarılmak istenmekte, Parti'ye ve kitlelere yönelik olarak çok yönlü bir faaliyet sürdürülmektedir.

Cezaevindeki ihanetçi çete, kendi deyimlerince "itirafı" yeterli bulmayıp, örgüte karşı savaşmanın zorunlu olduğunu söylemekte, dışarıda Semir haini de aynı şeyi farklı sözlerle ifade etmektedir. Burada "sol" adına yaygara koparanların dikkatini çekeriz. Yapılmak istenenler acaba yeterince açık değil midir? Genel Kurmaylığın açıklamalarında ifade edilenler acaba yine de izah gerektiriyor mu?

Evet, görülüyor ki, ihanet çeteleri çeşitli maskeler altında halkımızın mücadelesine karşı bir silah olarak dayatılmak isteniyor. *"Biz PKK'ye karşı savaşmak istiyoruz"* naraları atan tüm bunların, Kürdistan içinde Kürdistan halkına karşı Türk faşizminin savunucusu oldukları açıktır.

Faşist cunta, halklarımıza karşı saldırılarını sürdürürken, bugün, yakın geçmişin deneyimlerinden çıkardığı dersler temelinde daha sinsi ve sistemli planlar üzerinde hareket etmektedir. 1970'lerde sol'a karşı kullandığı bir MHP etkeni ile fazla bir sonuç alamayacaklarını bildiklerinden, bu kez bunun daha da geliştirilmiş biçimi olarak bu ihanet örgütlerini ileriye sürmekte, kendi faşist ideoloji ve politikasının propagandasını bizzat bunlara yaptırarak, halka karşı kullanmaktadırlar. Yani, yaratılan bu ihanet çeteleri Türk milliyetçiliği ve faşizminin açık birer savunucusu olmak durumundadırlar. Kelimenin dar anlamıyla salt bir ajan örgüt olmakla da sınırlı bir işlevleri yoktur. Onlar, bunun ötesinde Kürt egemen sınıflarının ihanet tarihlerinin Türk faşizmiyle bir noktada çakışmasını temsil etmektedirler. Ve verdikleri, vermek istediklerini söyledikleri savaş, tarihin tüm ilerici öğelerine, halkımızın geçmiş direniş mirasına, öz çıkarları, öz kimliği ve geleceğine, ama aynı zamanda da insanlığa karşı bir savaştır. İşte, yeniden bulduklarını söyledikleri kişilikleri, sömürgeci Türk burjuvazisinin Raiber'lerde, Hamidiye Alaylarında, yatılı bölge okullarında, askeri kışlalarda vb. yaratıp-toplumun içine bir ur gibi saldığı kişiliktir.

Genelde yaratılmaya ve dayatılmaya çalışılan bu insanlık düşmanı kişilik ve oluşumların birer maketi olan yukarıda verdiğimiz örnekler, günümüzde uygulanmak istenen politikanın ve bunlarla hangi sonuçlara varılmak istendiğinin görülmesi açısından iyi kavranmalıdır. Sömürgeci-faşistler, yazının başında da belirttiğimiz gibi, böyle bir politikanın uygulama zemini olarak geneldeki faaliyetlerinin yanısıra kendilerine pilot bölgeler seçmişlerdir. Günümüzdeki faaliyetleri de zaten bunu açığa çıkarıcı niteliktedir.

Geçmişten bu yana üzerinde en çok durdukları alan olarak Dersim merkezi, günümüzde bu yönlü politikaların hayata geçirilme çabalarında da dikkati çekmektedir. 8. Kolordunun özel olarak üzerinde durduğu bu alanda, akrabalık, aşiret ve aile ilişkilerinden de yararlanılarak, her türlü gerici bağ kullanılarak milis örgütlenmeleri geliştirilmeye çalışılmakta; cezaevleri ve dışarıda oluşturulan ihanet çetesinin tohumları karşı-devrimci milisler biçiminde saçılmak istenmektedir. Yukarıda verdiğimiz örneklerin yanısıra, geçmişte bu alanda faaliyet yürüten ve inkarcılık temelinde örgütlenmeye çalışan HK, sosyal-şoven ve "Aydınlık" gibi ajan örgütlerin yarattığı tahribatlar ve bugünkü konumları da, düşmanın doğrudan faaliyetine denk düşmektedir. Öyle ki, bu güçlerin kalıntıları şimdi cuntanın bu milis örgütlenmesinin ilk halkalarını oluşturmaktadırlar. Geçmişte "bölücülük", "terörizm" diyerek daha ilk günden mücadelemize saldıranlar şimdi asıl kimliklerine bütün netliğiyle kavuşmanın rahatlığına ulaşmış olacaklar ki, açıktan faaliyet yürütmekte, cuntanın ağzıyla propaganda yapmakta ve hatta "Seçenek"de görüldüğü gibi cuntadan silah talep etmektedirler. Sosyal-şovenizmin Dersim'de neden bu kadar yoğun bir faaliyete yöneltildiği ve inkarcılığı alabildiğine geliştirme faaliyetine sevkedildikleri şimdi daha iyi anlaşılmaktadır.

Açıkça görülmektedir ki, geçmişte Kürdistan'da ve özelde de Dersim'de "sol" adına yapılanlar da Kemalizmin politikasının başka kılıflar altında empoze edilme faaliyetinden başka bir şey değildir. Eğer bugün, her türlü maskeyi atarak faaliyetlerini açıktan sürdürmek zorunda kalmışlarsa, bu direniş mücadelesinin dayatmaları artık onlara sahte yaftalarla yaşama olanağı tanımadığındandır. Bundan böyle de hiçbir maskeyi takmaları mümkün değildir. İşte Semir alçağının çıkışı, Şahin-Yıldırım ihanet çetesi ve Dersim'deki sosyal-şovenlerin bugün içinde bulunduğu durum hep bunun kanıtlarıdır.

Direniş ve ihanetin alabildiğine ve amansız bir mücadelesinin yaşandığı Dersim, adeta bir ayna görevi görmüştür. Orada herkes kendisini ele vermiştir. Raiber'lerin ruhu ile Ali Şêr'lerin ruhu günümüzde bir kez daha karşı karşıya gelmiş ve temsilcileri en net ayrışmaya uğramışlardır.

Bu alandaki gelişmeler dikkatle izlenmeli ve sömürgeci-faşist düşmanın hortlatılmış Raiber'lerle mücadelemizi hançerleme çabalarına karşı anında tavır konulmalıdır. Çünkü bu noktadaki bir duyarsızlık ya da tavırsızlık en çok düşmanın işine yarayacak ve sahip çıkılması gereken görevlere sırt dönmek anlamına gelecektir. Düşmanın gerek doğrudan Genel Kurmaylığın bildirilerinde ve gerekse Şahin-Yıldırım-Semir ihanet çetesine yaptırdığı çağrılarda, hitap ettiği kesimin henüz kaypak, arada yer alan, direniş ve ihanet karşısında kendi konumunu netleştirmemiş bir durumu yaşayanlar olduğu da dikkate alınırsa, düşmana hiçbir biçimde umut vermemek için bir anlık bir duraksamaya bile girmeksizin sürekli direnişi yükseltmenin önemi kendiliğinden anlaşılacaktır.

★★★

Kürdistan'da Özel Harp Dairesi (Kontr-Gerilla)'nın Faaliyetleri. . .

Baştarafı 1. sayfada

köylüler tarafından yine bağlanmak suretiyle devlete teslim edilişi haberi yer aldı.

Dördüncü gün, sırayı Malatya'daki bir çatışma haberi aldı.

En son olarak ise, Dersim'deki yakalanmalar ve ele geçirilenlerin ağzından yaptırılan küfür ve karalamalar duyuldu.

Olay ve haberler dizisi, bir merkezden planlanmış uygulamayı ortaya koyan nitelikteydi. Terörizme karşı yeni mücadele taktikleri belirleyen Özel Harp Dairesi'nin mevcut planları sistemli bir biçimde uygulamaya geçirişi olan bu durum, sömürgeci-faşitlerin hangi hazırlıklar peşinde olduklarını açığa çıkarmaktadır.

Tüm bu faaliyetlerin en son noktası ise, 16-17 Şubat tarihlerinde yapılan generaller ve hükümetin ortak toplantısı oldu. 15 Şubat'taki Güvenlik Konseyin'in olağanüstü toplantısı ardına denk gelen bu toplantı, Kürdistan'a yönelik plan ve uygulamaların tek bir merkezden hayata geçirilmesini ve tüm devlet kurumlarının bunun hizmetine koşulmasını sağlamayı amaçlamaktadır. Sivil ve askerler arasında işbirliğinin sağlanmasının amaçlandığının ve bu amaçla düzenlendiğinin söylendiği toplantıya, burjuva çevrelerinden bile tepki sesleri yükselmeye başladı. SODEP Genel Başkanı Erdal İnönü, işbirliği ancak eşitler arasında olur diyerek söz konusu toplantının kendi anayasalarına bile ters düştüğünü belirten eleştiriler yöneltti. Cuntaya sadık burjuva çevreleri ve partilerini bile böylesine kaygıya götüren şey, besbelli ki tüm yasama ve yürütmenin her türlü kurum ve yasanın üstünde bir organda toplanmasıdır. Faşizmin iktidarda olduğu diğer birçok ülkede görülmeyen bu durum, Türkiye'nin yapısı gereği zorunlu olduğundan, elbette şaşırtıcı olmamaktadır. Ancak burada, Türk faşist cuntasının hangi gerçeğe karşı konumlanmış bir güç olduğunu mutlaka görmek ve ona göre tavır almanın önemi de ortadadır.

Açıkça görülmektedir ki, Türkiye'de faşizm, daha önce çiğneyip attığı yasalar bir yana, kendi çizdiği yasaları da hiçe sayarak ve kendi doğurduklarının bile feryadlarına kulak asmadan dünyada örneği görülmemiş bir savaş yürütmektedir. Türkiye'de generaller güruhunun da emrinde olduğu CIA yöneticiliğindeki Özel Harp Dairesi, artık tek iktidar gücüdür ve her türlü uygulama buradan çıkan planlar dahilinde yapılmaktadır. Diğer tüm kurum ve kuruluşlar için boşaltılmış kof bir elbiseden başka bir şey değildirler. İşte, faşizmin yavru partilerinin bile tedirginlik duymasına yolaçan gerçek budur. Onlar şimdi kendilerinin hangi gerçeklerin perdelenmesine hizmet edecek bir pervaz olduklarını daha açık görmekte ve doymak bilmeyen bu canavarın bir gün olup yavrularını da yiyebileceği korkusuyla kıvranıp durmaktadırlar.

Sömürgeci-faşist cunta, tüm hazırlıklarını Kürdistan'daki gelişmelere göre yapmaktadır. Ekonomist'inden üniversite profesörlerine kadar şimdi tüm kadrolarını buna göre konumlandırmış ve bu savaşın hizmetine koşmuştur. Asker-sivil işbirliği denilen olay da gerçek de işte bu durumun ifadesidir ve ortada SODEP Genel Başkanının da doğru olarak ifade ettiği gibi bir işbirliği değil olsa olsa askeri ve sivil tüm devlet kurum ve organlarının savaşı en üstten idare eden Özel Harp Dairesinin emrine koşulması olayı vardır.

Sömürgeci-faşist cunta, baştan beri sürdürdüğü hazırlıklarını ulaştırdığı son biçimle ve propagandadan günlük uygulamalara kadar hayata geçirilen planlarla, ajan-milis çetelerini oluşturma çabalarıyla, kontr-gerilla saldırılarıyla ve çıkardığı diğer sahte sorunlarla, tüm çabası ve gücünü Kürdistan Ulusal Direniş Mücadelesini ezme ve halkımızın umutlarını karartmaya hasrettiğini ortaya koymuştur. Ancak cuntanın tüm bu çırpınışları onun içinde bulunduğu çıkmaz ve güçsüzlüğü de sergileyen en açık belgedir. Direniş mücadelemizin gelişim ve gücünü, bunun düşmanda yarattığı paniği gösteren son gelişmeler, düşman cephesindeki telaşlı çabaların başarısızlığa mahkum olduğunu da şimdiden kanıtlamıştır.

Düşmanı daha ilk adımlarda böylesine telaşa sürükleyen, daha dün çizdiği yasaları çiğnemek zorunda bırakan ve onu şaşkın bir ördeğe çeviren mücadelemiz, sözde en deneyimli karşı-devrimci güç ve organlar tarafından çizilen plan ve dayatılan taktikleri de işlemez hale getirme ve onları kendi telaş ve korkuları içinde boğma gücüne sahiptir. Ulusal Direniş Mücadelemiz, daha ilk günden neyin ürünü oldukları açığa çıkan bu saldırı ve taktik bozuntularını da altedecektir.

★★★

O halde, Kürdistan'a dayatılan özel savaşa karşı, güçlerimizi birleştirip, daha güçlü bir direnişle düşmana hakettiği şamarı ve hem de gecikmeden vuralım...

Kürdistan Direniş Tarihinden Bir Sayfa...

Baştarafı 20. sayfada

çıkarılması gereken bir ders de, düşmanın kullandığı yöntemler açısındandır. Türk burjuvazisi, isyanların üzerine yürürken en vahşi katliam yöntemlerinin yanısıra, hareketi içten parçalamak, satın alma, hertürlü çelişkiyi derinleştirme taktiklerini de alabildiğine kullanmıştır. 1925 ayaklanmasında Şeyh Sait'in de içinde bulunduğu 47 kişi idam edilmiştir. Yüzlercesinin kafaları koparılmış ve hatta böylesi bir vahşet "canlarının bağışlanması" karşılığında direnişçilerin akrabalarına yaptırtılmıştır. Hareketin önderleri darağaçlarında idam edilirken halk meydanlara toplatılmış, TC'nin gücü darağaçları ve binlerin-onbinlerin katliamıyla kanıtlanmaya çalışılmış, doğru bir önderlikten yoksun olan halk bu temelde derin bir suskunluk ve durgunluk ortamına sürüklenmiştir. İsyanların bu tarzda yenilgiye uğramasında, direnişe karşı dayatılan ihanetin erkenden boşa çıkarılamamasının büyük payı vardır. Kürdistan'daki bu gelişmeler karşısında, Türkiye'deki tüm burjuva kesimler iktidarı ve muhalefetiyle birleşmiş, hareket tek bir merkezden yönlendirilmiştir. Bugün de aynı durum görülmektedir. Ancak, çok değişik bir tarihsel ve toplumsal koşullar ortamında.

Geçmişte M.Kemal'in dayattığı Kurdistan politikası, bugün de Kenan Evren tarafından deneniyor ve derinleştirilmek isteniyor. Ancak belirtildiği gibi bugün koşullar tümden değişmiştir. Artık karşılarında kendileri yıkımı yaşarken çağı, geleceği ve güçlenmeyi temsil eden bir ulusal direniş hareketi vardır. Tüm ulusu her aşireti, mezhebi, bölgesi ile kendi potasında eriten, çağın en ileri sınıfı önderliğinde yükselen bir harekettir bu, TC, 1925 ayaklanmasını 3 ay gibi kısa bir sürede ezebilmişti. Oysa PKK önderliğindeki modern ulusal direniş hareketimiz elde silah direnişinin 7. yılını yaşıyor. 15 Ağustos devrimci eylemliliği ise, halk direniş mücadelemizin gücünü kanıtlayan, tarihin bu kez daha değişik yaşanacağını ortaya koyan en son örnek olmuştur. Artık bir delikanlılık değil bunak bir ihtiyar halini yaşayan TC, bugün elindeki teknik olanaklarını daha da artırmış, ordusunu modernleştirmiş ve arkasına tüm bir emperyalist sistemi almış olarak çok daha pervasız ve alçakcasına saldırmaktadır. Her türlü komploya başvurmakta, en vahşi işkencelerden en sinsi planlara kadar amacına hizmet edecek herşeyi büyük bir açgözlülükle hayata geçirmektedir. Aslında, tarihsel deneyimlerinden de yararlanarak başvurmadığı hiçbir yöntem kalmamış gibidir. Fakat, tüm bunlara rağmen mücadelemiz sürekli büyümekte; her bakımdan yıpranan ve çözümsüzlüğe giren ise TC olmaktadır. Bu, mücadelemizin dayandığı ideolojik-örgütsel temelin doğruluğunu, haklılığını ve Partimizin tedbirli hareket edişini gösterir. Artık hiç bir oyununun tutmaması bu nedenledir. Karşısında bölük-pörçük bir hareket değil, halkımızın köklü tarihi direnişiyle çağın ilerici akımlarını birleştiren, çağa dayanan bir hareket vardır. Çünkü Düşman tarihinin kanlı sayfalarını karıştırıp başındaki "bela"yı nasıl bertaraf edeceğinin hesaplarını yaparken; biz de derin tarih bilinciyle hareket edecek, dayatılan düşman oyunlarını tarihsel derslerle boşa çıkaracağız.

TC, geçmişte dayattığı politikalarla epey bir adım atmayı başarabilmiştir. Ama bu sadece Kürt egemen sınıfları açısından geçerlidir. Geçmiş hareketlere önderlik eden feodal, şeyh vb'lerinin akrabaları ajanlaştırılırken, halkın direnişçi özü hiç bir zaman ezilememiştir. Ulusal Kurtuluş Mücadelemiz, TC ile kaynaşan, ona ajanlık yapan, kendi atalarının kanına ihanet edenleri dıştalayıp lanetlerken; onların işbirliği ile idam edilenlere sahip çıkarak, anılarını TC'ye karşı güçlü direniş hareketiyle birleştirecektir. Halkımızın geçmişteki bu kin ve öfkesinin günümüzle birleştirilmesi ancak böyle mümkündür. PKK, çağdaş düşünce ve ideolojileri taşımasalar ve bir çok çağdışı düşüncenin etkisi altında da olsalar geçmiş isyan şehitlerine sahip çıkmakta, halkımızda daima varolan o direnişçi özü modern bir kurtuluş mücadelesinde gerçek anlamına kavuşturmaktadır.

Özel Harp Dairesi Faaliyetlerini Boşa . . .

Baştarafı 10. sayfada

hareketini en sinsi biçimde zaten sürdürmektedir. Önemli olan, bu sinsi ve alçakça savaş karşısında, kendisine devrimci, demokrat ve yurtsever diyenlerin kararlı tutum alması, ihaneti teşvik yasası olan bu tasarıların iç yüzünü kitlelere açıklayarak ve en önemlisi de cezaevlerinde devrimci tavrı takınarak boşa çıkarmalarıdır.

Özel Harp Dairesi'nin Çok Yönlü Saldırı Planlarını Boşa Çıkaralım!

Askeri şiddet uygulamalarından, af tasarılarına ve günlük propagandalarına kadar tüm uygulama ve planların Özel Harp Dairesi tarafından yapıldığı artık açığa çıkmıştır. TC, şimdi özellikle Türkiye cephesinde muhalif sesi azaltarak, burayı dayanabileceği güçlü bir ard cephe haline

maktadır. Tüm bunlar aynı merkezden uygulamaya geçirilen bir planın parçalarıdır.

15 Şubat'da "Güvenlik Konseyi"nin yedi saat süren olağanüstü toplantısı ardından, 16-17 Şubat tarihlerinde asker-sivil işbirliğinin sağlanmasının amaçlandığının söylendiği hükümet ve generallerin ortak toplantıları yapılmıştır. Gelişmeler, uygulamaların bir merkezden hayata geçirilmesini sağlamak için cuntanın titizlik gösterdiğini ve özel bir savaşın dayatılmış olduğunu ortaya koymaktadır. Evet, bu gelişmeler bir özel savaşın gerçekleridir. Ve devrimcilerle halk kitleleri de kendilerini buna göre hazırlamak, dayatılan tüm taktikleri boşa çıkarmak ve bunun için de direnişi yükseltip, bu temelde direniş birlikleri yaratmak zorundadırlar. Arkasına tüm bir emperyalist sistemi almış bulunan ve tarihin en kanlı ve

Pakistan. . .

Baştarafı 12. sayfada

üzerine yıkılmaya başlamıştır.

Muhalefet yetersizliklerini aşar, özellikle de halk güçleri devreye girebilirlerse, Pakistan'da gelişmeler kanlı diktatörün gitmesi ile sınırlı kalmayacak, emperyalizmin önemli bir üssünün çökmesine de yol açacaktır. Böylece emperyalizmden yeni bir halkanın kopuşuda gerçekleşecektir.

Seçim aldatmacası ile 217 uşağından bir meclis oluşturan Ziya Ül-Hak, ayıplarını bu yap-

Kürdistan'da Devrimci Silahlı Mücadele ve . . .

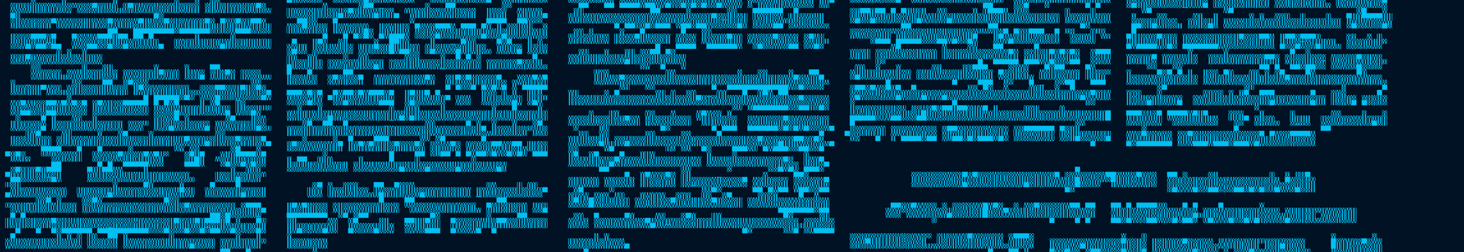
Baştarafı 14. sayfada

lerini yerine getirmek olmuştur. Bundan sonra da, aynı işi hem de değişik biçimde yapacaklarına hiç kuşku yok. Bakın, Alman Sosyal-Demokrat Parti (SPD) yayın organı Vorwärts gazetesi şunu yazıyor; "*...PKK'den ayrılmaların olduğu, tutukluların olduğu söylenmekte; ve bu nedenlerin etkisini kırmak için PKK'nin, askeri tesislere karşı saldırıya geçtiği tahmin ediliyor. Yoksa, bu, Kürdistan Ulusal Direnişini geliştirme yolunda bir adım değildir, daha çok, kitleleri öncülerin etrafında yeniden toparlama hareketidir. Bundan dolayı da rekabet halindeki Kürt örgütleri için, artık*

gelip bir takım provakasyonlar düzenlemelerinin her an beklenmesi gerektiğidir.

YURTSEVERLER, İLERİCİLER!

Halkımızın haklı direniş mücadelesini dünyadan izole etme ve provakasyonlar yoluyla mücadeleyi durdurmaya çalışan bu satılmış güçleri tanıyalım, teşhir ve tecritlerini hızlandıralım, gittiğimiz her yerde ihanetin iç yüzünü açıklayalım. Oyunlarının gerçekleşmesine izin vermemek için ulusal direniş savaşının yoğunlaştırılmasına katkı sunalım. Her tarafta ulusal direniş

PKK Davalarında Bol İdam. . .

Baştarafı 1. sayfada

bitirildiği intibaını idam kararlarıyla cezaevi cephesinden tamamlamaya çalışmıştı. Fakat bilindiği gibi bu alçakça plan fiyaskoyla sonuçlandı ve hem cezaevlerinde ve hem de dışarıda Partinin direnişçi varlığı daha da güçlenmeye devam etti. Daha sonra birbirini takip eden davaların sonuçlandırılması ve idam kararları da, düşmanın PKK'ye yönelik alçakça hesaplarını ortaya koymaktan öte bir sonuç yaratmadı. Tam tersine PKK, her defasında mücadelesinin uzlaşmazlığının ve düşmanın kesin imha kararına karşılık direnişi yükseltme zorunluluğunun kitlelerin bilincine daha da derinliğine kazınması ile direnişçi birliğini ve gücünü sürekli büyüttü.

15 Ağustos saldırı ve direniş eylemleri, mücadelede yeni bir atılım kazandırdığı gibi, düşmanı da daha köklü tedbirlere yönelten tarihsel bir dönüm noktası oldu. HRK eylemlerinin düşmanın yüzüne peş peşe indirdiği şamarlar onu büyük bir şaşkınlık ve korku içerisine itti; ama düşman, varlığını güvenceye almak için bu gelişmenin önünü ne pahasına olursa olsun durdurma gerekliliğini her zamankinden daha fazla iliklerine kadar duyuran bu şamarlar ardından daha köklü tedbirlere de yöneldi. En üstten en alta kadar devlet binasını saran panik içinde anında karşı saldırıya geçti ve sarsılan prestijini her zaman olduğu gibi yine kan ve işkence temelinde yeniden kazanmaya yönelik plan ve uygulamaları geliştirmeye yöneldi. Birinci hedef, HRK eylemlerinin kitleler üzerindeki coşkun etkisini kırmak, bunun içinde savaşçı öncü birlikleri çok güven diği büyük askeri gücüyle imha etmekti. Ancak, ordunun büyük bir bölümünü Kürdistan'a taşırdığı ve tüm devlet organlarıyla ajan-muhbir ağını harekete geçirdiği, kitleler üzerinde görülmemiş bir terör estirdiği, öncüyü gözden düşürmek için en alçakçasına provakasonlara giriştiği ve yalan propagandalarla ortamı bulandırmaya çalıştığı halde amaçladığı hedefe varmak bir yana, attığı her adımla daha kepaze oldu. Kitleler içerisinde yaygın bir siyasal örgütsel faaliyet yürüten ve bunu başarılı eylemlerle güçlü bir atılıma dönüştüren HRK, daha ilanıyla birlikte kitleler tarafından kucaklandı ve yoğun katılım talepleriyle halkın onayını aldı. Bu durum, sömürgeci-faşist cuntanın hangi saldırı ve taktikleri denerse denesin, Kürdistan cephesinde sürekli batan bir güç olacağını, karşısında savaşan bir halkı bulacağını açıkça ortaya koyan bir durumdu. Ne "bölücülük" ve "çete" demogojileri, ne "ermeni parmağı" palavraları ve ne de çıplak askeri saldırıları, Kürdistan halkının PKK ve onun öncülüğündeki HRK'ye olan güven ve inancını sarsma gücünde olamazdı. Ancak sömürgeci-faşistlerin bu savaşta tek bir silahı vardı ve elbette ki bunu dayatmaktan da vazgeçmiyeceklerdi. Bu silah, biçimi ne olursa olsun, katliam... katliam...

En üstte Genel Kurmaylıktan çıkan ve zaten TC'nin temellerini oturttuğu bu karar gereğince, bütün devlet kurumları ve bu savaşın gereklerine uygun olarak yeniden techizatlandırılıp harekete geçirildi. İşte PKK-Mardin davasının sonuçlandırılması ve 22 idam kararının verilişi de böyle bir döneme denk getirildi. Ve bu tesadüfen değil, bilinçli bir biçimde oldu.

TC tarihine bakıldığında görülecektir ki, geçmişteki isyan hareketleri en vahşi kitlesel katliamlarla bastırılırken, verilen ve infaz edilen idam kararıyla da davanın tükenişi ilan edilmek istenmiştir. Bu, TC tarihinde Kürdistan'da patlak veren her isyanda görülen bir durumdur. Sömürgeci-faşistler bugünde aynı intibaı yaratmaya çalışmakta ve zaten direniş güçlerine "kılıç artıkları" diyerek kendilerince katliamlarından geriye kalmış bir kaç kişiyi de böylece bitireceklerini, kendi yalanlarına kendileri de inanmadıkları halde bir gerçekmişcesine kitlelere dayatarak, arzuladıkları sonuca varmaya çalışmaktadırlar. **Sömürgeci-faşist ordunun saldırıları ve son idam kararları, geçmişin bir kez daha sahneye konulmak istenmesinden başka bir şey değildir. Fakat aslında, karşısındaki gücün isyan eden bir kaç aşiret vb. olmadığını örgütlü bir halkla karşı karşıya olduğunu düşman da çok iyi bilmekte ve işte bu nedenledir ki yaşadığı korku ve panik iliklerine kadar işlemektedir. Mücadelede önderliğin karekteri ve elverişsiz tarihi-toplumsal koşullar nedeniyle geçmişteki hareketler TC tarafından bastırılabilmiş ve en son olarak da meydanlarda kurulan idam sehpalarında boğulan insanların şahsında adeta davaya olan umutlarda boğulamak istenmiş ve bunda belirli bir başarı da kaydedilebilmiştir. Ancak bugün durum tam tersine işlemektedir. Yine aynı umutla hazırladıkları darağaçlarında boğulan, bugün, sadece kendi varlıkları olacaktır. Zindanlarda daha önce çok çeşitli biçimlerde boğularak,** yakılarak ve işkenceler altında katledilen onlarca önder ve militanın ruhlarında canlanmış bir halkla karşı karşıyadırlar çünkü. Artık Kürdistan'da sömürgeci her vahşet ve cinayet yalnızca direnişi büyütmektedir. Kendi kurtuluşu için ölümün üzerine kararlılıkla atılan halkımız öncülerinin şahsında kanıtlamıştır ki, ölümde yaşamı yaratmasını bilen bir halktır. Kısaca, hazırlanan bu darağaçları, sömürgecilerin ders çıkarmak üzere hatırlatmak istedikleri o geçmişi bütün vahşeti ve kanıyla halkımızın gözleri önüne getirmektir. Ve fakat yarattığı sonuç arzularının tam da tersi biçimde panik içinde devlete teslim oluşu değil, vahşi sömürgeciliğe duyulan önü alınmaz kin ve bağımsızlığa olan derin özlemle direniş sloganlarının tüm bir ülkeyi sarması olmaktadır.

Sömürgeci-faşistler şimdi karşılarında hergün temellerini oyan, savaşan bir halk gerçeğini görmektedirler. Bu alanda bir halkı yoketme temelindeki amaçlarına ulaşmaksızın kendi varlıklarını sürdüremeyeceklerini de çok iyi bilmektedirler. İşte bu nedenledir ki, Kürdistan üzerine bütün güç ve barbarlıklarıyla saldırırken, Türkiye'yi de kendilerini uğraştırmayacak ve hatta dayanabilecekleri bir cephe gerisi haline getirmek istemektedirler. Kürdistan'da geçen hergün yeni bir vahşet dayatılır, mahkemelerden idam kararları çıkar ve salt bir taraftar olduğu için dahi insanlar ağır hapis cezalarına çarptırılıp en ağır işkencelere maruz bırakılırken, Türkiye'de görülmekte olan mahkemelerdeki sonuçlar ilginçtir. Ve tabi bu mahkemelerin sonuçlanmasının ve böyle sonuçlanmasının böyle bir döneme denk getirilmesi de ilginçtir.

Her biri dört yıldır görülmekte olan ve Avrupa kamuoyu ile uluslararası çeşitli kuruluşların sürekli baskılarına rağmen bir türlü sonuçlandırılmayan davalar, dört yıl sonra 15 Ağustos gelişmelerinin ardından sonuçlanıvermiştir. Ve hem de bir çoğu beraat kararıyla. "Barış Derneği" davasında yargılanan tutuklular serbest bırakılmış", "Aydınlar Dilekçesi" davası aynı biçimde sonuçlanmış, TSİP davasında olduğu gibi bir çok örgüt davasında önder kadroların da içinde bulunduğu tutuklular hakkında ya beraat kararları verilmiş ya da çok cüzi cezalarla davalar kapatılmış ve MSP davası da yine beraat kararıyla "tatlıya" bağlanmıştır. Acaba bütün bunlar ve hem de peş peşe 15 Ağustos sonrasına denk gelmesi bir rastlantı mıdır? Eğer bu bir rastlantı değilse, o halde ne karşılığındadır. Bir yanda Kürdistan halkına ve onun öncü kurtuluş gücüne böylesine kesin imha kararıyla yöneliş varken, diğer yandan sergilenen bu tablonun anlamı ne olmaktadır.

Kürdistan cephesine, bu tarzda yönelişinin, bu alanda en küçük bir uzlaşma zeminini bulamamasından kaynaklandığı açıktır. Ama, Türkiye'de mahkemelerden çıkan bu kararların, bu cepheden bir izahı gerçekten de gerekmektedir. En azından şu bilinmektedir ki, askeri-faşist rejim direnmeme temelinde bir uzlaşma sağlamaksızın böyle bir sonuca varamazdı. Türkiye'de "aydın" ruhunun burjuvazi tarafından çoktan teslim alınmış olduğunu söylemeye gerek yoktur. Ancak, bunu aşan bir durumun varlığına ilişkin bir kaygı da şimdi kendisini daha çok hissettirmektedir. Örneğin bunların içinde bir MSP davası var. Cunta başı Kenan Evren, MSP olgusu karşısında kaç kez hiddetle köpürmüştür. Ama bugün MSP davası, *"tutuklanmayı gerektirecek bir gerekçenin olmadığı"* gerekçesiyle beraatla sonuçlanmıştır. Burada nereye varılmak istenmektedir.

Askeri-faşist cunta, islamcısından sözde demokratına kadar, tümünü gelişen mücadelenin karşısına dikmeye çalışmaktadır. Dinsel etkiler giderek daha da körüklenmekte, üzerlerine "aydın", "demokrat", "sosyalist", yaftaları iliştirilmiş bir çok sahte yüz piyasaya sürülmekte ve sözde "özgürlük"leri bağışlanmış olan teslim alınmış bir yapı direnişin teslim alınmasında basamak olarak kullanılmak istenmektedir. Herşeyi kendi etkinliği altında toplayıp hizmetine koşmaya çalışan cunta, eğer başarabilirse Kürdistan üzerine de işte direnen bir muhalefetle değil gerisine aldığı böyle bir yapıyla yürümek istemektedir.

Şu çok iyi bilinmelidir ki, son bir kaç ay içerisinde bir çok davanın beraatla sonuçlanması, iddia edildiği gibi hiçde bir "suç"suzluğun kanıtlanmasından ötürü değildir. Eğer normal burjuva yasaları çerçevesinde düşünülürse bir "Barış Derneği" ve DİSK davasında dört yıldır cezaevinde tutulmayı gerektirecek hangi "suç"lar vardı ki. Eğer faşizmin yasalarına göre düşünülürse, dört yıldır en sıradan olayları bile ve hatta en masum düşünceyi bile bir tutuklama gerekçesi kabul eden faşizm, bugün ortadan kalkmış mıdır ki? Elbette ikisi de değil. Buna dış baskılar da bir neden olarak gösterilmemelidir. Çünkü sözü edilen bu dış kamuoyu ve çeşitli kuruluşların sürekli dayatmaları dört yıldır mevcuttur ve bunlar karşısında cunta bizzat Kenan Evren'in ağzından tavrını defalarca koymuştur.

Ama, davaların peş peşe böyle sonuçlanmasının çok önemli bir nedeni vardır ve bu neden sömürgeci-faşist rejimi artık boğazından yakalayan Kürdistan direniş mücadelesinin hızlanan gelişimidir. Bu alanda mücadele büyüyüp, dayattıkça sömürgeci-faşistler, boğazlarındaki ilmeğin daraldığını hissetmekte ve boşlukta sallanmamak için de kendilerine dayanacakları sehpalar aramaktadırlar. Türkiye halkı ve ilerici-demokratik güçleri böyle bir dayanak olmamalıdırlar.

PKK DAVALARINDA VERİLEN İDAM CEZALARI

Sömürgeci-faşist cunta, işkence tezgahlarında, en barbar, en vahşi uygulamalar altında, tek tek ve toplu cinayetlerle infaz ettiği idam kararlarının yanısıra, PKK davalarında "yargılanan" 121 devrimci için de tüm dünyanın gözlerinin içine baka baka cinayet kararını ilan etti. Öncüsünün şahsında halkımıza yönelik imha amaçlarının ilanı olan bu 121 idam kararı, düşmanın alçakça emelleri ne olursa olsun, tam tersi bir sonuçla, halkımızın değil, kendisinin yok oluşunun ilanı ve bunların infazı ise çok pahalıya ödeyeceği bir girişim olacaktır.

Halkımız bu 121 idam kararını, yılgınlık ve korkunun değil, düşmanla amansız bir hesaplaşmanın gerekçesi haline getirmesini bilecektir. Her devrimcinin idamına, tarih boyunca ve en son olarak da zindan duvarları ardında katledilen, geçmiş ve günümüz şehitlerinin intikamıyla karşılık verecektir.

Bugüne kadar haklarında verilen idam kararı kesinleşmiş olan 121 bağımsızlık savaşısının "yargılandıkları" dava ve isimleri şöyledir:

PKK-Birecik Davası: Toplam 7 idam, 3 Mayıs 1983. Haklarında idam kararı verilenler: Kemal Tokgöz, Salih Sezgi, Ahmet Öğretmen, Mustafa Çepik, Hasan Çepik, Musa Aslan.

PKK-Diyarbakır Davası: 13 Nisan 1981'de başlayıp 25 Mayıs 1983'de sonuçlanan davada toplam 35 idam. Rıza Altun, Şükrü Gülmüş, Muzaffer Ayata, Celalettin Delibaş, Mustafa Karasu, Bedrettin Kavak, Mehmet Takır, Abdülsamet Tektaş, Selahattin Şimşek, Celal Baymış, Hamit Baldemir, Hıdır Balık, Mehmet Tanboğa, M. Can Yüce, Mehmet Emin Keskin, Ali Yener, Kemal Akkuş, Abuzer Dehşet, İrfan Güler, Süleyman Günyeli, Ali Kılıç, Ramazan Ödemiş, Salih Ağaç, Zülfikar Tak, Halil Uçut, Ali Yaverkaya, Fevzi Yetkin, Abbas Yokuş, M. Fahri Çiftkuş, İzzet Baykal, Yılmaz Uzun, Alaattin, Aktaş, M. Emin Gökdemir, Cemal Arat ve Cuma Koyunkan.

PKK-Urfa-Viranşehir Davası: 5 idam, 28 haziran 1983; Mahmut Güvenç, Şükrü Göktaş, Aziz Belet, Mehmet Doluk, Mehmet Kaya.

PKK-Urfa Merkez Davası: 5 idam, Haziran 1983. Hasan Atmaca, Fuat Kav, Abdullah Çığıt, Mustafa Teskin.

PKK-Halfeti-Bozova Davası: 1 idam, 20 Ağustos 1983. Davut Utku.

PKK-Suruç Davası: 4 idam, 12 Ekim 1983. Abdi Ay, Mustafa Çelik, Bekir Yavuz, Salih Tuğalan.

PKK-Elazığ Davası: 3 idam 2 Aralık 1983. Hamili Yıldırım, Mehmet Yıldırım, Cevdet İnak.

PKK-Batman Davası: 10 idam, Nisan 1984. Şehmus Bağaç, Hıfzıllah Bağaç, Mahmut Bağaç, İsmail Sezgin, Mehmet Tekin, Medeni Gürgen, M. Nezir Aktülün, Şeyho Evirgen, Abdulgafur Karder, Abdurrahman Özdil.

PKK Adıyaman Davası: 14 idam, Nisan 84; Mehmet Aydın, Osman Yıldırım, Ali Özbey, İbrahim Akar, Kazım Tepeli, Rıza Bilgiç, Abuzer Aslan, Şeyho Topçu, Hüseyin Temel, Hüseyin Cengiz, (Hasan oğlu), Mehmet Doymaz (Mehmet oğlu), Mehmet Doymaz, Mehmet Heyiş, Aziz Bilgiç, Mahmut Taştan, ŞEvket Yıldırım, Ahmet Yıldırım, Mehmet Yıldırım.

PKK-Erzurum-Kars Davası: 1 idam (2 kez), Aralık 1982 ve Şubat 1985. Dursun Ali Küçük.

PKK-İskenderun Davası: 2 idam, Mayıs 1984.

PKK-Ankara Davası: 1 idam, Şubay 1985. Mümin Ağcakaya.

Ayrıca, 3. Ordu ve Sıkıyönetim Askeri Komutanlığı bölgesinde Mehmet Kara hakkında Nisan 1982'de idam kararı verilmiştir.

PKK-Mardin Davası: 22 idam, 19 Şubat 1985. Mahmut Barık, Mecnun Demirel, Hacı İlhan, Osman Tan, İsmail Kino, Abdülselam Apaydın, Şehmuz Tay, Mahmut Dora, M. Nezir Çelik, Habip Enez, Zübeyir Şimşek, Süleyman Ünal, Ali Özdemir, Şükrü Uçar, Nejat Coşkun, Ali Aksoy, Mehdi Gökçen, Osman Şen, Abdülvahap Akın, Ali Temel, Naif Kurt, Ahmet Aslanbakan.

Rüşvet, Yolsuzluk . . .

Baştarafı 6. sayfada

burjuva yazarlar, bu tür olayların başka ülkelerde de görüldüğünü bağıra bağıra, ısrarla vurgulamışlardır. Açık ki, bununla yapılmak istenen, düzenin çürümüş yüzüne o çirkin görüntüyü örtecek bir perde çekmektir. Bir çok çevre de bilerek veya bilmeyerek, olaya böyle kısır yaklaşarak, rejimin yaşadığı bunalımın sonuçlarını doğal göstermeye, bazı hesap çekişmelerinden kaynaklandığını anlatmaya çalıştılar.

Sonuç olarak denilebilir ki, askeri-faşist rejim bugün büyük bir çürüme, yozluk ve kokuşmuşluğun batağı içinde yaşam savaşı vermektedir. Çırpındıkça batağa daha fazla saplanmakta, sökülen yamaların altında her türlü ahlaksızlığı ve suçları açığa çıkmaktadır. Batağa saplandıkça kaçınılmaz olarak bundan sonra da görülecek olan bu tür ve benzeri olayların açığa çıkmasını önleyemeyeceği gibi, gelişmesinin önüne de geçemeyecektir.

Bunların karşısında halkın kin ve öfkesi daha da artacak, düzene karşı mücadeleye artan bir kararlılıkla sahip çıkacaklardır. Görev, 15 Ağustos devrimci atılımı ile gelişen Kürdistan Ulusal Direniş Mücadelesine sahip çıkmak ve destek olmak olduğu gibi, Türkiyeli devrimciler açısından da halkın gelişen kin ve öfkesini örgütlemek, 15 Ağustos atılımına Türkiye cephesinden de gerekli cevabı vermektir.

Bir Serxwebûn Okuyucusu

KÜRDİSTAN DİRENİŞ TARİHİNDEN BİR SAYFA!

60. Yıldönümünde 1925 Kürt Ayaklanması

Şubat 1925'de patlak veren ve Şeyh Sait İsyanı olarak tarihe geçen yakın tarihin en kanlı Kürt halk ayaklanmalarından birinin aradan geçen 60 yıla rağmen hala canlılığını koruduğu görülmektedir.

Şeyh Sait Ayaklanması, ne her şeyiyle benimsenip örnek alınması ve ne de hangi mantıktan hareketle olursa olsun tümden rededilmesi gereken bir harekettir. Tam tersine, tarihimizin önemli bir kesitini doğru anlamak için ve bugün de karşısında savaşmak durumunda olduğumuz düşmanın üzerine yürürken her bakımdan ders çıkarmamız gereken bir olgudur. 1925 Kürt ayaklanması, tek başına bir olay olmayıp, tarihin bir döneminde mevcut ulusal-toplumsal sorunların ihtiyaç duyduğu çözüme neden cevap verilemediğinin ortaya konulmasını sağlayan bir örnek durumundadır. Halkın haklı özlem ve taleplerini içinde barındıran bu isyan hareketleri, halkın temsil ettiği bu haklı öze rağmen neden bastırılabilmiş ve üstelik ardından bu özün teslim alınmasına yönelik çabalarla Kürdistan uzun bir dönem derin bir suskunluğun içine itilebilmiştir. Düşmanın o dönemdeki gücü nedir? Kürdistan üzerinde içinde geleceğin yenilgisini taşıyan böyle geçici bir "zafer"i bile elde etmesinin dayandığı tarihsel temeller nedir? Ve düşman bugün, gelişen Ulusal Direniş Mücadelesine karşı geçmişte kazandığı bu "zafer"lerini bir tehdit unsuru olarak sürekli dayatır ve halkın belleğine ekmeye çalıştığı korku tuhumlarını geçmişten anımsatmayla filizlendirmeye çalışırken tarih karşısında hangi konumda bulunmaktadır.

60 yıl önce, Türk burjuvazisi, yıkılan bir imparatorluk üzerinde geri bir yapıyı inşa ediyordu. Bugün ise, kendisi yıkımla her an yüz yüze yaşayan bir güçtür. Cumhuriyetin kuruluş yıllarındaki tarihsel koşullar, burjuvazi açısından son derece elverişli iç ve dış olanaklar sunuyordu. Bugünse tarihsel gelişmenin kapıları ona bütünüyle kapanmıştır. O şimdi tüm gelişme yolları tıkanmış, siyasal-ekonomik-kültürel vs. alanlarda tam bir çözümsüzlük ve tükenişi yaşayan, ölüme mahkum olmuş ama, son bir darbeyi bekleyen idam mahkumunu andırmaktadır. Yargıyı tarih vermiştir, infazı ise modern temellerde yükselen Kürdistan Ulusal Direniş Mücadelesi ve Türkiye Devrimci-Demokratik Hareketi gerçekleştirecektir.

Cumhuriyetin kuruluş yıllarında patlak veren isyan hareketlerinin karşısında, tarihsel olarak gelişen bir güç vardır. Emperyalist işgale karşı mücadele yıllarında önderliği ele alan kemalistler, TC'nin hamurunu da yoğuran güç olmuşlardır. İçte her türlü muhalefete karşı tavizsiz olma ve Kürdistan üzerinde de sömürgeci-katliamcı azgın şoven bir poliktikanın içerinde yükselmişlerdir. Zaten TC'nin Kürdistan'ın inkar ve imhası üzerine kuruluşu gibi bir özelliği vardır. Türk burjuvazisi, henüz temellerini sağlamlaştırmadığı kuruluş yıllarında içten ve Kürdistan'dan gelebilecek en küçük bir muhalefet sesine dahi tahammül gücünde değildir. Çünkü bir devlet kurulmuştur ama, bir yandan içteki muhalefetin sıkıştırması, diğer yandan da bütün hassiyetiyle alev almaya hazır Kürdistan baskısını hissetmektedir. Gerçekte çok zayıf bir konumda oldukları için de, tek güvence olarak çıplak bir şiddete sarılmaktan başka yol görememektedirler. Türk burjuvazisi içteki sorunlarını halledemediği gibi, sınırlar meselesini de çözüme bağlamış olmaktan henüz uzaktır. Özellikle Musul zengin bir petrol kaynağına sahip alan olarak İngilizlerle anlaşmazlığın önemli bir halkasını oluşturmaktadır. Musul-Kerkük petrollerine kadar uzanma sevdasında olan Türk burjuvazisi, İngilizlerle olan bu çelişkisi nedeniyle Kürdistan'a da kaygı ile bak-

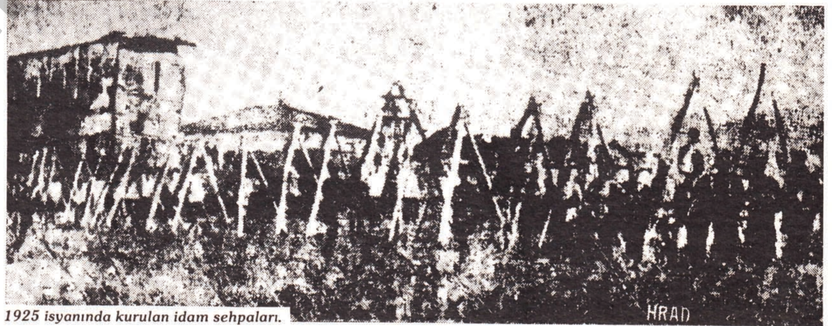

Şeyh Sait

makta ve herşeyde bir İngiliz parmağını aramaktadır.Terakki-Perver fırkasının içten geliştirdiği meşrutiyet taraftarı bir muhalefetle, dışta İngilizlerle olan çelişkisinin doğurduğu ürküntü, Türk burjuvazisinin o dönem hareket tarzını belirleyen temel etmenlerden ikisi olmuştur. Türk burjuva tarih yazarlarının, 1920-40 arası Kürt isyanlarının İngilizler tarafından kışkırtıldığı ya da hilafetle ilişki içinde patlak verdiği yolundaki değerlendirmeleri aslında tarihi gerçekleri yansıtmamaktadır. Ne meşrutiyet taraftarlarının ve ne de İngilizlerin isyanlarla pek bir alakaları vardır. Tam tersine isyanlar, TC'nin Kürdistan politikasının doğurduğu sonuçlardır.

Türk burjuvazisi, mücadele yıllarında Kürt feodalleri ve şeyhlerini yanına çekmek için, Sultan Abdulhamit döneminde Kürt feodallerine tanınan özerkliklere bağlı bir görünüm içinde hareket ederken, Cumhuriyet dönemi için de aynı vaatlerde bulunuyor. Açık bir işgalin yaşandığı bu yıllarda, Kürdistan'ın önemli bir kesiminin Ermenilere verilme tehlikesi de eklenince Türk burjuvazisiyle Kürt hakim sınıflarının işbirliğinin maddi koşulları da doğmuş oluyor. Türk burjuvazisi, Ermeni tehlikesini gerçekten de çok usta bir biçimde kullanarak karşı karşıya bulunduğu zorlukları aşmada Kürdistan'ı kendisine temel bir dayanak yapabiliyor. Tam bir iki yüzlülükle hareket ediyor. Otonomilerine saygılı göründüğü Kürt feodallerini Ermeni tehlikesini de kullanarak yanına çekerken, bu temelde güçlenmesini sağlayıp gerçekte onlara vurmanın da elverişli ortamını yaratmaya çalışıyor.

Nitekim TC kurulup sağlamlaştırıldıktan sonra, hiç bir maskeye gerek duymayan Türk burjuvazisi, verdiği tüm teminatlara rağmen Kürt feodallerinin mahalli otoritelerini tanımamıştır. İktidara hakim oldukça Kürdistan üzerine de en sert biçimde yürümüş, ama daha doğrusu daha sonraki güçlenmesini bu kez Kürdistan üzerinde kesin hakimiyetini sağladıkça gerçekleştirebilmiştir. Türk burjuvazisinin vaatleriyle hareket ederek, bağımsız bir hareket geliştireceklerine onunla işbirliğine yatan Kürt feodalleri, cumhuriyet sonrası uygulamalarla karşı karşıya geldiklerinde, yeni imkanlar kazanmak bir yana eski otonom yapılarını dahi koruyamayacaklarını açıkça görmüşlerdir. Kürt feodalleri, en azından kendi alanlarında belli bir hakimiyeti ellerinde tutmak istemektedirler. Örneğin bir Şeyh Sait, Suriye'ye kadar koyun tüccarlığı yapmaktadır. Diğerleri de yine aynı biçimde tüccarlıkla uğraşmakta ve bu alanlarda belli bir serbestiye kavuşmak istemekte, geçmişte var olan olanakları kaybetmemeye kararlı görünmektedirler. Çok zayıf da olsa ilkel sermeye birikimi oluşmuş ve bunu ellerinde tutanlar bir pazar üzerinde hakim olmanın gerekliliğini görmüşlerdir. Görüldüğü gibi az da olsa bir pazar çelişkisi gelişebilmektedir. Ticaretin kendi pazarına egemen olma isteğine karşı, sözlerinde durmayan kemalistler koyu bir şovenizm temelinde merkezi bir otorite altında tek pazar-tek ulus politikasını dayatmışlardır.

Kemalistler, bu durumun Kürt feodallerinde yarattığı rahatsızlığı bilmektedirler. Öte yandan Terakki-Perver kendi programını dayatırken, 1925'lerde İngilizlerin de M.Kemal önderliğine karşı bazı girişimleri belirmeye başlamıştır. İşte isyan bu ortamda patlak vermiş, bu nedenle de kemalistler isyanda İngiliz ve Terakki-Perver parmağı arayarak buna mal edebilmişlerdir.

1925 isyanında kurulan idam sehpaları.

İsyanın bir çok bakımdan eleştirisi yapılabilir, Hareketin önderliği, her şeyden önce karşısında yer aldığı düşman hakkında her hangi bilimsel bir düşünceye ve tahlile sahip değildir. Ulusal bilinçten epey uzak, feodal ideoloji ve örgütlülük çerçevesi içinde ortaya çıkmıştır. Aydınların kısmen sahip oldukları ulusal bilinçliliğin ise, ideolojik-politik egemenliğinden söz bile edilememektedir; veya bu çok sınırlı kalmıştır. Köylülüğe dayandığı halde, isyanların demokratik bir muhtevası da yoktur. Bu açıdan, köylülüğün çıkarlarını temsil eden bir özellikten yoksundur. Köylülüğün hareket önderliğine bağlılığı, koyu dinsel ve aşiret bağlarından ötürüdür. Mahalli bir hareket düzeyinde kaldığı gibi, en yakın alanlar içerisinde aşiret ve mezhep farklılıklarını bile aşamamıştır. Diğer mezhepler de hareketin içine çekilememiş, hareket Güney ve Orta Kürdistan'la birleştirilememiştir. Hazırlık bakımından da çok yetersizdir. Nitekim kemalistler, tek bir provakasyonla hareketin erkenden patlamasını sağlayabildikleri gibi; ulusal bütünlükten yoksun oluşundan da alabildiğine yararlanmış, çelişkileri derinleştirerek Batman'da Ramanlılar, Kuzey'de Hormekan'lardan Feranlar'ı, Dersim, Muş ve Erzurum'dan bazı aşiretleri elde edebilmişlerdir. Hareket, zamanlama itibariyle de başarı şansını azaltan bir döneme tekabül etmektedir. Hareket kemalistlerin iktidara iyice hakim olmalarından sonra patlak vermiştir. Daha önce, örneğin 1920'lerde kemalistlerin henüz iktidara hakim olmadıkları dönemde belirtilen nedenlerle işbirliği geliştirilirken, ancak ortaya çıkan sonuçla birlikte bir karşı koyuş doğmuştur. Ama o zaman da, 1920'lerin elverişli koşulları çoktan yitirilmiştir. Gerçekten de eğer bu gelişmeler 1920'lerde olabilseydi, en azından bazı tavizler koparılabilirdi. Ancak Kürt feodalleri o dönemde kendi aralarında bir ittifaka gireceklerine kemalistlerle tek tek ittifaka girmiş, iki halkın bağımsız örgütlerinin katıldığı bir savaşı geliştirmek yerine, örgütlü Türk milliyetçiliğinin etkisi altına girme yanılgısına düşmüşlerdir. Artık karşılarında, kendilerine ihtiyaç duyan değil, tersine gelişmek için hertürlü mahalli otoriteyi de ortadan kaldırmaya çalışan, bunun için gerekli güç ve merkezi bir örgütlülüğe ulaşmış bir yapı söz konusudur. Türk burjuvazisinin, 1925'lerde Sovyetler Birliği ile olan ilişkileri de henüz olumludur. Hareketin İngilizlerle ilişki ihtimalinden duyulan kaygı, Soyvetler'in de kemalistleri desteklemesine yol açınca, sayılan tüm bu etkenler sonucu isyan imha ile sonuçlanmıştır.

Daha sonra, Kürdistan'ın Ağrı, Sason, Dersim vb. alanlarında bir çok isyan daha patlak vermişti. Ama bunları bekleyen sonuç da daha farklı olmayacaktır. 1925 isyanının bastırılması diğer isyanların ezilmesinin de temelini oluşturmuştur. Mahalli kalan bu isyan da doğabilecek diğer isyanların parça parça provaka edilmesinin de adeta provası yapılmıştır. Kısaca, 1925'de hareketin yaşadığı dram, diğerlerinin de dramı oluyor.

1925 yenilgisi, TC'nin 1940 sonrasında tam hakimiyet sağlamasının, Kürdistan'a egemen kılınan yoğun karanlığın, gelişememenin, ezilmenin önemli bir nedeni olmuştur. Kürdistan büyük bir durgunluk içine itilmiş, ve bu asimilasyonla tamamlanmaya çalışılmıştır. Uşak bir aydın tabaka, yaygın bir işbirlikçilik, sahte bir kapitalistleşme, yoğun bir ulusal inkarcılık, halkta alabildiğine bir korku ve çöküntü geliştirilmiştir. Demek ki, modern ulusal kurtuluş mücadelesinin gecikmesi, ulusal kimliğin önemli oranda tahribi ve ulusal yok olma sürecine girilmesinin nedenlerini de 1925 ve ardından patlak veren diğer isyanların bu tarzda bastırılmasına ve peşinden dayatılan politikalara dayandırmak gerekecektir.

Daha yakın bir döneme kadar İran ve Irak'da patlak veren ayaklanma benzerlerinin, TC sınırları içindeki parçada görülmemesi de yine, bu tip hareketlerin Kuzey-Batı Kürdistan'da erkenden ortaya çıkıp ezilmesinden ötürüdür. Kuzey-Batı-Kürdistan'da 40'lardan itibaren bu tür hareketlerin dönemi kapanmıştır. Aşiretçi-feodal önderlikli hareketlerin burada ortaya çıkmasının koşulları artık kalmamıştır.

Hareketin elbette ki olumlu yönleri de vardır. Kemalizmin azgın şoven baskı politikalarına ilk karşı çıkıştır. Halkımızın direnme tarihinde bir sayfayı oluşturmaktadır. Her şey olduğu gibi benimseneceğine direnişle karşılık verilmiştir. Yenilse de, geniş bir kin ve öfkenin birikimi söz konusudur. Feodal önderlik tarafından doğru ideoloji ve politika ile cevap verilmemişte olsa, bu, hareketin içinde gizlidir. Zaten, TC'yi karşısındaki gücün zayıflığını bildiği halde böylesine pervasız bir biçimde ve korku ile saldırtan neden de budur. Eğer, modern ulusal kurtuluş mücadelesi bu yönle sağlıklı bir birleşmeyi yapar, tarihimizde gizli olan halkımızın bu haklı talep ve direnişinin ağırlığını duyarak hareket edilirse mücadelede başarı kaçınılmazdır.

1925 Kürt ayaklanmasından

Devamı 18. sayfada

Impressum
V.i.S.d.P
A. Çobanoğlu
Achener Str. 514-520
5000 KÖLN 41

Yazışma Adresi
SERXWEBÛN
Postfach: 10 16 83
5000 KÖLN 1

Ödeme Adresi
Deutsche Bank KÖLN
A. Çobanoğlu
Konto Nr: 10 50 046
BLZ: 370 700 60

Danimarka	6.50 dkr.	Norveç	5.00 nkr.
Avusturya	15.00 s.	Fransa	5.00 ff.
İngiltere	0.50 £.	İsviçre	2.00 sfr.
Hollanda	2.50 hfl.	İsveç	5.00 skr.
Belçika	50.00 bfr.		